

TUZAKÇI

"Elinizden bırakamayacağınız bir seri.
Modern dünya ile mitolojinin kusursuz bir karışımı."
ARI MARMELL, *The Warlord's Legacy*'nin yazarı

KEVIN HEARNE

TUZAKÇI

KEVIN HEARNE

DEMI
DRUID
GÜNLÜKLERİ

İngilizceden Çeviren: Can BESEN

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

ARTEMİS

ABG/215

AB/479

AÇ/370

A/55

DEMİR DRUID GÜNLÜKLERİ - TUZAKÇI

Kevin Hearne

Orijinal Adı: *The Iron Druid Chronicles - Trapped*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez

İngilizceden Çeviren: Can Besen

Editör: Alev Zeynep Şimşek

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Kapak Görseli: Gene Mollica

Grafik: Mebruke Bayram - Merve Güven

1. Basım: Aralık 2014

ISBN: 978 - 605 - 142 - 556 - 6

Sertifika No: 10905

KEVIN HEARNE © 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretthane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: [212] 513 34 20-21 Faks: [212] 512 33 76

e-posta: editor@artemis yayinlari.com

www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiğnehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: [212] 674 97 23 Faks: [212] 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: [212] 511 53 03 Faks: [212] 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

TUZAKÇI

KEVIN HEARNE

DEMİR
DRUID
GÜNLÜKLERİ

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

*Güzellikte ruhani bir şeyler gören veya beyzbol hakkında
bir şeyler düşünen herkes için...*

İRLANDACA OKUNUŞ REHBERİ

Aenghus Óg: AN gus OHG (İrlanda aşk tanrısı, epik başbelası, artık ölü)

Brigid: BREE yit (Fae'nin ilklerinden, büyülu güçlerine sadece Morrigan denktir)

Cnoc an Óir: KNOCK a NOR (Mag Mell'de bir yer ismi, iyileştirici özelliğı olan sıcak sularıyla ünlüdür)

Creidhne: CRAY nya (Üç Zanaatkâr'dan biri. Bronz, pirinç ve altın işlemeciliğinde uzmandır)

Dubhlainn Óg: DOOV lin OHG

Emhain Ablach: Evan ah BLACH (Elmalar Adası anlamına gelir)

Fand: Fand (Flidais'in kızı, Manannan Mac Lir ile evlidir)

Feeorin: FEY oh rin (Bir tür İrlanda perisi, *Star Wars* serisindeki uzaylı türle bir ilgisi yoktur)

Fir Darrig: fir DAR ick (Fir Bolglar gibidir ama daha tahtadandır)

Flidais: FLIH dish (İrlanda av tanrıçası)

Fragarach: FRAG ah RAH (Her tür zırhı kesebilen efsanevi kılıç)

Geancanach: gan CAN ah (Bir başka peri türü)

Goibhniu: GUV new (Üç Zanaatkâr'dan biri, demircilik ve biracılık konusunda uzmandır)

Granuaile: GRAWN ya wale (Druid çırağı)

Luchta: LOOKED ah (Üç Zanaatkâr'dan biri, ahşap işçiliğinde uzmandır, mitolojide bazen Luchtaine diye de geçer)

Mag Mell: Mah Mell (İrlanda cennetlerinden biri, çok gösterişli bir yerdir)

Manannan Mac Lir: MAH nah non mac LEER (Deniz tanrısı ve ölümden sonraki beş diyarın efendisi, bunlara Mag Mgeall ve Emhain Ablach da dâhil)

Moralltach: MORE ul TAH (Üzerinde kangren büyüsü olan efsanevi kılıç, bir darbesiyle tost olursunuz. Büyük Öfke anlamına gelir)

Ogma: OG ma (Tuatha Dé Danann üyesi, Ogma'nın Druidler'e Ogham yazısını ve başka şeyleri öğrettiği söylenir.)

Scáthmhaide: SKAH wad jeh (Gölge Asa anlamına gelir)

Siodhachan: SHE ya han (Atticus'un annesi tarafından verilen ilk ismi)

Tír na nÓg: TEER na NOHG (Gençlik Diyarı. Druidler'in diğer boyutlara geçmek için kullandığı İrlanda boyutu)

Tuatha Dé Danann: TWO ah day DAN (İlk Druidler, sonrasında Pagan İrlanda tanrılarına dönüşürler)

NORSE KELİMELERİ

Alfheim: ALF hame (Çevirisi, peri evi)

Einherjar: EYNE her yar (Ölünce Valkyrieler tarafından Valhalla'ya götürülen savaşçılar)

Gjöll: Gyoll (Hel'in yeraltı dünyasına en yakın akan nehir)

Hugin: HYOO gin (Odin'in kuzgunlarından biri)

Munin: MOO nin (Odin'in kuzgunlarından biri)

Nidavellir: NIH da VETTL ir (Cücelerin yaşadığı yer)

Niflheim: NIV el HAME (Sisler evi, genelde Hel ve ölüler diyarıyla ilişkilendirilir)

Sigyn: SIG in (Loki'nin eşi)

Skadi: SKAH dee (Av, kış ve dağlar tanrıçası)

Svartálfheim: SVART alf hame (Kara elflerin diyarı)

Yggdrasil: IG drah sil (Dünya Ağacı)

Ylgr: ILL ger (Dünyanın başlangıcındaki nehirler)

GREKO ROMENLERİ

Agrios: AG ree ohs (Trakyalı korkunç bir yaratık)

Bacchant: BOCK ent (Bacchus'un dişi müritleri)

Bacchus: BOCK us (Şarap ve zevk tanrısı)

Oreios: oh RYE ohs (Agrios'un kardeşi, Trakyalı bir başka korkunç yaratık)

Polyphonte: polly FAWN tay (Agrios ve Oreios'un annesi, Afrodite'i kızdırırsanız neler olacağının en güzel örneği)

Thracian: THRAY shen (Trakyalı)

BÖLÜM 1

Uyumak üzereyken bütün kaslarınızın seğıirdiğı ve vücudunuzun beyninize kötü bir şaka yaptığı anları bilir misiniz? Birden uyanır ve sinir sisteminize küfreden, sorunun ne olduğunu merak edersiniz. Ben de, “Lanet olsun ahbap,” dedikten sonra kendime hâkim oldum -evet, sinir sistemime ahbap dedim- az kalsın, “Uyumak üzereydin ve sen saydığım bütün koyunları öldürdün,” de diyecektim.

Kaibab Platosu’nda hissettiklerim bunlardı fakat bütün kaslarımın seğıirmesine sebep olan Gaia’ydı. Dövmelerim aracılığıyla hissettiğim rahatsız edici bir ürperme gibiydi, bir kış sabahı garaja çıplak ayakla bastığınızda göğüs uçlarınızın sertleşmesine benziyordu. Fakat bu tarz şeyleri her yaşadığımda olduğu gibi, tedirgindim ve neler olduğunu merak ediyordum. Uyumaya hazırlanmıyor ama çırağımı on iki yıl eğitmenin keyfini sürmeye çalışıyordum. İlk birkaç ay ve eğitimin ortasında yaşanan sinir bozucu olaylar hariç çırağımın eğitimi-

ni huzur içerisinde tamamlamıştım. Granuaile tam bir Druid olmaya hazırdı ve onu toprağa bağlayacak bir yer arıyorduk, sarsıntıyı da bu sırada hissettik. Elemental Kaibab'a bir soru sordum, bu varlıklarla iletişime geçerken kelimelerin yerine duyguları ve görüntüleri kullanmak gerekiyordu. *Şaşkınlık Soru: O neydi?*

Cevap, *Şaşkınlık, Belirsizlik, Korku*, olarak geldi. Bunu duyunca ürperdim çünkü daha önce hiçbir elementalin şaşırdığını duymamıştım. Korku tamamen normaldi. Çok güçlü olmalarına rağmen elementaller neredeyse her şeyden korkardı. Mayın yerleştirenlerden inşaat işçilerine kadar bir sürü şey onları korkuturdu. Bazen çok ürkek olabiliyorlardı. Fakat Gai'a'da olan bitene şaşırmazlardı. Olduğum yerde durdum, Granuaile ve Oberon da durdu. Çırağım bana sorgularcasına bir bakış attı. Kaibab'a neden korktuğunu sordum.

Okyanusun ötesindeki boyut, Erken ölüm, Yanıyor, Yanıyor Yanıyor.

Bu cevap benim de kafamı karıştırdı. Kaibab boyut derken fiziksel bir büyüklükten bahsetmiyordu. Bu erkek (ya da Granuaile ile konuşurken dişi) elemental farklı bir âlemden bahsediyordu, dünyanın diğer tarafında toprakla bağı olan bir âlemdi. *Soru: Hangi boyut?*

İsim bilinmiyor. Oradan tanrı seni soruyor. Acil, Soru: Ona yerini söyleyeyim mi?

Soru: Hangi tanrı?

Bunun cevabı bana hangi boyutun yandığını da söyleyecekti. Bir duraksama oldu, Granuaile ve Oberon ile sessizce bekledik. “Kaibab bir şeyler seziyor, bekleyin,” dedim. Granuaile araya girmemesi gerektiğini biliyordu ve bir tehlike olabileceğini düşünerek alarma geçtiler. İçinde bulunduğunuz ortamın avatarı bir şey için endişeleniyorsa sizin de kafeinli bir paranoya seviyesine çıkmanız gerekirdi.

Kaibab sonunda, *Tanrının ismi: Perun*, dedi.

Farkında olmadan, *şok*, dedim. Çünkü doğal tepkim buydu. Slav diyarı yanıyordu, belki de ölüydü. Nasıl? Neden? Umarım Perun sorularımı cevaplayabilirdi. Cevaplar bendedir diye beni arıyorsa karşılıklı hayal kırıklığına uğrayacaktık. *Evet, Perun’a yerimi söyle.*

Perun’un beni bu şekilde aramayı nereden öğrendiğini de merak ettim –birisi ona on iki sene önce kendimi ölmüş gibi gösterdiğimi mi söylemişti? Yine sessizlik oldu ve Granuaile ile Oberon’u konu hakkında bilgilendirdim. Ölümsüzlük Çayı sayesinde benim gibi yaşlanmıyorlardı.

Oberon, *hey, Perun şu bana bahsettiğin kıllı adam değil mi? Kartala dönüşebilen*, diye sordu.

Evet, ta kendisi.

Ben hep tıraş kremi ve yirmi beş bıçaklı aşırı keskin bir permatige neden para vermediğini merak ediyorum. Ürünlerin reklamlarında bile oynayabilir.

Nedenini bilmiyorum ama ona kendin sorabilirsin.

Kaibab, *geliyor*, dedi. *Çok hızlı.*

“Pekâlâ, geliyor,” dedim.

Granuaile, “Ne geliyor, Atticus?” diye sordu.

“Fırtına tanrısı geliyor. Bir ağacın dibine geçelim, gerekirse hep birlikte Tír na nÓg’a geçeriz. Ve fulguritlerinizi hazırlayın.” Fulguritler bizi yıldırım çarpmalarından korurdu, Granuaile eğitimine başladığı sırada fulguritleri bize Perun vermiş ama onları yıllardır kullanmamıştık çünkü fırtına tanrıları öldüğümüzü düşünüyordu.

Granuaile, “Sence Perun bize saldırır mı?” diye sordu. Kırmızı sırt çantasını indirdi ve fulguritlerin içinde olduğu cebin fermuarını açtı.

“Hayır, ama... belki. Neler olduğunu bilmiyorum. Şüpheden varsa önlemini al derler.”

“Ben her zaman, *şüpheden varsa kara elfleri suçla*, dediğini sanıyordum.”

“Evet, o da var.”

Oberon, *ben bunların şüpheye karşı pratik çözümler olduğuna inanmıyorum*, dedi. *Bunlardan memnun olmazsanız, ‘şüphemiz varsa komşunuzun öğle yemeğini mideye indirin’, daha iyi olabilir çünkü en azından karnınız doyar*, dedi.

Çimenler ve yoncalarla dolu bir çayırın ortasındaydık. Gökyüzü berrak bir maviydi ve güneş Granuaile’in kırmızı saçlarına -ve sanırım benimkilere de- altın renginde parıltılar katıyordu. Saçlarımızı siyaha boyamayı bırakmıştık çünkü artık iki kızılı aramıyorlardı. Ve on iki sene boyunca her sabah tıraş olduktan sonra -keçisakalımı çok belirgindi ve

boyaması çok zordu- yeni sakalımın keyfini çıkartıyordum. Oberon yere uzanıp güneşin keyfini çıkartmak ister gibiydi. Çantalarımız Flagstaff'taki Peace Surplus'tan satın aldığımız kamp malzemeleriyle doluydu. Granuaile fulguritleri çıkarttıktan sonra hemen en yakındaki Ponderosa çamlarının yanına koştuk. Ağaçlardan Tír na nÓg'a bir bağ olduğunu onayladım ve gökyüzünde Perun'un gelişini haber verecek bir işaret aradım.

Granuaile de bir işaret arıyordu ve gökyüzüne baktı. "Orada ne var, Sensey?" diye sordu. "Gökyüzünden başka bir şey görmüyorum."

"Perun'u arıyorum. Sanırım uçarak gelecek. İşte, gördün mü?" Kuzeybatıdaki siyah bir formu işaret ettim, arkasında şimşekler çakıyordu. Ve daha geride, belki de on beş kilometre uzakta -bulunduğum yerden emin olmak kolay değildi- tuncu bir alev topu yanıyordu.

Granuaile gözlerini kıstı. "Şu Phoenix Suns logosuna benzeyen şey nedir? O mu?"

"Hayır, Perun onun önünde, şimşekler yağdırıyor."

"Ah, öyleyse o nedir? Bir meteor veya nurlu topu gibi bir çocuk mu?"

"Her neyse, arkadaş gibi durmuyor. Arkadaşlarıyla başında oturup bir şeyler içeceğin ve hikâyeler anlatacağın sıcak, konforlu bir ateşe benzemiyor. Fosforlu ve üzerine biraz cehennem sosu dökülmüş bir napalma benzediğini söylemek daha doğru olur."

Oberon, *hey, Atticus, işe yarayıp yaramadığından emin olmak için kaçış yolunu denesek mi*, diye sordu.

Seni duyuyorum, dostum. Ben de aynı fikirdeyim. Ama önce Perun ile konuşabilecek miyiz ona bakalım.

Gökyüzü karardı ve tepemizde gök gürlledi, her şey titredi; Perun süpersonik hızda seyahat ediyordu. Bizden elli metre ötede çayıra düştü ve bir krater açtı, etrafa toz toprak saçıldı. Çarpmanın etkisini ayaklarımın altında hissettim ve rüzgârla biraz geriye savruldu. Havaya saçılan çimenler yere düşmeden yapılı ve kıllı bir figür açığa çıktı, yüzünde panik vardı.

“Atticus! Buradan kaçmalıyız! Burası güvenli değil! Beni de al -kurtar beni!”

Fırtına tanrıları genelde paniğe kapılmazdı. Sorunları patlatarak çözme yetenekleri yüzünden zihinlerindeki korku tepeleri yumuşak kayıtsızlık yastıklarına dönüşürdü. Bu yüzden Perun gibi bir başbelası altına kaçırarak üzereyse ben de altına yaparsam kimse beni suçlayamazdı. Zaten alev topu az önce Perun’un durduğu yere inip ciğerlerimdeki oksijeni kavurunca ödüm bokuma karıştı.

Granuaile şaşkınlıkla kendini yana attı ve ciyakladı, Oberon inledi. Perun, Michael Bay filmlerindeki dublörler gibi havaya fırladı, yere konarken bir takla attı ve hemen ayağa kalkıp bize doğru koştu.

Perun’un arkasında alevler yayılmak yerine sıkışmaya başladı ve yoğunlaştı... ardından bir kahkaha geldi. Tiz ve çılgınca bir kahkahaydı, ürkütücü bir çizgi filmde çıkmış gibiy-

di. Alevler sarmal şeklinde yükseldi ve şimdi karşımızda dört metrelik bir figür dikiliyordu. Sonunda alevler kayboldu ve elli metre uzağımızda dar bir yüzü olan zayıf bir dev duruyordu. Turuncu kafası ve sarı saçlarıyla güneş gibi duruyordu. Yüzündeki gülümseme dostça değildi, daha çok geri dönüşü olmayan bir deliliğin sosyopat meyvesi gibiydi.

En kötüsü gözleriydi. Kenarları asitle yanmış gibiydi, normal insanların gözlerinin kenarında kırışıklıklar olurdu ama bu devin gözlerinin yanlarında pembe yara izleri ve su toplamış dokular göze çarpıyordu. Gözlerinin beyazı kırık kılcal damarlardan kırmızı bir sis gibiydi ama iris tabakası deliliğin buz mavisiydi. Gözlerini içine sabun kaçmış gibi kırıştırdı, kısa süre sonra bunun sinir bozucu bir tik olduğunu fark ettim. Çünkü başı düzensiz aralıklarla hafifçe sağa yatıyor ve seçirerek öne uzanıyordu. Bu hâliyle kafası hoplayıp zıplayan bebeklere benziyordu.

Perun nefes nefese, “Haydi, dostum, gidelim! Kaçmalıyız!” dedi. Bir elini omzuma diğerini çamın gövdesine koydu. Granuaile de aynısını yaptı, prosedürü iyi biliyordu. Oberon da yerini aldı, arka bacakları üzerinde doğrulup patilerinden birini bana diğerini ağaca yasladı.

“Bu da neyin nesi, Perun?” diye sordum.

Dev, bir kahkaha attı ve tüylerim diken diken oldu. Sesi şekerli bir krema gibi pürüzsüz ve pofuduktu, tabii eğer içinde cam kırıkları olan bir kremaya krema denilebilirse. Sesindeki kalın İskandinav aksanı gözümden kaçmadı.

“Burası, M-Merrica mı?”

Gözü seğırdi, başı hafifçe yana yattı, dilimizi yeni öğreniyor gibiydi. Sadece dev dinleyerek delirebilirdim. “Evet,” diye cevap verdim.

“Hah? Kim? Haaak! Tu!” Alevli bir balgam attı ve başını vahşice iki yana salladı. Belki de bu basit bir tikten fazlasıydı. Tourette sendromu olması muhtemeldi. Ya da başka bir şeydi, çünkü her şey hoş olmayan bir duruma işaret ediyordu.

“Kim, gah, burada kim tanrı?” Soruyu sorabildiği için memnun olmuş gibi kıkırdadı. Kafasından aşırı derecede sinir bozucu tiz bir ciyaklama geldi, kızgın bir tavada yağın çıkarttığı sese veya bir balondan havanın sızmasına benziyordu. Dev ellerini dizlerine koydu ve duruşunu düzeltmek için omuzlarını geriye attı fakat bunu yapınca aleve benzeyen saçları rahatsız edici bir biçimde gerçek alevlere dönüştü. Sesi daha da şiddetlendi.

“Burada tek tanrı sensin,” dedim. İyi bir tahmindir. Büyülü spektrumda bakarak bundan emin olabiliyordum ama gerek yoktu. Perun’un korkacağı şeylerin sayısı azdı. “Ama hangisi olduğunu bilmiyorum. Sen kimsin?”

Dev başını geriye attı ve neşeyle kükredi, bir çocuk gibi el çırpı ve dondurma ister mi diye sormuşum gibi sevindi. Ağzım açık kaldı ve Granuaile hislerime tercüman olarak “Siktir!” dedi. Bu adamın zihnine ne olmuştu?

Perun telaşla omzuma dokundu. “Atticus, bu Loki! Serbest kaldı. Gitmeliyiz. Yapılacak en zekice şey bu.”

“Tanrılar adına,” diye fısıldadım. Tüylerim diken diken oldu. Gözlerini görünce Loki olmasından korkmuş ama dünyanın sonuna işaret etmeyen başka biri olmasını ümit etmiştim. Kontrolden çıkmış askeri bir deney olsaydı daha mutlu olurdum. Fakat Eddaların eski kötü adamı Loki serbest kalarak Ragnarok’u başlatmıştı. Artık özgürdü ve her yeri bok etmeye hazırды.

Kıllı adamı dinle, Atticus. Bu şey çok uzun, yaralı ve ateşli. Daha önce karşılaşmadığım derecede garip ve tehlikeli.

Perun ve Oberon haklıydı, yapılacak en mantıklı şey gitmekti. Ama daha zekice olan Loki’nin de dünyayı terk etmesini sağlamaktı. Kaçıp Kaibab’ı Loki’nin merhametine bırakmak istemiyordum, Loki burayı en kısa sürede terk etmeliydi. Yalanlar tanrısına yalan söylemenin zamanı gelmişti.

Eski Norse dilinde seslendim. “Adım Eldhár.” Kahkahası birden kesildi ve mavi-kanlı gözlerini bana çevirdi. Bu ismi daha önce de kullanmışım, eski Norse dilinde ‘alev saçlı’ anlamına geliyordu. Altın bir elma çalmak için Asgard’a gittiğimde de bu ismi kullanıyordum. “Beni Nidavellir cüceleri yaptı,” dedim. Adrenalinimi serbest bıraktım ve zihnimin en ilkel kısımlarına uzandım, Loki’ye gülümsemesinin bir benzerini gösterdim. “Sonunda serbest kalmış olmana sevindim, Loki, demek ki eşin de serbest kaldı. Ben özellikle onu ve senin döllerini yok etmek için yapıldım. Yılanın kafasını keseceğim. Kurdun bağırsaklarını deşeceğim. Hel’e gelince, ölüm kraliçesi bile ölebilir.” Bir kötü adam kahkahası attım,

inandırıcı olduğunu ümit ettim, güzel bir son olmasını istiyordum.

Loki'ye cevap verme şansı tanımadan özümü Granuaile, Oberon ve Perun ile birlikte Tír na nÓg'a geçirdim, dünyayı terk ederek Loki'yi yeni sorunuyla baş başa bıraktım. Şimdi muhtemelen Norse diyarına geri dönüp sorular sormaya başlayacaktı. Cücelerin evlerini yangına karşı sigortalamış olmasını ümit ettim.

Perun'a soracak bir sürü sorum vardı. Loki, Slav diyarına nasıl girmişti? Hel neyin peşindeydi? Fenris bağlarından kurtulmuş muydu? Ama en merak ettiğim şey eski bir hile tanrısına İngilizce konuşmayı kimin öğrettiğiydi.

BÖLÜM 2

Tır na nÖg'da çok fazla oyalanmayıp Manitoba'daki Third Cranberry Gölü'nün ortasındaki adaya geçtim. Çok sevdiğim yerlerden biriydi, her yer yemyeşildi ve insanlar burayı nadiren ziyaret ederdi.

Uzun süre koşmuşum gibi nefes nefeseydim. “Çok erken,” dedim. “Ortaya çıkıp bir şeyleri yakmamalıydı. Bir senemiz daha vardı.”

Granuaile, “Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu. Bir bacağı diğerinin üzerine attı ve asasından destek aldı.

“Perun hatırlar,” dedim. Göz göze geldik. “Asgard’a geçmeden önce Sibiryâ'da tavşan yahnisi yerken paylaştığımız hikâyeleri hatırlıyor musun?”

“*Da*, hatırlıyorum. Bir dahaki sefere ayı yiyelim demiştim.”

Bu adamın düşünme tarzını sevmeye başladım.

“Yemekten sonra Väinämöinen bize deniz yılanlarıyla ilgili bir hikâye anlatmıştı. O zaman bir şey söylememiştim ama bir

geminin direğine bağılyken Odysseus’a sirenlerin anlattığı bir saatli bomba kehaneti var –ağızlarından çıkan ve şimdiye kadar gerçekleşmemiş tek kehanet. O gün saatin işlediğini anladım. Kehanet şöyleydi: *Beyaz sakallı biri tavşan eti yiyip deniz yılanlarından bahsettikten on üç sene sonra dünya yanacak.*”

Granuaile, “Bu çok garip,” dedi.

Perun, “Garipten de öte,” dedi. “Çok baharatlı yiyecekler yiyip midenin yanması gibi. Kışının tutuşması gibi,” dedi.

Granuaile, “Ne?” diye haykırdı. Perun’un kurduğu renkli cümlelere alışkın değildi.

Perun omzunu silkti ve yeniden denedi. “Çok daha rahatsız edici demeye çalıştım. Kışın tutuşsa çok kötü olur, değil mi?”

“Katılıyorum,” dedim. “Ama aynı sirenler Cengiz Han’ın yükselişini, Amerikan Devrimi’ni ve Hiroshima’nın bombalanmasını kusursuz bir biçimde tahmin etmişti. Bu yüzden dünya yanacak derken küçük bir kamp ateşi veya tutuşan bir kıçtan daha fazlasından bahsettiklerine eminim.”

Bak aklıma ne geldi? Moğolistan steplerinde hiç koşmadım.

Perun, “Sence kehanette yanan dünya benim dünyam mı?” diye sordu.

“Hayır, sirenlerin diğer boyutlardan bahsettiğini sanmıyorum. Ayrıca, daha bir yılımız var. Ama beni endişelendiren de bu: Ragnarok ile ilgili kehanetler artık bir işe yaramıyor ve Loki serbest kaldığı için kıyamet şimdi kopabilir. Odysseus’un sirenleri hep haklı çıkar ama bu sefer bir senelik bir şaşmayla yanılmış olabilirler. Bilmiyorum. Nornları öldürmek her şeyi

berbat etti. Tek bildiğim şey on dolarlık bir vantilatörün üzerine boktan bir tsunami ilerliyor ve biz de o vantilatörün tepesindeyiz. İsa bana kıyametlerden bahsetmişti, belki Loki ve Hel'den kurtulursak bir şeylere engel olabiliriz ama Ganesha ile çetesinin bunun için peşime düşüp düşmeyeceğini kim bilebilir? Çünkü onlara bu işe bulaşmayacağıma dair bir—”

Granuaile nazıkçe koluma dokunup “Atticus,” dedi. “Saçmalamaya başladın. Sakinleş.”

“Tamam. Teşekkür ederim. Sakinleşmem gerek. Kehanetlerin en boktan yanı nedir biliyor musun?”

Granuaile, “Hiçbir zaman eğlenceli şeyler söylemezler,” dedi. “Oysa ben, *televizyonda bir yarışma programından bir Camaro kazanacaksın*, demelerini çok isterdim.”

“Güzel noktaya parmak bastın ama ben herkesin bir kehaneti olduğunu söyleyecektim. Kâhinler, fahişeler kadar eskidir.”

Ve çoğunlukla aynı yataktadırlar, he he!

“Kime inanacağını bilemezsin,” diye devam ettim. “Bu yüzden bütün kâhinlere Cassandra gibi saygı gösterirsin ama bazıları nadiren doğruyu söyler. Önemli olan, gerçekleşmeden önce hangisinin doğru olduğunu bulup hedefi on ikiden vurmaktır. Kazanma şansın ruletten daha azdır.”

Perun kaşlarını çatarak “Cassandra isminde bir kadına mı vurdun?” diye sordu. “İsmi çirkin de olsa hedefi on ikiden vurmaya değebilir.”

“Ne? Perun sanırım beni yanlış anladın.”

“Ah.” Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Hep aynı şey oluyor. Belki de İngilizce bana göre değildir.”

Granuaile, “Şimdi Rusça konuşuyorum, gerçi ben de burada iyi değilim,” dedi. “İstersen, yavaş ve tane tane konuşacaksan, buna geçebiliriz.”

Perun sıırttı. “*Da*, bu harika olur!” Dil değıştirdik ve Granuaile’in anlaması için çok hızlı konuşmadım.

“Asgard’da yaptıklarımızdan sonra dünyanın yanmasıyla ilgili kehanetin Ragnarok ile bir ilgisi olup olmadığını uzun süredir düşünüyorum,” dedim. “Loki’nin serbest kaldığını görmek bu yüzden çok rahatsız ediciydi. Onun serbest kalması eski hikâyelerde Ragnarok’u başlatan şeydir.”

Granuaile kaşlarını çatı. “Ama ölülerden bir gemiyle Vigrid Ovası’na gitmesi gerekmiyor mu? Sanırım ayak tırnaklarından veya onun gibi bir şeyden yapılmış bir gemiydi.”

“Evet,” dedim. Başımıla onayladım. “Ama şimdi hiçbir şey yolunda gitmiyor. Kehanetleri bir kenara bıraksak bile serbest kalmış bir Loki kimse için iyi bir şey değildir. Senin boyutuna nasıl girdi, Perun?”

Rus tanrısı omzunu silkti, konuşmaya başladığında ses tonundan ne kadar hayal kırıklığına uğradığını anladık.

“Bilmiyorum. Ben kartal formunda Alaska’daydım, nehirten yakaladığım alabalığı mideye indiriyordum, sonra bir sorun olduğunu hissettim. Kendi boyutuma gittim ve Loki’yi gördüm, her şeyi yakıyordu. Üzerine yıldırım attım ama bana güldü. Yaralanmadı ve beni beklediğini söyledi.”

Granuaile, “Neden?” diye sordu.

Perun, “Thor’un öldürülmesine yardım ettim diye çılgına dönmüş,” dedi.

“Ama Thor’dan nefret eder,” dedim.

“Biliyorum. Büyük yılanın altına bağlı olarak geçirdiği yıllar boyunca en büyük hayalinin Thor’u öldürmek olduğunu söyledi. Ben hayallerini ondan aldığım için de insanlarımların hayallerini alacakmış. Bana küllerden bir hasat bıraktı.”

Granuaile, “Çok korkunç,” dedi.

Perun başıyla onayladı, Granuaile’e duygudaşlığı için minnettardı. “Sonra, *sen de Thor gibisin, onun yerine seni öldürecekim*, dedi. Bana saldırdı ve çok güçlü. Olması gerekenden daha güçlüydü. Ondan korktum ve paniğe kapıldım. Bu yüzden toprağa seni sordum.”

Bu, hiç mantıklı değildi. “Sen benim öldüğümü duymadın mı?”

Perun merakla bana baktı. “O ne zaman oldu?” diye sordu. Gerçek olup olmadığımdan emin olmak için beni dürttü. “Hayalet gibi durmuyorsun.”

“Hayır, demek istediğim kendimi ölmüş gibi gösterdim. Bunu hiç duymadın mı?”

Fırtına tanrısı başını iki yana salladı. “Sanırım çok uzun süredir kartalım. Kaç yıldır bilmiyorum.”

Ne demek istediğini biliyordum, hayvan formunda çok uzun süre geçirmek tehlikeliydi çünkü en büyük odağınız hayatta kalmaksa diğer şeyleri unuturdunuz. Ve diğer şeyler

unutulunca anılar da silinmeye başlardı, sonunda kimliğiniz tamamen kaybolur ve geriye ormanda yiyecek bulmaktan başka bir şey kalmazdı. Başdruid bir defasında bunun için ‘son dönüşüm’ demişti. Druidler’in intihar etme şekliydi.

“Loki’yi kimin serbest bıraktığını bilmiyor musun?”

Pişmanlıkla yüzünü buruşturdu. “Söylemedi. Dünyam yavana kadar bir şey bilmiyordum.”

Sağımda biri boğazını temizledi. Kafamı çevirince bir peri gördüm –uçan türdendi, Fae Sarayı’nın yeşil ve altın renkli kıyafetlerini giyiyor, gırtlığını sıkamayacağım kadar uzakta uçuyordu. Tanrılar adına, beni nasıl bulmuştu?

“Merhaba, Siodhachan Ó Suileabháin,” dedi. Sesinde tiksinme ve aristokratik küçümseme vardı, kelimeleri öyle bir vurguluyordu ki hangileri büyük harf anlayabiliyordunuz. “Sözde Ölü Olan. İlk Fae’den Brighid sizi sarayında bekliyor, Belirli Sorulara cevap vermeniz gerekiyor, bunlardan bir tanesi de neden hâlâ hayatta olduğunuz. Ve Daha Önemlisi, Brighid’in Bundan Neden Haberi Yok?”

Bir an için bu haberciyi ortadan kaldırmayı düşündüm. Elini sıkarsam -veya benimle fiziksel temasa geçmesini sağlarsam- büyülü bir yaratık olduğu için auramdaki soğuk demir yüzünden küle dönüşürdü. Ama Brighid başına bir şey geldiğini anlar ve peşimden daha fazlasını gönderirdi. Kadını daha fazla bekletirsem şimdikinden daha çok sinirleneceği kesindi. Yine de, şimdi gidip çay içmek veya kamçılanmak için hiç hoş bir zaman değildi.

“Anlıyorum. Şimdi Fae Sarayı’na gidemem, müsait değilim. Bu mesajı benim için iletir misin?”

“Hayır. Sizi saraya götüreceğim ve diğer şeyler beklemek zorunda.”

Sesi -Elizabethvari vurguları yüzünden- beni sinir ediyordu. Belki de Brighid’in kullarından biri olmadığını hatırlatmanın vakti gelmişti. “Gerçekten beni oraya götürebilecek misin?” diye sordum. “Yoksa soğuk demire karşı bağışıklığın mı var?”

Kendine güvenir hâlden eser kalmadı ve yutkundu. “Hayır,” diye itiraf etti.

“Öyleyse, beni saraya götüreceğini söylemen blöftü, öyle mi?” Yaratığa doğru bir adım attım ve kanat çırparak geriledi. Hafifçe gülümsedim.

“Evet,” dedi.

“Güzel,” dedim. Aksanını ve dilini taklit ettim. “Efendine mesaj götüremeyecek olman çok kötü. Belki de ona bir soru sorabilirsin, sorunun cevabı saraya gelmemi hızlandırabilir. Dostlarımı -burada gördüklerini, köpeğim de dâhil olmak üzere- özel korumaları eşliğinde Tír na nÓg’a geçirebilir miyim? Bize oradan saraya kadar güvenli bir geçişi garanti edebilir mi? Olumlu cevap alırsam hemen geliyoruz.”

“Sorarım.”

“Cevabını sadece beş dakika bekleyeceğim.”

Peri başıyla onayladı ve yanımıza ışınlanmak için kullandığı ağaca dokundu. Gözden kayboldu ve ben kılıcımı çektim.

“Dağılın ve tetikte olun,” dedim. “Arkadaşlarıyla veya tanrılarla birlikte geri dönebilir.”

Oberon, *ya aperlaf bir şeyler getirirse*, diye sordu.

BÖLÜM 3

Granuaile bir şey söylemedi ama elindeki bıçakla oynarken yüzünde hafif bir gülümseme yakaladım. Aklından ne geçtiğini bilmiyordum ama yüz ifadesinden belliydi, sonunda biraz aksiyona gireceğimiz için memnundu. On iki sene boyunca eğitim alıp sadece benimle antrenman yaptıktan sonra şimdi gerçekten kendini test edebilecekti. Farklı bir ağacın arkasına geçti ve gizlendi.

Umarım dövüşmek zorunda kalmazdık. Eski çırağım Cíbran'ı tam bu dönemde, eğitimini tamamlayıp toprağa bağlanmadan ve büyü gücünü kazanmadan hemen önce kaybetmiştim. Granuaile zihnini ve vücudunu çok güzel eğitmişti ama kendini büyüyle hızlandırmadan, güçlendirmeden ve toprağı kullanarak iyileştirmeden benim dövüştüğüm şeylerle dövüşemezdi.

Perun ve ben farklı bir yere geçtik, Oberon yere uzandı ve beklemeye başladı. Gözlerimiz Tír na nÓg'a bağlı ağacın üzerindeydi, saldırıya geçmeye hazırдық.

Kuyruğunu sallamayı bırak. Yerini belli eder.

Ama bu çok heyecan verici! Bir perinin üzerine atlamak üzeriyim.

Buraya bir periden daha güçlü bir şey de gelebilir, bu yüzden neyin üzerine atladığını bilmeden harekete geçme, tamam mı?

Tamam, senin işaretini beklerim.

Harika bir önlemdi çünkü peri habercisi geri dönmedi. Biri omzuma dokundu ama Moralltach elimde arkama döndüğümde kimseyi göremedim. Birinin hafifçe burnundan soluduğunu duydum, yanımızda birinin olduğunu gösteren tek işaret buydu.

Bir kadın, “Sakin ol ve rahatla, Atticus,” dedi. Sonra İrlanda av tanrıçası Flidais gerçek görünmezlik büyüsünü bozdu. “Benim. Seni ve arkadaşlarını saraya götüreceğim. Brighid kimsenin zarar görmeyeceğini garanti etti. Bu, yeterli mi?”

Flidais her zamanki gibi giyinmemiş olsa da tatmin ediciydi. Saray mensubu gibi görünmek için uğraşmıştı, genelde üzerinde deriler, sırtında yayı ve okları olurdu. Kırmızı saçlarının darmadağınık olmasına ve saçlarının arasında kamuffaj diyebileceğimiz farklı bitkilerin olmasına alışmıştım. Oysa şimdi üzerinde krem rengi sade bir tunik vardı, boyun kısmında ve yanlarda yeşil işlemeler göze çarpıyordu. Her iki kolunun altı da süslenmişti. Belindeki kemere sapı malakit ve sedef kaplı büyük bir bıçak iliştiirmişti. Bu bıçağı daha önce görmemiştim, ya yeni bir şeydi ya da sadece sarayda yanında taşıyordu.

Saçları kısa süre önce yıkanmış ve taranmıştı, saçlarındaki çiçekler kamuflaj olsun diye değil güzel görünsün diye özenle yerleştirilmişti. Böyle temiz ve bakımlıyken Granuaile'e benzediğini düşündüm. Bir etek yerine kemeriyle uyumlu olsun diye kahverengiye boyanmış bol bir keten pantolon giyiyordu -Uzakdoğu dövüş sporlarındaki üniformalar gibiydi- ama ayakları çıplaktı. Tuatha Dé Danann'ın da benzer kıyafetler içinde olacağını düşündüm. İdeal Kelt kıyafetleri, dövüşmeniz gerekirse kolay hareket etmenizi sağlamalı ve hemen sevişmek isterseniz üzerinizden kolay çıkmalıydı.

“Bize eşlik etmenden gurur duyuyoruz,” dedim. “Ama Brighid haberci yerine neden seni gönderdi?”

Flidais bir kaşını havaya kaldırdı. “Onu bekliyordunuz, değil mi? Sen ve arkadaşların. Brighid ölmesini istemedi.”

“Onu öldürmeyecektik,” dedim.

Flidais omzunu silkti ve hafifçe gülümsedi. “Belki ama görünmez olarak beni göndermek daha güvenliydi.” Omzumun üzerinden arkamdakilere baktı ve seslendi. “Ortaya çıkabilirsiniz, güvendesiniz.”

Oberon yerinden kalkıp yanımıza gelirken, *bu bayan, hangi tarafta olduğunu bilmediğin için hiçbir zaman güvenmediğin kadın mı*, diye sordu.

Evet, ama daha basit bir kural var: Granuaile ve benden başka kimseye güvenme.

Pekâlâ. Brighid'e de güvenmem. Geçen sene mutfağını nasıl ateşe verdiğini hatırlıyor musun?

O, on iki sene önceydi ama evet, hatırlıyorum. Yanımdan ayrılma, dostum.

Söz.

Flidais, “Bu, geçen sefer yanında gördüğüm köpek mi?” diye sordu.

“Evet.”

Flidais köpeğime dönüp “Tekrar merhaba,” dedi. “Belki de bir ara birlikte avlanırsınız.” Duraksadı ve kaşlarını çatı, çünkü benim gibi düşüncelerini duyamıyordu.

“Benimle avlanmasını yasakladın mı?” Gözlerinde öfke vardı.

“Özür dilerim, Flidais, ama seninle en son avlandığımızda biri öldü. Bir kaza daha yaşansın istemiyorum.”

“Beni mi suçluyorsun?”

Ah, tabii ki suçluyordum. Elimden gelse kadını cinayetle suçlardım ama zamanında ben de bir sürü hata yapmışım ve ikiye bölünmüş bir insan olmamaya çalışıyordum.

“Hayır. Sadece köpeğime seninle avlanmayı yasakladım. Kimse kimseyi suçlamıyor.” Flidais daha fazla soru sormadı ama iri yarı ve kıllı Perun’un gelişiyi dikkati dağıldı.

Perun İngilizce konuşarak “Bu peri mi?” diye sordu. Bakışlarını Flidais’in üzerinde gezdirdi. Bunu gizlemeye çalışmadı. Flidais de takdir edercesine karşısında dikilen adamı süzdü. Adamın bir misk ve cinsel güç dağı olduğunu kimse inkâr edemezdi, Flidais de bu konudaki iştahıyla biliniyordu. Karşılıklı birbirlerini baştan çıkartsınlar diye iki-

liyi tanıştırdım. İkisinin de bu konuda çok fazla uğraşması gerekmiyordu.

Görsel önsevişme devam ederken Granuaile asık suratla geride kaldı. Flidais ve Brighid ile eğitiminin başında karşılaşmış ve gerekli testlerden biri olan *Baolach Cruatan*'ı tamamlamıştı. Bu, bir yüreklilik testiydi ve Granuaile'in teste veya Flidais'e dair hoş anıları yoktu.

Av tanrıçası kendini Perun'a çok fazla kaptırmadığı için neden geldiğini unutmadı. Benimle konuşmaya başladı ama gözleri hâlâ fırtına tanrısının üzerindeydi. "Takip etmeniz için bir işaret bırakacağım, Atticus. Sizi Fae Sarayı'ndaki bir ağaca götüreceğim. Elinde kılıcın olmadan içeriye girmeyeceğini ve ne kadar paranoyak olduğunu biliyorum ama dikkatli ol. Ortalıkta kimsenin olmadığından emin olmaya çalışacağım."

Umarım yiyecek bir şeyler de vardır.

Kadının sözleri, Perun'un kafasını ele geçiren şehvet bulutunu dağıttı. "Ne? Gidiyor musun?"

Flidais, "Seninle daha sonra uzun uzun... konuşacağız," dedi. "Yakında."

Perun, "Çok yakında!" dedi.

Flidais, Granuaile'i başıyla selamladı, bir şey söylemeden varlığından haberdar olduğunu belli etti. Çırağım aynı şekilde karşılık verdi ve tanrıça biz bakarken sessizce ağaca doğru yürüdü. Elini gövdenin üzerine koyup ortadan kaybolmadan önce Perun'a göz kırptı.

Perun, “Baltalar ve gökyüzü adına, bu kadın çok güzel!” dedi. Beyaz sakalının altında beyaz dişleri görününce daha genç göründü. “Gelin! Gidelim!”

Granuaile, “Mümkünse koç yumurtalarını biraz dizginle, Perun,” dedi.

Fırtına tanrısının hevesi, yerini kafa karışıklığına bıraktı. “Koç yumurtaları?” diye sordu. “Ve dizgin, ne alaka? Bunu benim için Rusça söyler misin?”

Granuaile adamı umursamadı ve bana döndü. “Atticus, bu neye benzeyecek? Nereye dikkat etmem gerek?”

İç geçirdim. “Korkarım buna verecek doğru düzgün bir cevabım yok. Her şeye dikkat et. Ben Tír na nÓg’a birçok defa gittim, Airmid ile karşılaşmadan önce Peri Sarayı’na gitmedim, bahsettiğim dönem Fragarach’ı çalmadan önceydi. İki bin seneden fazla oldu ve ben normal yaşamıma devam ediyorum, bu yüzden neye benzeyeceği konusunda hiçbir fikrim yok. Tuatha Dé Danann -artık kaç kişiyseler- gerçek formlarında olacak. Ama sanırım karşına çıkan bütün periler bir tür cazibe büyüü kullanacak, bu yüzden kimseye güvenme. Mobilyalar bile illüzyon olabilir, hiçbir yere oturma veya sırtını bir duvara verirken rahatlama.”

Yiyecekler gerçek olacak mı?

Muhtemelen hayır. “Oberon güzel noktaya parmak bastı,” dedim. “Orada hiçbir şey yemeyin ve içmeyin. Hediyeleri kabul etmeyin, söz vermeyin –bir şeyi yapacağınızı bile söylemeyin çünkü sizi bundan sorumlu tutabilirler. Kelimeler en çok

Tír na nÓg'da başlayıcıdır. Tamamen güvende olmak için size bir soru sorarlarsa konuşun ve benim sizin adınıza konuştuğumu söyleyin. Sizi hoş sözler veya tehditlerle kandırmalarına izin vermeyin –bir hata yapmanız için fırsat kolluyor olacaklar. Ayrıca, sürüden ayrılmayın. Çekici bir şey görüp daha yakından bakmak isteyebilirsiniz. Birisi size bir sır vermek isterse dinlemeyin. Orada beni kontrol etmek için sizden birini rehin almak isteyecek bir sürü kişi var, bu yüzden onlara bu şansı vermeyin, tamam mı?”

Evet! Oradan neden uzak durduğunu anlayabiliyorum.

Bizi Tír na nÓg'a geri götürecek ağaca doğru yürürken Flidais'in takip etmemiz için bıraktığı izi aradım. Boyutun içinde takip edebileceğimiz kestirme bir yol vardı, Tír na nÓg'da her zaman kullandığımız izole yere gidecek ve sonra bıraktığı izi kullanarak merkeze ulaşacaktık. Büyülü spekt- rumda izi gördüm, parıltıyla nabız gibi atan yeşil bir kurde- leydi.

“Pekâlâ,” dedim. “Silahlar hazır, ağızlar kapalı.” Kılıcım elimdeydi. Perun'un baltası ve Granuaile'in fırlatma bıçağı hazır- dı.

Tír na nÓg'a geçtik ve kendimizi yoncalardan bir tarlada küçük bir peri grubunun ortasında bulduk. Biz ortaya çı- kınca neşeyle ve hayal kırıklığıyla çığlık atanlar oldu, içinde altın ve başka şeyler olan keseler borçları ödemek için el de- ğıştirdi.

Perun, “Ne yapıyorlar?” diye sordu.

Flidais gruptan ayrıldı ve yanımıza geldi. “Silahlarınız elinizde mi geleceksiniz diye bahse girdiler. Gelin. Beni takip edin.”

Ağır adımlarla kadını takip ettim ama kılıcım elimdeydi. Paranoyamın bedelini bu gibi durumlarda bahislere konu olarak ödüyordum ama her zaman tetikte olmanın avantajı sağ kalmaktı.

Ağır adımlar attığımız için etrafımıza bakabildik. İnsanlardan ayırt edilmesi zor sıradan *sidhenin* yanı sıra, meşe-adamlar, dans eden feeorinler, Fir Darrigler, geancanachlar, browniler ve Minch’in Mavi Adamlar’ından küçük bir delegasyon gördük. Piksiler heyecanla uçuyor, bizim hakkımızda espriler yapıyorlardı. Nereye gidip bir şeyler fısıldasalar Fae kahlkaha atıyordu.

Tepemizdeki gökyüzü seyahat acentelerinin resimlerde kullanmak istediği türden bir maviydi ve hazır vakti gelmişken bu turun bedelini merak ettim. Burası Brighid’in sunmayı arzuladığı kusursuz illüzyondu: Tír na nÓg’da her şey yolundaydı, zaten başka ne olabilirdi?

Peri Sarayı Avrupa’dakiler gibi kasvetli değildi, oradakilerde mermer zeminler, yaldızlı çerçeveler, züppeler ve soytarılar görmek mümkündü. Bu ise bakımlı bir korunun ortasında süpürgeotlarının öptüğü bir çayır gibiydi. Flidais’in bizi ‘sarayın hemen dışındaki bir ağaca’ götürmesi, aslında çayırın kıyısındaki bir ağacın dibinde durmak anlamına geliyordu. Arkamızda görkemli meşeler vardı ve ağaçların arasındaki gözler bize bakıyordu.

Güneşin konumundan anladığım kadarıyla sarayın güney ucundaydık, Flidais bizi kuzeye götürdü ve küçük bir tepeyi çıktık -aslında tepe olma hayalleri kuran bir tümsek gibiydi- ve tahtında oturan Brighid'i gördük. Orada olduğunu biliyordum ama aramızdaki mesafe yüzünden yüz ifadesini okuyamıyordum. Her hâlükârda, uzakta olduğu için şimdilik tehdit değildi. Fakat kenara çekilerek geçmemize izin veren periler ise her yerdeydi ve bu durum beni rahatsız ediyordu.

“Flidais, arkadaşlarını bizden uzak durmaları için uyar. Ani bir hareket yaparlarsa bunu tehdit olarak görüp tepki gösterebiliriz.”

Tanrıça durdu ve bize baktı. “Gerçekten bizim tehlikeli olduğumuzu mu düşünüyorsun?”

“Brighid’in şimdi bana çok kızgın olduğunu biliyorum. Bu bile tetikte olmaya yeter. Fae ondan etkilenir, bunu sen de biliyorsun.”

Flidais sırtıttı. “Brighid size zarar vermek istiyorsa kendi verir, Druid. Buradakilerin hiçbirisi bu hakkı ondan almaz.”

“Brighid’in benim üzerimde yaptırımı yok,” dedim. Yakındaki Fae bu yorumumu duyunca hep birlikte bir ‘ooooo’ çektiler.

Flidais, “Lütfen bunu kendisine söyle,” dedi. Tahta doğru yürümeye devam etti ve omzu üzerinden seslendi. “Bu, çok eğlenceli olacak, biliyorum.”

Bir şey yiyemeyeceğin veya içemeyeceğin bir yer nasıl eğlenceli olabilir? Umarım burada çok uzun süre kalmayız, Atticus.

Aynı fikirdeyim. Granuaile'e baktım, iyi olduğunu belli etmek için başıyla onayladı. Perun da iyiydi ama bütün dikkatini Flidais'in kalçasına odaklamıştı. Flidais birden ortadan kaybolmadığı sürece Perun hâlimden memnundu.

Fae şimdi saraya -veya çayıra- toplanıyordu, kanat çırpın perilerin yaydığı dedikodular yüzünden olmalıydı. Dört bir yanda periler kendi aralarında fısıldaşıyordu, kısa süre içerisinde bir futbol maçındaki kadar izleyicimiz oldu.

Küçük bir piksi grubu, benim kim olduğum ya da Fae'ye ne tepki vereceğim hakkında hiçbir fikri olmayanların verdiği gazla, kafamın üzerinde dans ederek hoş geldin partisi düzenledi. Fark ettiğimde yedi taneydiler, ben elimi iki saniye havada salladıktan sonra geriye üç tanesi kaldı. Arkadaşlarının havada toza dönüştüğünü görenler korku dolu gözlerle bize bakarken Perun da minik yıldırımlarla geriye kalanları yok etti.

Perun, "Burada sivrisinekler çok büyükmüş," dedi. Neler olduğunu gören izleyiciler seslerini yükseltti.

Granuaile, "Onlar sivrisinek değildi," dedi. Flidais arkasına dönüp kaşlarını çatı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Piksiler," dedim. "Belki de birileri beni test etmeye çalışıyor."

Flidais sesini yükseltti ve iki yanımızdaki Fae'ye döndü. "Gelmeden önce size Demir Druid olduğunu söyledim," dedi. "Onu rahatsız ederseniz sorumluluk size ait."

Üç notalı bir koronun sesini duyduk, tehditkâr bir şarkı gibiydi. “Sizi Demir Druid öldürmezse ben öldürürüm.” Brighid’in sesiydi. Şiir tanrıçası görünümündeyse konuşurken üç notaya aynı anda basabiliyor ve yetmiş metre uzaktan öfkeli bir kalabalığa rağmen sesini duyurmak istiyorsa bunu başarıyordu. Yarattığı etki şöyle bir şeydi; bir kez söylüyordu ama üç kez duyuyordunuz, böylece büyü kullananların bile sahip olamayacağı bir otoritesi vardı. Böyle konuştuğunda yalan söyleyemez veya yarı-gerçekleri dile getiremez, bu yüzden de bu ses tonunu sıklıkla kullanmaz, kullandığında da kelimelelerini çok dikkatli seçerdi. “Yaklaşmalarına izin verin yoksa sizi öldürürüm.”

Korkan Fae hemen sustu ve kenara çekildi. Flidais hâlinden memnundu ve yol göstermeye devam etti. Bir geçit töreni gibiydik ama bizi seyreden herkes, üzerine bastığımız çiçekler ezildiği için hüzünlü gibiydi. Etrafımızdaki sesler tamamen kesilmemiş sadece kindar bir fısıltıya dönüşmüştü. Flidais kendine güvenir adımlarla ilerliyor, Brighid’in sözlerinin ve kendi varlığının güvenliğini garanti ettiğini düşünüyordu. Ama ben yine de tetikteydim. Şimdi sarayda türlü Fae vardı ve bazıları Aenghus Óg’un soyundan geliyor olmalıydı. Bu piksiler gerçekten Demir Druid olup olmadığını anlamak için gönderilmişse beni gözetleyen biri vardı. Dürüst olmak gerekirse, bunu Brighid veya Flidais de organize etmiş olabilirdi. On iki yıldır öldüğümü düşünüyorlardı ve gerçek olup olmadığını anlamamanın tek yolu birkaç Fae’yi soğuk demir

auramda küle dönüştürmekti. Sonrasında gelecek saldırıların sorumluluğundan kurtulmanın en güzel yolu ise herkesi açıkça tehdit etmekti. Tabii ki, dediğini yaptı, hele bir de piksileri kendisi gönderdiyse sırrını açığa vurmalarına izin vermezdi.

Morrigan bana, Aenghus Óg'un ölümünden sonra Brighid'in, Tír na nÓg'da bir isyanı bastırmak zorunda kaldığını söylemişti. Bir sürü büyülü silah, öfkeli ellere geçmiş ve çok sayıda Fae ölmüştü. Hepsi olmasa da büyük bir kısmı Aenghus Óg'un soyundan geliyordu ama başka fraksiyonların da isyana karıştığına emindim. Tuatha Dé Danann'la arasında bir gerginlik vardı ve bunun sebebi bendim.

Pekâlâ, hepsinin sebebi ben olmayabilirdim. Morrigan'ın bir sürü kişiyle arası gergindi ama özellikle Brighid ile anlaşmıyordu ve buna sebep olan ben değildim. Yine de, geçmişteki gibi sarayda bana iyilik yapmalarını bekleyemezdim. Burada yeni düşmanlarım bile vardı, kimin yaşamamı arzuladığını ve kimin soğuk intikam yemeğini tatmak istediğini anlayana kadar, tetikte olmak en iyisiydi.

Brighid'in tahtına yirmi metre kala periler kenara çekildi. Brighid'in karşısına çıkacakların, kendilerini küçük ve önemsiz hissetmesi için bir açıklık vardı. Buranın iki yanında VIP'ler için oturacak yerler de unutulmamıştı. Böylece iğneleyici sözler söyleyip ukala sorular sorabilirlerdi. Brighid'in sağında Tuatha Dé Danann, solunda ise farklı Fae fraksiyonlarının temsilcileri oturuyordu.

Tuatha Dé Danann'a şöyle bir göz gezdirince neredeyse hepsinin bir arada olduğunu gördüm. Manannan Mac Lir sislerden pelerinine bürünmüştü ve kalın siyah kaşlarının altından bana göz kırptı. Eşi Fand hemen yanındaydı, Flidais'in kıyafetinin boynundaki işlemelerin aynısına sahip beyaz bir elbise içinde narin ve çok güzel görünüyordu. Flidais'in kızı olduğu için işlemelerin aile geleneği olabileceğini düşündüm. Yerinde sabit otururken bile akışkan bir zarafeti vardı.

Uzun boylu ve esmer Ogma da aralarındaydı, şimdi kafası tıraşlıydı ve kulaklarında birer büyük altın halka göze çarpıyordu. Boynunda altından bir tork vardı ve altına bir etek giymişti, kıyafeti bundan ibaretti. Görkemli karın kaslarını göstermeyi severdi. Yüz ifadesinde kibar bir ilgi vardı ama kayıtsızlığını gizlemek için kullandığı bir maske olduğunu düşündüm. Yanında usta demirci ve biracı Goibhniu oturuyordu. Morrigan, Granuaile ve Oberon için soğuk demirden tılsımları yapan oydu. Ogma'nın aksine Goibhniu yaşlı bir Druid'in dostlarıyla birlikte Brighid'in karşısına çıkmasından memnundu. Koltuğunun ucunda oturuyor ve beklentiyle sırtıyordu, dirseklerini dizlerine koymuş ve ellerini birleştirmişti. Annesi Brighid'di ve bu gibi toplantılarda Brighid'i sırtarak izleyebilecek birkaç kişiden biriydi. Kardeşleri Creidhne ve Luchta hemen yanındaydı, bir şeyler fısıldıyor ve bizimle hiç ilgilenmiyorlardı.

Grubun arkasında bir sıra daha oturma yeri vardı ve bunlardan birkaçı boştu. Bir koltuk Flidais için olmalıydı, Morrigan'ın koltuğu da boştu.

Tuatha Dé Danann'ın büyük bir kısmı mütevazı kıyafetler giyip süslenmemiş ama Brighid, bir Frazetta tablosundan fırlamış bir manken gibi görünmek için elinden geleni yapmıştı. Kırmızı saçlarını nasıl açığa çıkarttığını bildiği için sol kolunu açık yeşil bir kumaş parçası kaplıyordu, bileğine ve pazısına altın birer halka ile bağlıydı. Karnındaki altın zincirin ucunda sallanan bez parçası bacaklarının arasına iniyor, ama orada olanı gizlemek yerine âdeta daha çok vurguluyordu. Bu süs olsun diye giyilmiş birkaç bez parçası dışında çıplaktı, sağ tarafındaki dövmeleri gururla sergiliyordu. Ayaklarının dibinde iki kurt köpeği vardı, hayvanlar kafalarını kaldırmış bize bakıyordu. Bunlar parlak kürkleri olan siyah köpeklerdi.

Şimdi yorum yapma, Oberon. Unutma, seni duyabiliyor.

Homurdanmaya benzer zihinsel bir cevap aldım.

Brighid'i son gördüğümde de böyle provokatif giyinmişti. O zaman benden eşi olmamı istemiş ama ben reddetmiştim. Sonra Morrigan ile birlikte olduğumu öğrenince beni öldürmeye çalışmıştı. O zaman kaçmamı sağlayan Fragarach olmuştu ama kılıç artık bende değildi. Brighid elimdeki Moralltach'a baktı ve ben daha yakına girmeden kılıcı kınına soktum. Böylesi daha diplomatik olurdu.

Flidais, Brighid'in tahtının üzerinde durduğu tümseğin önünde durdu. Taht Brighid'in yaptığı demirdendi, orijinali bakır ve bronzdu ama Miletler tarafından büyüü bozan metal İrlanda'ya getirilince Brighid bu metalde uzmanlaşmaya karar vermişti. Miletler demir ile Tuatha Dé Danann'ı yerin altına

sürdüğünü sanıyordu ama aslında büyüden bir boyutun ortaya çıkmasından sorumluydular. Bu diyarda doğan büyülü ‘küçük insanlar’ da nesiller boyunca onları kutsamaya ve lanetlemeye devam etmişti. Brighid’in tahtı kimin Fae’nin efendisi olduğunun sembolüydü. İlk kez benim soğuk demirden auramın, gücünün merkezinde kadına meydan okuduğunu fark ettim. Demir konusunda Brighid’in erişemeyeceği bir seviyede uzmandım. Ben cisimleri hareket ettirebiliyordum ama kadının tahtı yerinde sabit duruyordu. Fakat gözlerindeki sert bakıştan anladığım kadarıyla bana sinirlendiği şeylerin başında bu gelmiyordu.

Flidais, “Majesteleri,” dedi. “Druid Siodhachan Ó Suileabháin, arzu ettiğiniz gibi burada.”

Brighid başıyla onaylayınca Flidais de Tuatha Dé Danann’ın yanında yerini aldı. Ben şimdi Perun’un kime baktığını çok merak ediyordum. Yerine oturan Flidais’i mi yoksa Brighid’in çıplak göğüslerini mi süzüyordu?

Brighid bir kaşını havaya kaldırdı ve kendisine nasıl hitap edeceğimi merak etti. Birçok meydan okumadan biriydi. Ben kadına Majesteleri dersem hükümdarlığını kabul etmiş olacaktım ve bu sayede bana emir verebilecekti. Dizlerimin üzerine çökersem de üstünlüğünü kabul edecektim, bu yüzden ikisini de yapmadım. Başımla saygıyla selam verdim. “Beni görmek istemişsin, Brighid,” dedim. Uzun süredir Amerika’da yaşadığım için az kalsın, “Senin için ne yapabilirim?” diye soracaktım. Bunu sormak felaket olurdu, hatamı kapatmak için

bir kez öksürdüm ve apaçık ortada olanı dile getirdim. “İşte buradayım.”

“Hemen konuya giriyorsun,” dedi. Üçlü sesi gitmiş, geriye sadece alto olan kalmıştı. “On iki sene önce bana öldüğün söylendi.”

“Bunu söyleyen yanılmış olmalı.”

“Morrigan ölümle söz konusu olunca yanılmaz.”

“Size benim öldüğümü mü söyledi?”

“Evet.”

“İsmimi kullandı mı?”

“Evet. Druid Atticus O’Sullivan’ın Arizona Çölü’nde paramparça edildiğini söyledi. Bunu çok sayıda fırtına tanrısı yapmış.”

“Özür dilerim, Brighid, ama benim ismim o değil.”

Brighid gözlerini kıstı. “Öyleyse, kasıtlı olarak kandırıldım.”

Af dilemedim. Gerçekleri dile getirdim. “Gerekli bir hiyleydi, herkes için geçerliydi. Sonsuza kadar o fırtına tanrıları tarafından kovalanmak istemiyordum.”

“O zaman neden onları da Thor gibi öldürmedin?”

“Thor’u ben öldürmedim. Onu bir başkası öldürdü. Ve Fragarach’ı da geri verdim, bunun zararsız bir yalanın bedelini ödeyeceğini düşünüyorum.”

Brighid yan gözle Manannan Mac Lir’e baktı. Adam omzunu silkti.

Tanrıça, “Tekrar söyler misin?” dedi.

“Thor’u ben öldürmedim.”

“Hayır. Fragarach ile ilgili olanı.”

“Onu geri verdim. Morrigan ile.”

Brighid’in gözleri öfkeyle açıldı. “Morrigan!” dedi. “Fragarach’ı Morrigan’a mı verdin?”

“Kılıcı Manannan Mac Lir’e geri vereceğine söz verdi,” dedim.

Solumdan gelen kulak tırmalayıcı bir ses, “Verdiğim sözleri hatırlıyorum, Siodhachan,” dedi. Morrigan boynunda demirden bir tılsımla karşımda belirdi, çıplaktı ve derisi porselen gibi krem rengiydi, saçları simsiyahtı. Brighid’e bakarken gözleri kırmızı bir alevle parıldadı, Fragarach elindeydi ve dövüş pozisyonu aldı. “Sadece ne zaman geri vereceğimi söylemedim.”

Brighid, “*Cathéide!*” diye bağırdı. Bir anda barbar bir prenesten, tepeden tırnağa kendi özel yapımı zırha bürünmüş bir şövalyeye dönüştü. Gördüğüm en güçlü bağlama büyülerinden biriydi.

Zırhlı hemen tanıdım, bunu özellikle Fragarach için yapmıştı, kılıcın karşısında durabilen tek şeydi. Zırh bir silahla birlikte geliyordu, şimdi sağ elinde devasa bir piç kılıç vardı. Zırhlı sol elinde bir alev topu tutuyordu. Tahtının yanında savunma pozisyonuna geçti.

Bu ikisi bildim bileli birbirinden nefret ediyordu ama ben hiçbir zaman karşı karşıya geleceklerini düşünmemiştim. Belki de ümit etmiştim. Böyle bir durumda aralarında olacağım hiç aklıma gelmemişti.

BÖLÜM 4

Morrigan ve Brighid silahlarını çekince saray sustu. Perun kendine daha fazla hâkim olamadı. Yıllarını kartal olarak geçirip kısa süre önce biriyle flört ettikten sonra iki tanrıçanın avcı gibi birbirinin üzerine yürüdüğünü görünce neşeyle haykırdı. “Evet! İrlandalıları seviyorum!”

Fae bunun komik olduğunu düşündü ve arkamızda kahkahayı bastı. Tuatha Dé Danann’dan Morrigan hariç kimse gülümsemedi. Fragarach’ı indirdi ama Brighid yerinden kıpırdamadı.

Morrigan, “Rahatlayabilirsin, Brighid,” dedi. Alevi sönen gözleri kahverengiye döndü. “Buraya dövüşmek için gelmedim. Buraya bir sözü yerine getirmeye geldim. Druid’in kılıcı bende. Bir süredir benimleydi.” Ses tonundan bu sohbetten keyif aldığı belliydi. Morrigan’ın ağzının kenarları hafifçe titredi.

“Druid kılıç kullanmayı çok iyi biliyor. Ama sen bunu hayal ediyorsundur. Tabii ki, tek yapabileceğin şey hayal etmek.”

Morrigan'a susmasını söylemek istiyordum ama cesaret edemedim. Brighid'in kendisini bana teklif ettiğini açığa vurmaya tehlikeli derecede yaklaşmıştı. Brighid'e bunu kimseye söylemeyeceğime dair söz vermiştim ama Morrigan neler olduğunu tahmin etmişti. Brighid gerçek şimdi açığa çıkarsa bu farkı umursamazdı. Bütün perilerin önünde aşağılanırsa birini yakıp küle dönüştürmek isteyecekti.

Brighid yerinden kıpırdamadı ve bir şey demedi, en iyi seçeneği buydu. Brighid daha yukarıda olduğu için Morrigan hücumu geçemezdi. Şimdi Morrigan'ın Ölü Seçen olması önemli değildi, hiç eğlenceli olmayacaktı. Alev alev yanabilirdi. Tahtın durduğu yere büyülu spektrumda bakınca çok ciddi korunduğunu ve bubi tuzaklarıyla dolu olduğunu gördüm. Brighid'in üzerine yürümek için deli olmak gerekti ama Morrigan deli değildi. Uğursuz, aşağılık ve aşırı ürkütücü bir kadın olabilirdi ama deli değildi.

Brighid'in sözlerini umursamadığının farkındaydı, bu yüzden dalga geçmeyi denedi. "Bir şiir tanrıçasının söyleyecek söz bulamaması çok garip. Yoksa artık ölümlüler dünyasında kimse beş mısralık esprili şiirlerini hatırlayamayacak mı?"

Brighid, "Sözünü tut, kılıcı ver ve git," dedi.

Morrigan, "Güzel denemeydi!" dedi. "Bundan güzel şiir olur." Kılıcı omzuna dayadı ve hiçbir şey yokmuş gibi kabzasından tutmaya devam etti, yerine geri dönen bir beyzbol oyuncusu gibiydi. Brighid'i umursamayıp sol taraftaki Manannan Mac Lir'e doğru yürüdü. Brighid'in tepeden aşağıya inmeye-

ceğini biliyordu, âdeta orada kapana kısılmıştı. Brighid yerini terk ederse sahip olduğu avantajlardan olurdu ve Morrigan gibi biriyle dövüşecekseniz bütün avantajlara ihtiyacınız vardı.

Manannan yerinden kalktı ve bekledi, başlığı kafasındaydı ve kollarını göğsünde birleştirdi. Bütün saray hareketsizdi ve neler söylendiğini duymaya çalışıyordu çünkü Manannan halkın arasında çok fazla konuşmazdı. Morrigan önünde durdu ve kılıcı elleri üzerinde yatay konuma geçirdi, ayinsel bir biçimde havaya kaldırdı. Buna benzer resmi törenleri Japonya'da görmüştüm.

“Manannan Mac Lir, Druid Siodhachan Ó Suileabháin’e söz verdiğim gibi Fragarach’ı sana geri veriyorum. Orijinal kını çok uzun zaman önce kayboldu. Kabul eder misin?”

Manannan, “Ederim,” dedi. Biraz daha drama bekleyen herkesi hayal kırıklığına uğrattı. Morrigan’ın bir kurnazlık peşinde olduğunu düşündüm. Her an her şey olabilirdi. Ama sonra Brighid’e bakınca Morrigan’ın ne yaptığını anladım. Brighid hâlâ Morrigan’ın saldırmasını bekler gibi tetikteydi. Morrigan elinde kılıçla birden ortaya çıkınca savunmaya geçmişti ama şimdi Ölü Seçen agresifliği bir kenara bırakıp kibar bir biçimde davrandığı için aşırı tepki göstermiş ve gereksiz yere korkmuş gibi görünen Brighid’di.

Morrigan, Fragarach’ı nazıkça Manannan’ın ellerine verdi. “Tamam,” dedi. Sonra hiçbir şey söylemeden arkasına döndü ve bir kuzguna dönüşüp sarayı çevreleyen ormana doğru uçtu. Brighid’in dediklerini harfi harfine yerine getirmişti ve şimdi

Brighid hâlden hiç memnun değildi. Sağ elinde alev topu hâlâ parıldıyordu ve gözleri kısıktı, var olmayan bir düşmanla savaşımaya hazır olduğunu fark edince birkaç kelime mırıldandı. Zırh ve alev topu ortadan kayboldu. Şimdi tekrar giyinikti -tabii eğer üzerindeki birkaç parça şeffaf kumaş parçasıyla giyinik olunuyorsa- ve Perun bunu gördüğüne çok memnun oldu.

Fakat çok daha ciddi. Gözleri soğuk mavi bir ışıkla parıldıyordu. “Fragarach onda ne kadar kaldı?” diye kükredi.

“Sanırım on iki yıl. Ama ben geri verdiğini sanıyordum.”

“Ya tılsım?”

Omzumu silktim. “Üzerinde çalışıyor olmalı ama gördüğün gibi henüz bitmemiş.”

Brighid, “Önemli olan,” dedi. Sesi üç notaya bürünürken bakışları sakinleşti. “Bir gün bitecek olması. Ve ben o günün gelmesini istemiyorum.” Söyleyemediği şey, Morrigan’ın da benim gibi alev topları tanrıçasının ateşine bağışıklık kazanmasını istemiyor olduğuydu.

Ayakları dibindeki iki siyah kurt köpeği Morrigan geldikten sonra yerlerinden hiç kıpırdamamıştı. Şimdi ayağa kalktılar ve dişlerini gösterip bana kükrediler.

Oberon, *hey, bu resmen kabalık*, dedi.

Şimdilik sessiz kal, dedim.

“Benim için tehditten başka bir şeyin yoksa, Brighid, ben gideyim.”

“Ben izin verince gidebilirsin.”

“Biz senin halkın değiliz ve bize güvenli geçiş sözü verdin.”

“Doğru ama geçişin ne kadar süreceğini söylemedim.”

Gelecekte Tuatha Dé Danann ile pazarlık ederken daha dikkatli olmayı zihnimin bir köşesine not ettim. Aynı numara birkaç dakika içerisinde iki kez maruz kalmak öğretici olmuştu. Oberon’a, *şimdi kükreyebilirsin*, dedim. Dediğimi yaptı.

“Bir defasında seninle sohbet etmiştik, hatırlarsan,” köpekler kükrediğı için sesimi yükselttim, “misafirperverlikten bahsetmiştik.” Bunu iki şekilde yorumlayabilirdi. Onu alt ettiğimi hatırlayıp şimdi de zekice bir planım olduğunu düşünerek sakinleşebilirdi. Ya da zaten yaralı olan gururu alevlenirdi. Gözlerindeki maviliğın belirginleşmesi ikinci seçenek olduğunu gösteriyordu. Buradan çıkmak için birilerini öldürmek zorunda olduğumu anlayınca moralim bozuldu.

Oberon, *bu harika*, dedi. *İşin içinde olmasaydım patlamış mısır alır uzaktan izlerdim.*

BÖLÜM 5

Tuatha Dé Danann'dan biri kahkaha attı. Kafamı yana çevirince herkesin Manannan Mac Lir'e baktığını gördüm, bir eliyle ağzını kapatıyordu. Flidais kız gibi kıkırdadı, ardından hepsi gülmeye başladı –onlar gülünce diğer periler de güldü, gerçi neye güldüklerini bilmiyorlardı. Gerçekte olan şey ise Tuatha Dé Danann'ın Oberon'un yorumunu duymuş olmasıydı. Brighid'e döndüm ve dudağının hafifçe büküldüğünü gördüm, köpekleri sakinleşip yerlerine oturdu ve Oberon da aynısını yaptı.

Pastırmamızı sen kurtarmış olabilirsin, Oberon, dedim.

Oberon, *pastırma mı getirdin*, diye sordu. Ümitliydi. *Ve onu ben mi kurtardım? Ben Pastırma Kurtaran'ım! Atticus, bundan sonra beni 'Pastırma Kurtaran, Oberon' olarak tanıştırmamı istiyorum.*

Brighid daha normal bir ses tonuyla, “Lütfen varlığını ben-den ve Tuatha Dé Danann'dan neden gizlemek zorunda kaldığını açıklar mısınız?” dedi.

“Bir süre rahatsız edilmemem gerekiyordu ve bunu garanti etmeliydim çünkü çırağımı eğitiyordum. Onu hatırlıyor olmalısın.” İşaret ettim. “Granuaile MacTiernan.”

Brighid başıyla onayladı ve sanırım Granuaile de aynısını yaptı. Tuatha Dé Danann takdir edercesine bir şeyler mırıldandı. Yeni bir Druid çok iyi olurdu.

Brighid, “Henüz toprağa bağlanmamış,” dedi. Sağ kolunda dövme olmadığını gördü.

“Evet, ama hazır. Ben uygun bir yer ararken yine araya girdiler.”

“Uygun bir yer?”

“Arizona’da Granuaile için uygun bir yer arıyordum.”

Brighid kaşlarını çatı. “Yeni bir Druid’i toprağa Yeni Dünya’da bağlayamazsın.”

Buna hazırlıksız yakalandım. “Bağlayamaz mıyım?”

Brighid buna şaşırmış gibiydi. “Bunu sadece Avrupa’da yapabilirsin. Sadece Avrupa-Asya plakası bu ayini kabul etti. Bunu bildiğini sanıyordum.”

“Hayır.” Daha önce bir çırağımı başka bir yerden bağlamayı denememiştim –aslında toprağa bağladığım çırakların sayısı çok azdı. Bu şekilde yetiştirdiğim üç Druid de şimdi ölüydü. İkiisi pusuya düşürülmüştü -ya da kiralık katillerin tuzağına düşmüştü- ve biri de Şarlman Hanedanı’nın yıkılması sonrası çıkan iç savaşta ölmüştü. 997 yılında ölen son çırağım Cibran’dan sonra uzun süre birini eğitmemiştim. Druid bağlamasıyla ilgili bu gerçeği bu yüzden bilmiyor olabilirdim,

mantıklıydı. Toprağın bütün katmanları, elementallerden plakalara, plakalardan Gaia'ya kadar, bu ayine katılmalıydı. Ve plakalar birbirlerine sürtünüp ağır ağır hareket etmekten başka bir şeye dâhil olmak konusunda isteksizdi.

Manannan konuşmaya başladı. “Brighid, izin verir misin?” Brighid elini sallayarak izin verdi ve Manannan bana döndü. “Herkes adına konuşamam ama Granuaile MacTiernan’ı Druidliğe kabul ettiğimizi söylersem umarım Tuatha Dé Danann’ın geri kalanı da benimle aynı fikirdedir. Şahsen ben yeni çıraklar eğittiğini görmeyi çok isterim. Bu ölümlü boyutta Druidlik çok uzun zamandır göz ardı edildi.” Tuatha Dé Danann başlarını sallayarak onayladı.

“Teşekkürler, Manannan,” dedim. “Diğerlerine de teşekkür ederim.” Kimlerin onaylamadığına dikkat etmediğim için kendime kızdım. “Granuaile gibi harika çıraklarım olursa öğretmeye devam etmeyi çok isterim. Fakat bu amaca erişebilmem için güvende olmam gerek. Bu yüzden, varlığımı gizli tutmanızı istiyorum, özellikle de Olimposlulardan ve Norse tanrılarından.”

Çok zor bir şey istemişim gibi bakışlarını kaçırانlar oldu.

“Bu... mümkün mü?” diye sordum.

Flidais konuştu. “Olimposlu Bacchus bir daha ortaya çıkarsan kendisine haber vermemi istedi.”

“O zaman Olimposlu Bacchus gidip bir keçi becerebilir.” Birbirimizi sevmezdik. Ben ona ‘zavallı bir üzüm ve kadeh tanrısı’ olduğunu, Dionysus’un tırnağı olamayacağını söyle-

miştim. Romalı tanrılar da, onlara tapanların hayal güçleri kít olduğu için, Olimpos'taydı. İki panteon aynı dağın üzerinde ama farklı boyutlardaydı.

Brighid, “Bunu gizlersek Olimposlularla aramız daha da bozulur,” dedi.

“Belki de neler olduğunu bilmiyorsunuz. Bacchus bana en iyi şaraplarından birini göndermek için değıl beni öldürmek için yerimi öğrenmek istiyor. Bunu yapacağına Jüpiter adına yemin etti. Aramızda böyle bir ilişki var. Siz daha fazla Druid istiyor musunuz, istemiyor musunuz? İstiyorsanız, ölümsüz delilik tanrısına yerimi söylemeyin ve perilerinize dikkat edin.”

Fand, “Ne yazık ki, bunun için çok geç,” dedi. Başını hafifçe yana yatırınca akışkan zarafet nedir anladım. “Fae'nin büyüük bir kısmı burada olduğunu biliyor ve ölümden geri döndüğün ağızdan ağıza yayılacak. Bacchus er ya da geç gerçeğı öğrenecek.”

Üç farklı tür kedi boku, Oberon.

Ve küstah bir sincap ailesi.

Bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. “Uzun süredir ortada olmayıp geri dönenlerden laf açılmışken,” dedim. “Hilekâr Norse tanrısı Loki yeniden dokuz diyara ayak basıyor. Ve diğerklerini yakmaya pek hevesli.”

Brighid kaşlarını çattı.

Elimle arkamdaki Rus fırtına tanrısını işaret ettim. “Bu Perun, Slav gökyüzü tanrısı. Loki bir şekilde onun diyarına girmiş ve her şeyi yakmış. Boyutun öldüğünü topraktan his-

sedebilirsiniz. Size üç kez söyleyeceğim, Gaia ayaklarımın altında titredi. Loki'nin Tuatha Dé Danann veya Fae'ye saldırıp saldırmayacağını bilmiyorum ama Tír na nÓg'a açılan yolları düşünecek olursak izinsiz girilmemesi için gerekli önlemleri alsanız iyi olur. Ayrıca, Loki'nin bir şekil değiştiren olduğunu da unutmayın.”

Brighid başıyla onayladı. “Seni üçkez duydum, Siodhachan.” Sağına döndü. “Manannan, Ogma. Güvenliğimizden emin olun ve buraya gelirse Loki ile nasıl başa çıkacağımıza dair bir plan yapın.” Soluna döndü ve temsilcilere baktı. “Peri lordları ve temsilcileri size yardım edecek.” Herkes başıyla onayladı. Buradaki saç tarzları Hollywood'da bir devrim başlatabilirdi. Peri lordları ve temsilcileri hakkında çok şey bilmiyordum ama beni sevmediklerinden emindim. ‘Soğuk demire dokun ve öl’ olayıyla ilgili bir şeydi.

Lordlardan biri Brighid'in dikkatini çekmek için gırtlığını temizledi. Elizabeth döneminden kalma kıyafetleri içerisinde züppe gibi duruyordu, anoreksiya olmuş bir manken gibiydi, yarı kapalı gözleri bütün evreni küçük gördüğünü belli ediyordu. Brighid adama baktı ve başıyla onaylayıp konuşması için yeşil ışık verdi.

“Majesteleri, belki de Druid'in söylediği Gaia'nın titreyişi, Avrupa'nın tamamından gelen rahatsız edici raporları açıklar.”

Brighid, “Bildiklerini bizimle paylaş,” dedi.

“Tír na nÓg'dan Avrupa'ya bağlantıların bir kısmı şimdi çalışmıyor. Slav boyutunun ölmesi yüzünden olabilir.”

“Özür dilerim,” dedim. “Şimdi Avrupa’ya geçmenin imkânsız olduğunu mu söylüyorsun?”

Adam bir kaşını havaya kaldırdı ve bana bakıp sırıttı. “Aynen öyle diyorum. Sadece Yunanistan’ın güneyindeki küçük bir bölgeye erişiliyor.”

Brighid, “Dünyanın geri kalanına gidilebiliyor mu?” diye sordu.

“Evet, Majesteleri.”

“Fae’nin kullandığı gizli yollar?”

“Onlar hâlâ çalışıyor.”

“Öyleyse senin teorin buna Perun’un evreninin yok olmasının sebep olduğu.”

“Olabilir.”

“Şimdi Yunanistan’a gidersek nereden çıkıyoruz?”

“Olimpos civarında bir yere.”

Burnumdan soludum. “Olimposlular beni öldürmek istiyor ve çırağımı toprağa bağlayabileceğim tek yer Olimpos’ta mı? Bu sana da garip gelmedi mi?”

Peri omzunu silkti. “Slav boyutunun yok olmasıyla bağlantıların kopması aynı zamana denk geliyor. Korelasyon olmayabilir ama mantıklı bir teori. Senin başka bir teorin var mı?”

Önce sustum ama sonra karar değiştirdim. Bu toplantıda ki Fae’nin gözüne giremezdim, bu yüzden istediğimi söyleyip keyfini çıkartabilirdim. “Senin dayanılmaz bir başbelası olduğuna dair teorilerim var,” dedim. Arkamızdaki izleyiciler buna güldü, tabii ki bahsi geçen Lord’a tabi olmayanlardı.

Bundan sonra adamla dalga geçebilirlerdi ama bunu hak etmişti.

Fae'ye sırtımı dönerken, "Neden bu olaylardan sadece Olimpos etkilenmedi?" diye sordum.

Flidais, "Olimposluların bölgesini koruması çok mantıklı," dedi. Yerinden kalkıp temsilcilere döndü. "Dryadlar onların koruması altında. Perun'un dünyasında yaşananların etkilerini herkes hissettiyse kendi diyarlarındaki yaratıkların bundan etkilenmemesini sağlamak onların görevi."

"Neden dünyanın diğer panteonları aynısını yapmadı?" diye sordum.

Çaresizce omzunu silkti. "Belki de bir sorun olduğunu anlamadılar. Toprağa bizim kadar bağlı olanların sayısı azdır ve fark etmemiş olabilirler. Ya da bir şey yapamayacak kadar zayıftırlar. Olimposlular ise hâlâ eskisi kadar güçlü."

Bunlar mantıklı olasılıklardı. Dünyanın peşimde olmadığını düşünmek aptalca olurdu, onlar için ise dünyanın peşimde olmadığını düşünmek benzer bir şeydi. Olimposluların yararına olan şey ise zamanlamaydı. Bir saat önce -böyle bir plan yapmak üzere- benim hâlâ ortalıkta olduğumu nasıl öğrenmişlerdi? Hâlâ bir tuzak olabileceğini düşünsem de Flidais'in teorisi daha mantıklıydı. Olimposlular kendi başlarının çaresine iyi bakardı.

"Brighid, Fand'ın dediği gibi geri dönüş haberim yayılmış olsa da, Olimposlulara geri döndüğümü söylemeseniz veya resmi olarak geri döndüğümü duyurmasanız olur mu? Böylece ben de çırağımı toprağa bağlayabilirim."

Başını yana yatırdı. “Bunu neden yapayım?”

Gülümseyerek “Dünyanın bir tane daha Druid’i olsun diye,” dedim. “Belki de benim kadar sinir bozucu biri olmaz.” Kendini aşağılama sosyal ilişkileri yumuşatan bir şeydi ve bu gibi durumlarda işe yarardı.

Brighid sırtıttı. “Böyle bir şey için çok daha fazlasını yaparım,” dedi. Üç notalı ses tonuna büründü. “Fae’den veya Tuatha Dé Danann’dan kimse çırak toprağa bağlanana kadar Demir Druid’den bahsetmeyecek. Buna uymayanlar en ağır şekilde cezalandırılacak.”

Konuşmak yerine başımla onayladım. “Hepsi bu mu, Brighid?”

“Şimdilik,” dedi. “Geri dönüşün heyecanlı oldu ama Fragarach geri döndü ve yeni bir Druid gelmek üzere.” Demek her şeyi affetmişti, en azından kalabalığın önünde. “Lütfen barsarılı bir biçimde toprağa bağlanıp bağlanmadığını bana haber ver.”

“Veririm,” dedim.

“Flidais, nereye gitmek istiyorlarsa onlara eşlik et.”

Perun’un dudaklarından yumuşak bir, “*Da! Da!*” çıktı. Bize doğru yürürken Flidais hafifçe gülümsüyordu. İzleyiciler kendi aralarında bir şeyler mırıldandı. Flidais, Tuatha Dé Danann’ın Granuaile ile tanışmak istediğini söyledi çünkü günün en önemli kişisi çırağımdı, yeni bir şeydi. Flidais ile Granuaile’i yan yana görünce birbirlerine ne kadar benzediklerini düşündüm –en azından Flidais bakımlıyken. Boyları ay-

nıydı, saçlarının rengi birbirine çok yakındı, belki Flidais'in saçları bir ton daha kahverengiydi.

Granuaile'in gözlerinde vahşi ama parlak bir bakış vardı, insanlar tarafından tebrik edilen yeni mezunların veya yeni gelinlerin gözlerinde görülen bir şeydi. Elinizi tanrıların, yalaklarının tanrıçaların öpmesi yüreğinizi ağzınıza getirebilirdi ama bence iyi idare ediyordu. Kimseye hayran değildi ama sanırım bunun sebebi hiçbirinin Nathan Fillion'a benzemesiydi. Sekiz sene önce Comic Con'a gitmiştik ve adamları tanışmıştı. Nathan, Granuaile'in elini tutup çok etkilendiğini söyleyince Granuaile az kalsın bayılıyordu. Ağzından çıkan kelimeler bile birbirine girmişti.

“Ben. Ah. Demek istediğim. Granuaile. O benim. Ah, Tanrım. Çok yakışıklısın. Sen. Vay canına. Özür dilerim! Nefes alamıyorum.”

Bu olayla çok dalga geçmiştim.

Manannan çırağını bir şeyler içmek için evine davet etti, Fand bu teklife geri kalanları ve annesi Flidais'i de dâhil etti.

Manannan, “Tabii ki, hepiniz gelebilirsiniz,” dedi. Beklentiyle Granuaile'e baktı ama Granuaile bana baktı. Manannan bunu görünce bir kaşını havaya kaldırdı.

“Buradayken hiçbir şey yememelerini ve içmemelerini söyledim,” dedim.

“Ah!” Deniz tanrısı başıyla onayladı. “Mantıklı bir tedbir. Daha resmi olmalı ve nezaket kurallarını unutmamalıydım.” Granuaile'e döndü ama hepimize seslendi. “Granuaile ve dost-

ları, sizi misafirperverliğimin keyfini çıkartmaya davet ediyorum, karşılığında hiçbir şey beklemiyorum, bana hiçbir şekilde borçlu olmayacaksınız. Masam eksiksizdir.” Masasının eksiksiz olması peri dilinde her şeyin organik olmasıydı. Demek ki yiyeceklerimiz basit şeyler olacaktı, ne üretilmeden önce ne de sonra üzerlerine bir bağ yapılmıştı.

“Birkaç saatliğine teklifini kabul edebiliriz,” dedim. “Sonrasında gidip Granuaile’i toprağa bağlamamız gerek.”

Manannan bıyık altından sırıttı. “Harika. Lütfen bizi takip edin.”

Fragarach’ı sol elinde tutan Manannan eşi Fand’in elinden tutup sarayın kıyısında bir ağaca doğru yürüdü ve boyut değiştirdi. Ardından Flidais gitti, bizim için bırakılan işareti buldum ve denize tepeden bakan bir uçurumun üzerindeki büyük şatoya ısınlandık. Gerçek dünyada bu şato taştan bir kulübeydi ve dışarıdan bakılınca terk edilmiş gibi duruyordu. Tír na nÓg’da ise nefes kesici güzelliğe sahip mimari bir şaheserdi. Manannan Mac Lir’in meşhur domuzları –öldürüldükten sonra geri gelen ve adama sonsuz et kaynağı olanlar- ağlarında homurdanıyordu. Uzakta inekler vardı, yeşil tarlada siyah-beyaz Roschach’lar geziniyordu. Krem rengi postları olan koyunların arasında kurt köpekleri göze çarpıyordu. Manzaranın altın renginde tonları da vardı, Thomas Cole’un hayalinden çıkmış pastoral bir cennet gibiydi. Sağda solda birkaç peri de vardı -bazıları havada bazıları yerdeydi- ve hiçbiri yanımıza gelmedi. Tuatha Dé Danann’ın üç üyesi bizi bekli-

yordu ve gülümseyerek bizi karşıladılar, içeriye davet ettiler. Manannan, Fragarach'ı, insan formuna girmiş bir selki olması muhtemel zayıf bir hizmetkâra verdi. Hizmetkâr selam verdi ve önümüzden yürümeye başladı.

Fand hem bizim hem de onların rahat etmesi için kaledeki perileri uzaklaştırdı. En son Manannan'ın malikânesine geldiğimde Demir Druid olarak bilinmiyordum ve periler beni seviyordu. Şimdi durum çok daha farklıydı ve mutfakta Manannan ile Fand'ın elinden yemek yeme ayrıcalığına sahip olduk. Mutfak elma kokuyordu ve ben bunu söyleyince kapının yakınındaki elma şarabı baskısını işaret ettiler. Önümüze içi meyve, peynir ve ekmek dolu tabaklar koydular, sonra birer bardak bira verip sağlığınıza kadeh kaldırdılar. Oberon'a üzerinde bolca et olan bir kemik parçası düştü.

Oberon, *lütfen bunu yiyebileceğimi söyle, çok güzel kokuyor*, dedi.

Evet, yiyebilirsin.

Oberon kulaklarını havaya kaldırdı ve arka ayakları üzerinde şaha kalktı. *Teşekkürler, Hamlet*. Üç kez kemiği dürttükten sonra etleri mideye indirdi ve geriye kalanı alıp başka bir yere götürdü.

Manannan ve Fand yakında bir Druid olacağı için Granuaile hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordu. Bu yüzden çırağını konuşturmaya çalıştılar. Flidais ve Perun bizimle ilgilenmiyordu, kendi aralarında bir şeyler mırıldandılar. Her ne konuşuyorlarsa cinsel içerikli olduğu kesindi.

Granuaile bir süre sonra Fand ile sohbeta daldı. Deniz tanrısı da bunu bekliyor olmalıydı ki başıyla yandaki odayı işaret etti, birlikte otlaklara tepeden bakan pencerenin yanına gittik.

İşaret edip “Benimle aşağıya uçar mısın?” diye sordu.

Sıra dışı ama zararsız bir istekti, bu yüzden omzumu silktim. “Tabii ki.” Soyunduk ve kuş formlarımıza büründük, dev bir yelkovan kuşuydu ve ben de baykuştum. Manannan sislerden pelerinini pençeleri arasına aldı. Pencereden aşağıya atladık ve koyunların olduğu yere ulaşınca insan formuna geçtik. Manannan pelerinini aldı ve etrafımızı sisle kuşattı. Sonra sesin bulunduğumuz yerden uzaklaşmaması için havayı bağladı.

“Burada her yerde periler ve büyüler var,” dedi. Başıyla şatoyu işaret etti. “Bazıları kimseye belli etmeden konuşulanları dinlemek konusunda çok yeteneklidir. Ben yanımda kimse olmadan seninle konuşmak istedim.”

“Anladım,” dedim. Gerçi hem meraklanmış hem de tedirgin olmuştum.

“Seni öldürmek isteyen sadece Bacchus değil,” dedi. “Ölmediğinden şüphelenen tek kişi de o değil. Birkaç sene önce Svartálfar’dan temsilciler geldi ve seninle ilgili sorular sordu.”

“Bu, eninde sonunda bir gün olacaktı,” dedim. “Çünkü yaşananlar için kara elfleri suçladım.”

“Ne için?”

Omzumu silktim. “O anda neyle uğraşıyorsam. Yüzlerce yıldır benim universal günah keçilerimdirler. Aslında onlar hakkında çok fazla şey bilmiyorum.”

Modern zamanların garipliklerinden biri de şimdiki insanların geçmiştekilere göre kara elfler hakkında daha çok şey duymuş olmasıydı. Bunda en büyük etken rol-yapma ve fantezi tabanlı video oyunlarıydı. Belki de onları fantastik beyaz saçlar ve koyu renkli derilerle resmeden sanatçılar yüzündendi. Sanki yerin altında bu büyülü yelelere sahip olmak için +5 alıyorlardı.

Edebiyat bile yanıliyordu. Sturluson'un *Prose Edda*'sında bile kara elflerden çok az bahsedilirdi, bu kısımlarda cücelerle kara elfler bir arada geçtiği için anlatılanlar biraz kafa karıştırıcıydı. Bunun ne kadarının kasıtlı olduğunu merak ediyordum, bence böyle bir hata yapmak mümkün değildi. Kaynaklarım doğruysa bu iki ırk birbirine hiç benzemiyordu.

Adil olmak gerekirse, Snorri Sturluson'un kara elflerin tarihçesini anlatmaktan başka öncelikleri vardı. Dönemin Hristiyan otoritesini rahatsız etmeden ülkesinin efsanelerini ve kültürünü anlatmak istemişti. Norse tanrılarını Truvalıların soyundan gelenler olarak göstermek için uğraşmıştı. Bu sayede Hristiyanlar onları tanrı değil sıradan kahramanlar olarak görecekti. Muhtemelen kara elfleri benzer bir biçimde anlatmanın bir yolunu bulamamıştı. Gerçi *Edda*'yı yazarken Svartálfar'ın adamı ziyaret edip varlıklarını gizli tutmasını istemesi benim için sürpriz olmazdı.

Kara elfler hakkında çok fazla bilgi olmamasının sebebi hep kendi dünyalarında yaşamalarıydı. Aslında, bildiğim kadarıyla, sırf bunun için kara elflere minnettar olmak ge-

rekti. İnsanlarla iletişime geçerlerse, insanların başı belada demektir.

Manannan, “Ben onlar hakkında birkaç şey bilirim,” dedi. “Álfar’dan biri bana tarihçelerini anlatmıştı.”

“Álfar’dan biri mi? Seninle mi konuştu? Neden?”

“Çok uzun zaman önceydi. İrlanda Denizi’nin dibindeki enkazları bulmak için benden yardım isteyen bir hazine avcısı bana hikâyeyi anlattı. O benden bir harita istediği için ben de ondan bir harita istedim. Dokuz diyarın Dünya Ağacı üzerinde nerede olduğunu tam olarak tasavvur edemiyordum, bu yüzden bana gerçek olduğunu söylediği bir harita verdi ve bana Svartálfar’ın nasıl doğduğunu anlattı. Duymak ister misin?”

“Evet, çok isterim –aslında haritayı da görmek isterim. Kara elfler beni arıyorsa onlar hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmeliyim.”

“Akıllıca olur, özellikle onlarla dövüşmek zorunda kalırsan.”

“Neden?”

“Sabırlı ol, Siodhachan. Bana anlatılanın hepsini sana da anlatacağım.”

Çok uzun zaman önce, Tuatha Dé Danann daha İrlanda’ya gelmeden, Álfar kralı Yggdrasil’in Dokuz Diyarı’nı gösteren bir harita istedi. O zamanlar tek bir tür elf vardı. Asgard, Álfheim ve Vanaheim’in en tepede olduğu biliniyordu ama diğer altısı hakkında çok fazla bilgi yoktu. Özellikle en alttaki üç tanesi tam

bir gizemdi. Niflheim buzlar ülkesiydi ve Hel bu diyarın içinde inleyen, gözden düşmüş ölümlere hükmediyordu. Muspellheim alevler diyarıydı, orada Surtr ve ateş *jötnarı* yaşıyor, birlikte dünyayı kavuracakları Ragnarok'u bekliyordu. Fakat bu ikisi arasında ve ikisinin altında başka bir yer daha vardı. Karanlık ve toprağın derinliklerinde bir yerd, büyük yılan Nidhogg'un ulaşamadığı bir diyardı ve ismi yoktu. Kimse o kara sessizlikte ne olduğunu bilmiyordu.

Kalabalık bir Álfar partisi orayı araştırmak için gönderildi ama hiçbirini geri dönmedi. Diğer partilerin hepsi geri dönmüş ve harita bir atlasa dönüşmüştü ama kral adamlarının bir kısmını kaybetmekten hoşnutsuzdu. Bir başka parti, çok daha kalabalık bir grup, kırk yıl sonra aynı yere gönderildi ama yine geri dönen olmadı. Yaşlı kral -bu kralın ismi Álfar tarafından kasıtlı olarak unutulmuş- teker teker maceracılar gönderdi. Görevleri diyarı keşfetmek değil daha önce gönderilenlere ne olduğunu öğrenip geri gelmekti.

Gizemin ne olduğu üç yıl sonra ortaya çıktı. Álfar kralının sarayında beş garip varlık belirdi. İpek gibi görünen ama diğer renkleri yansıtacak şekilde parıltıyan beyaz cübbeler giyiyorlardı. Giysileri hareket ettiklerinde ışıldıyordu.

Bu varlıklar elf gibiydi ama Álfar gibi açık tenli ve sarışın değildi, bunların derisi obsidiyene benziyordu. Kafalarının tepesinde kömür siyahı saçları gümüş tokalarla atkuyruğu yapılmıştı ve saçları bellerine kadar iniyordu. Gözleri yeşil ve aşırı büyüktü. Álfar'ın daha önce görmediği silahlar taşıyor-

lardı, uzun eğik hançerlere benzeyen bu silahlara kılıç demek mümkün değildi, demirden veya bronzdan değil çok daha koyu renkli bir şeyden yapılmışlardı. Kabza, bıçak kısmı ve koruması hepsi bu mürekkebimsi malzemedendi.

Tahta yaklaşan yabancılar dizlerinin üzerine çökmedi. Kral kim olduklarını sordu.

Birisi, “Yggdrasil’in dokuzuncu diyarı Svartálfheim’den selam getirdik,” dedi.

“Ne için geldiniz? Açıklayın.”

Bunlar yerin altına gönderilen ilk partinin soyundandı. Yeraltı dünyasının girişi Ylgr ve Vir nehirlerinin arasındaydı. Krala ve Álfar’a oranın isminin Svartálfheim olduğunu söylemeye gelmişlerdi.

Kral, “O zaman siz elfsiniz!” dedi. “Benim kullarımsınız.”

“Hayır, senin kulun değiliz. Eski kullarının oğullarıyız.”

Kral bu bağımsızlık açıklamasından hoşnut olmadı ama konunun üzerine gitmedi. Bu garip insanların kulları olmasını istediğinden emin değildi.

“Neden böyle görünüyorsunuz?”

“Bize *Gjor at Reykr*, Duman Hediyesi verildi. Artık biz Svartálfar, siz ise Ljósálfar’sınız.” İki ırk arasındaki ayrım ilk kez o zaman ortaya çıktı.

Kral, “Bu saçmalık da neyin nesi?” diye sordu.

“Svartálfheim, Álfheim’e benzemez. Mağaralar bizi değiştirdi. Artık sizin gibi değiliz. Ama eski akrabalığımız onuruna iki krallığın da faydasına olacak ilişkiler kurmak istiyoruz.”

Kral, “İki krallık mı?” diye sordu. Yüzü kıpkırmızıydı ve yerinden kalktı. “Benden başka kralınız mı var?”

“Tabii ki. Siz Ljósálfar’sınız, Svartálfar değilsiniz. Bizden biri de sizi yönetemez.”

“Kesinlikle! Ama bana bağlılık yemini etmelisiniz! Seyahate çıkmanız için size destek veren bendim! Geride kalan ailelerinize baktım!” Bunu düşünen Kral, karşısındakilerin kulları olduğuna ikna oldu. “Kara derinize rağmen siz Álfar’sınız! Beni kralınız olarak kabul edin.”

“Bizim krallığımız Svartálfheim’de. Biz sadece iyi niyetli elçileriz.”

“İyi niyetliyseniz kralınızın önünde eğilin. Ben sizin kralınız değilsem, siz ve sizin soyunuzdan gelenler kaçak ve hain olarak damgalanırsınız.”

Beş Svartálfar irkildi. İçlerinden biri, “Biz ikisi de değiliz,” dedi. Sözcü değildi ve diğerleri adamın konuşmaya başlamasıyla irkildi. “Biz artık farklı bir ırkız, duyularınız bunu size söylüyor olmalı. Size borçlu olduğumuzu biliyoruz ve cömertliğinizin karşılığını ödemeye geldik. Ama siz bizden olmadığınız için sizin boyunduruğunuz altına girmeyiz.”

Belki de bu durumu gurur yapmayacak bir kral, temsilcilerle bir anlaşma imzalayabilirdi. Belki de kara elfler kralı fazla provoke etti. Her ne olduysa, Álfar Kralı şampiyonlarından kara elfleri yakalamalarını ve zindana atmalarını istedi.

Sözcü yüksek sesle, “Buradaki herkesin, şiddeti bizim başlatmadığımızı bilmesini isterim, biz Álfar’a olan borcumuzu

ödemeye çalıştık,” dedi. “Bizim dövüş sanatlarımıza, *Sigr af Reykr*’e karşı koyamazsınız. Yeni kralınız bizimle konuşmak isterse Svartálfheim’e elçi gönderin.”

Garip bir cümleydi çünkü daha harekete geçmemişlerdi ama sonra ne demek istedikleri anlaşıldı. Álfar şampiyonları öne atılırken Svartálfar cisimsiz bir forma büründü, beyaz cübbeleri ve gümüş tokaları yere düştü. Etrafa kömür tozuna benzer bir şey saçtılar. Garip bıçakları yere düşmedi ama kara elflerle birlikte form değiştirdi. Kara elfler şampiyonları geçtikten sonra yeniden maddesel forma büründü ve ellerinde vücutları gibi kara bıçakları belirdi. Álfar’ı tek bir hareketle öldürebilirlerdi ama şampiyonların arkalarına dönmesini beklediler. Şampiyonlar bu sefer silahlarını kullandı. Kılıçlar ve baltalar savruldu ama kara elfler siyah bir sise dönüşerek yara almadı. Dört kara bulut uzaklaşırken bir tanesi krala doğru süzüldü. Svartálfar sözcüsü kralın tahtının merdivenleri dibinde maddesel forma geçti ve sol elinde siyah bir bıçak tutuyordu.

“Halkımız senin emirlerin sayesinde var olmuş olabilir,” dedi. “Ama bize hükmedemezsin. Emirlerini tekrar düşün ve konuşarak bu sorunu çözelim. Ya da gösterdiğin aşırı tepkinin bedelini yalnız sen ödeyeceksin.”

Kral, “Hepsini öldürün!” diye emretti. Korumalar öne atıldı.

Kara elf silahlar üzerine inene kadar bekledi, sonra dumana dönüşüp krala doğru süzüldü. Kral bunu görünce kılıcını çekti. Korumalar hemen kendine gelip yardıma koşmadı. Kral

dumana saldırdı ama bir işe yaramadı. Dumanın bir kısmı ağzından içeriye girdi ve bir kez öksürdükten sonra öldü.

Kara el sağ kolunu kralın gırtlğından içeriye girmiş vaziyette ortaya çıktı. Kralın çenesini çekip çıkarttı ve gırtlğını omurgasından ayırdı. Üzeri kana bulanırken tekrar sise dönüştü ve kralın cesedi merdivenlerden yuvarlanırken etrafa kanlar saçıldı. Başarısızlıkları tarihe geçti. Buna, *Sigr af Reykr*, Dumanla Gelen Zafer dediler.

Şaşkın Álfar sarayı, Svartálfar giderken iki şeyi fark etti: Birincisi, kara elfler soyut formlarında beş saniyeden fazla kalamıyor -en azından bir saniyeliğine somut forma geçip-tekrar sise dönüşüyordu, ikincisi, ölebiliyorlardı. Diğer gerçeği Svartálfar salonu terk etmeden önce öğrendiler. Sarayın balkonlarındaki okçulardan biri kara elflerin hareketlerini ve değişimlerini izliyordu. Duman formunun beş saniyeden fazla sürmediğini fark etmişti. Oku hazırды ve dikkatlice elflerden birine odaklandı. Elf dumana dönüşünce okçu beşe kadar saydı ve okunu sisin içine gönderdi. Kara elf bir saniyeliğine normal formuna döndü ve ok boynuna saplandı, hayati organları zarar gören elf öldü.

Kapıya on metre uzakta yere düştü ve şampiyonlar üzerine atlayıp emin olmak için adamı kesmeye başladı ama muhtemelen yere düştüğünde ölmüştü. Cesedi birkaç saniye içerisinde ufalandı, havaya bir duman saçtı ve bir dakika sonra geriye sıvıyla karışık karbon kaldı. Ok şimdi zift birikintisinin içinde duruyordu. Kara elfin bıçağı da erimişti.

O günden sonra Svartálfar ve Ljósálfar birbirlerinden nefret etti. Kara elfler Æsir ve Vanir ile gergin ama barış görüşmeleri yaptı, Nidavelir cüceleri ve Jötünheim’de yaşayanlarla ticaret yaptı. Midgard’da kiralık katil olarak iş buldular. Álfheim’de ihanetleri yüzünden görüldükleri yerde öldürüldüler.

Manannan susunca devam etmesini söyledim.

“Bu kadar.”

“Ne? Bu kadar olamaz!”

“Bana anlatılan buydu. Bu, birçok insanın bildiğinden daha fazla.”

“Daha fazlası da olmalı. Yüzlerce yıl süren savaşlar ve elf kanına bulanmış nehirler, üç ay süren kuşatmalar –haydi!”

Deniz tanrısı başını iki yana salladı. “Hayır. Álfar hain oldukları için Svartálfar’dan nefret etti ama kendi türüne savaş açmadı. Aramızda kalsın ama bence Svartálfheim’e girip onlar gibi lanetlenmekten korkuyorlar. Sise dönüşebilmeleri büyük bir avantaj, ayrıca geride kalan cesetleri çok iğrenç. Álfar diyarlarına zarar vermeyen hainlerin peşine düşmenin bedelinin çok ağır olacağını düşündü.”

“Hangi diyar?”

“Eksik söyledim. Álfheim’a zarar vermeyen hainlerin, diyecektim.”

“Evet. Bana şu hilelerinden bahset. Duman Hediyesi tam olarak nedir?”

Manannan omzunu silkti. “Bir tür mutagen.”

“Hey, modern kelimelerle konuşuyorsun!”

Kaşlarını çattı. “Tuatha Dé Danann’ın hepsi ölümlülerden öğrenecek bir şeyimiz olmadığını düşünmüyor.”

“Ben seni anlıyorum, Manannan, uzun süredir seninle aynı fikirdeyim. Bu mutagenin ne olduğunu bilen yok mu?”

“Teoriler var ama Svartálfar bunu tartışmaz ve kimse onların diyarlarına kadar inmedi. Görüşmeler ve ticaret inşa ettikleri karanlık merdivenin yakınındaki büyük mağaralarda yapılır. Daha derinlerde ne vardır kimse bilmez.”

“Kuzey Kore gibi. Ama Álfar’dan birinin bunu sana anlatması garip. Krallarını öven bir hikâye değil.”

Manannan başıyla onayladı. “En azından dürüst varlıklar.”

“Bu hikâye doğruysa kara elfler doğuştan kötü değil.”

“Hayır. Gururlu insanlar ve öldürürken tereddüt etmiyorlar ama kendi toprakları dışında bir yer istemiyorlar. Kimseye hükmetmek gibi bir niyetleri yok.”

“İnsanlar onlar hakkında öyle şeyler söylüyor ki, gerçi bu gruba ben de dâhilim. Demek istediğim, çok ürkütücü olduklarını hâlâ düşünüyorum -çünkü cesedinden geriye zift kalıyorsa bu korkunç bir şey- ama hepimizi yok etmeyi planladıklarını duymak şaşırtıcı. Bir PR uzmanına ihtiyaçları var.”

“PR uzmanı nedir?”

“Kelimelerle oynayıp karşısındakini beyazın siyah olduğuna inandıran eski Yunanlı filozoflar gibi olduklarını söyleyebiliriz. PR uzmanları sayesinde bir bok yığınının yatırıma

değer verimli topraklar olduğuna inanırsın. Profesyonel yalancılar.”

“Ah!” Manannan’ın yüzü aydınlandı. “Politikacılar gibi mi?”

“Hayır, daha zekiler ve daha çirkinler. Politikacılara tavsiye verirler.”

“Ah. Her neyse, ben kara elflerin seni aradığını bilmen gerekir diye düşündüm.”

“Teşekkür ederim. Ama çok garip. İki sene mi oldu dedin? Acaba izimi nasıl sürdüler?”

“Bunu ben de merak ettim, evlat. Senin bir cevabın vardır diye düşündüm.”

Olası bir cevabım vardı; altı sene önceki bir olay yüzünden üç Norse tanrısı yaşadığımı biliyordu. Birisi isteyerek veya istemeyerek yaşadığımı ağzından kaçırmış olabilirdi. Ama emin olmam mümkün değildi, bu yüzden başımı iki yana salladım. “Hayır. Ama dikkat etmem gereken bir düşman daha oldu. Dokuz diyarın haritasını görmeyi çok isterim.”

“Sana bir kopyasını çıkartırım.”

“Harikasın. Kalenin içinde kimseye görünmeden kehanet büyüsü yapabileceğim bir yer var mı?”

Manannan, “Nasıl bir büyü?” diye sordu. Eski Druid kehanet büyülerinden bazıları ortalığı kirletebiliyordu çünkü hayvan kurban etmek gerekiyordu. Ben o yöntemleri sevmemişdim: Kanla gelen gerçek, kansız gelenden daha çekici değildi.

“Sadece asalar kullanacağım,” dedim.

“Ah, tabii ki.” Konuyu geçiştirircesine elini havada salladı.
“Sorun değil.”

“Konuşmamız gereken bir şey daha var. Kıllı Rus tanrısının artık bir evi yok ve Loki peşinde. Sence Tuatha Dé Danann bir süre ona göz kulak olur mu?”

Manannan homurdandı ve sırttı. “Bence Flidais ona yardımcı olur. Sen karakterine kefilsen benim için sorun olmaz.”
“Kefilim.”

“O zaman buna itiraz edecek çok fazla kişi yok. Brighid’e bir peri gönderir söylerim.” Etrafımızdaki havanın bağını çözdü ve sislerden pelerinini topladı. Tekrar kuş formlarımıza geçip kuleye uçtuk. İnsan formuna geçip giyindik, ben çantamı aldım ve Manannan bana büyü yapabileceğim bir oda gösterdi. Bir misafir odasıydı, bordo ve altın renklerle döşenmişti. Çantamdan sopaları çıkarttım ve beş tanesini gelişigüzel seçip soruma odaklandım: Granuaile’i toprağa en iyi nerede bağlayabilirim? Sopaları önüme fırlattım ve ortaya çıkan deseni inceledim, yanımda başkaları olsa tatmin edici bir cevap alamadığımı söylerdim. Fakat yalnız olduğum için yüzümü buruşturdum ve biri cımbızla burun kıllarımı çekmişçesine küfrettim.

Soruyu farklı şekillerde sorup birkaç kez daha denedim ve sopalardan her defasında benzer cevaplar aldım. Yakın gelecekte bu işin yapılacağı en iyi yer Olimpos’un dibiydi. Tír na nÓg ile Avrupa arasındaki bağların kopmasına sebep olan her neyse sorun bir süre daha çözülemeyecekti. Geçen her dakika

Granuaile savunmasızdı –en azından bir insandan daha hızlı ve daha güçlü olan varlıklara karşı. Fakat bu tarz varlıklarla karşılaşacağımızı biliyordum. Brighid’in kesin emrine rağmen söylenti yayılıyordu: Lanet olasıca Druid geri dönmüştü.

BÖLÜM 6

Garip olan Manannan'ın kara elfler hakkında anlattıklarının beni rahatlatmış olmasıydı. Artık merak etmiyordum: Herkes benim peşimdeydi. Yine de, vedalaşp çantalarımızı topladıktan sonra, Flidais ve Perun flört ederken, dünyaya geri dönmeden önce Granuaile'e Tír na nÓg'da birkaç yeri gösterecek kadar neşeliydim.

“Sonsuz yazın diyarı, aynı zamanda ölüler diyarıdır ama neyse ki ölüler kendi kendilerine takılır.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yaşlıları disk iteleme oyunları veya bingo geceleri ile bir yere nasıl topladıklarını bilir misin? Gündüz bir araya gelsinler diye oturdukları yerin yakınına bir IHOP restoranı açılır.”

Granuaile bir şey anlamamıştı. “Ne?”

“Hafta içi mesai saatinde hiç IHOP restoranlarından birine girdin mi?”

Granuaile, “Hayır,” diye itiraf etti.

“Pekâlâ, bütün yaşlılar oradadır. Village Inn veya Denny’s veya başka bir yerde olabilir. Çünkü altmış yaşını geçince kendi kreplerini kendin yapmak istemezsin.”

Granuaile, “Sen de altmışın üzerindesin,” dedi.

“Ben hiç krep yapmıyorum. Bir IHOP’a gidip diğer yaşlılarla birlikte sipariş veriyorum.”

Bu doğru! Sadece omlet yapar ve –lanet olsun. Beni duyamadığını unutuyorum.

Granuaile, “Ama ben şimdi krep yapmak istemiyorum,” dedi. “O zaman yaşlanınca mı yapmak isteyeceğim?”

“Bilmiyorum. Söylemeye çalıştığım şey, Tír na nÓg’un bir kısmı ölüler için çok çekicidir.”

“Nesi çekicidir?”

“En başta canlıların olmaması. Ölü olduklarını hatırlamak zorunda kalmazlar. Ayrıca açık büfe stantları vardır. Yirmi dört saat poker masaları. Elvis taklitleriyle konserler. Bunun gibi şeyler.”

Yüksek yakalı tulumlarla ‘Suspicious Minds’ söylüyorlar mı? Her zaman.

Granuaile, “Tír na nÓg’u, Las Vegas’mış gibi anlatıyorsun,” dedi.

“Evet, öyle de diyebiliriz. Çünkü ölüler diyarında olan ölüler diyarında kalır. Detayları bilmiyorum ama öğrenmek de istemiyorum. Manannan ve Morrigan sorsan da anlatmaz. Buraya kimin geleceğine, kimlerin Mag Mell’e veya diğer İrlanda boyutlarına gideceğine nasıl karar verdikleri-

ni bile söylemezler. Belki de onların kararı değildir. Ama önemli olan ölümler için gayrimenkullerin çokluğudur. Fae ve diğerleri için de. Şuna bir baksana. Bir saniye.” Önümüzdeki meşe ağacını işaret ettim. “Ellerini şuraya koy ve gitmeye hazırlan.”

Granuaile, “Nereye gideceğimizi nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Toprağa bağlanıp büyümlü spektrumu görene kadar açıklayamam,” dedim. “Ama en basit anlatımla, her hedefin kendine has düğümleri vardır. Bunları toprağın üzerinde uçuş numaraları gibi düşün.”

“Hepsini ezberlemek zorunda mıyım?”

“Hayattan tiksirmek istiyorsan evet. Dünyadakiler koordinatlar gibidir. Tír na nÓg ise, düşündüğün gibi, garip bir yerdir. Nereye gittiğini bilmen gerek yoksa kendini gorillerin seks partisinin ortasında veya daha korkunç bir yerde bulabilirsin. Biz popüler bir yere gidiyoruz –orada bir sürü Fae var, Flidais ve Perun arkamızdan gelir.”

Emin misin? Geride kalmak istiyor gibiler.

Arkama baktım ve Perun’un Flidais’i taşıdığını gördüm, elleri kadının kalçasındaydı. Flidais de bacaklarını adamın beline dolamış ve arkasında kilitlemişti. Şimdiden dil hokeyine başlamışlardı, yumuşak sesler çıkartıyorlardı. Granuaile seslerin geldiği yere baktı ve yüzünü buruşturdu.

“Öğk. O kadar kılın arasında ağzını nereden buluyor?” diye sordu.

“Dürüst olmak gerekirse, bu kadar beklemelerine bile şaşırdım. Ben şatoda bir odaya çekilirler diye düşünüyordum. Onları burada bıraksak sorun olmaz, değil mi?”

Çırağım başını iki yana salladı. “Aslında iyi bile olur. Seslerini duymak istemiyorum.”

Şovlarının sonunda yaptıkları yemeklerin tadına bakan şefler gibi sesler çıkartıyorlar. Ne demek istediğimi biliyor musun?

Yiyecek orgazmı, evet.

Harika kelime, bunu unutmamam gerek.

Tır na nÓg’da bir nehrin kıyısına ısınlandık. Granuaile nefesini tutup başını önüne eğerken gülümsedim. Oberon havlamaya başladı.

Sakin ol, dostum. Bizi rahatsız etmezler.

Ah. Bir dahaki sefere beni önceden uyar, tamam mı?

Granuaile, “Aman Tanrım! Bu bir ejderha mı?” diye sordu. Ağacın arkasına saklanıp yandan kafasını uzattı.

“Evet.”

“Demek istediğim, gerçek mi? Balmumundan heykel veya onun gibi bir şey değil mi?”

“Hayır, gayet gerçek.”

“O zaman nasıl oluyor da havada asılı duruyor?”

“Aslında hareket ediyor. Sadece daha yavaş bir zaman diliminde. Zaman Adaları’na hoş geldin, Peri diyarında zamanın ölümlü diyarından farklı olduğuyla ilgili hikâyelerin kaynağı burasıdır.”

Mississipi kadar geniş olmayan bir nehrin kıyısında idik. Nehrin ortasında, her iki yönde, farklı büyüklüklerdeki ada-

larda ilgi çekici manzaralar göze çarpıyordu. En şaşırtıcı olan bizden otuz metre uzaktaki devasa altın rengindeki ejderhaydı. Kanatlarını açmış yavaş yavaş çırpıyordu, ağzı açıktı ve muhtemelen tıslıyordu. Altındaki adanın kumlarında bir yumurta ısınıyordu.

“Bizi görüyor mu?”

“Hayır. Biz onun için bulanık bir görüntüyüz -sis gibiyiz- biz daha hızlı bir zaman dilimindeyiz. Şu adaları görüyor musun?” Nehrin aşağısındaki net olmayan şekilleri işaret ettim. “Onlar da bizden daha hızlı bir zaman diliminde. Oradan durup bize bakanlar da bizi bu ejderha gibi donmuş görüyor ya da onlara göre çok yavaş hareket ediyoruz.”

“Öyleyse, ejderha normal zaman diliminde uçtuğunu mu düşünüyor?”

“Evet, o yönde uçmaya devam ederse o zaman diliminden çıkacak. İzin verirlerse Fae için eğlenceli bir gün olacak. Bin sene önce -son baktığımda- pençeleri kuma değişiyordu. Gördüğün gibi, yumurtalarını korumak için saldırıya geçmeye hazırlanıyor.”

“Yumurtalarını neden koruyor?”

“Yüzlerce yıl önce yumurtalarını rahatsız eden perilerden biri olabilir. Belki de onu buraya getiren Tuatha Dé Danann’dan biridir, bilemiyorum. Birisi hava atmak istemiş olabilir.”

Granuaile başını yana yatırdı. “Sen de şimdi aynısını yapmıyor musun, Sensey?”

“Ne? Ben mi? Hayır. Bu, kesinlikle bir başkasının gösterisi. Hoşuna gideceğini düşündüm. Sence de çok havalı değil mi?”

“Ah, evet, öyle.” Gözlerini kırıştırdı. “Bana göstermek istediğin başka bir şey var mı?”

“Nehrin yukarısında tanıyacağın biri var. Çok uzak değil. Gözlerini dört aç.” Dalları işaret ettim, bir sürü göz bizi seyreliyordu. Tepemizdeki ağaçların üzerinde piksiler ve çeşitli periler uçuyordu.

Granuaile çok ciddi bir ses tonuyla, “Tamam,” dedi. Asasını eline aldı. Benim tavsiyemle, şimdilik tavsiyelerime hâlâ uyuyordu, asanın her iki ucuna da demir başlıklar takmıştı. Fae bunu görecektir ve kadınla uğraşmanın riskli olduğunu anlayacaktı. “Hazırım.”

Nehrin kenarında yürümeye başladık. Oberon’un tahmin ettiği gibi Flidais ve Perun bizi takip etmemişti. Manannan’ın tarlasında ateşli bir biçimde seviştiklerine şüphe yoktu.

Oberon’dan öne geçmesini istedim, arkasına Granuaile geçti ve en arkayı ben aldım. Oberon’a insan gibi görünmeyen her şeyi tehdit olarak görmesini söylemiştim, yolumuzdan çekilmezlerse havlayacaktı.

Onları yok etmeden önce en azından uyarı olarak hırla ve otoriter bir biçimde havla, dedim.

Ah, söyleyiş şeklin çok hoşuma gitti, sanki yok edilmeleri kaçınılmazmış gibi. Teşekkürler.

Kaçınılmaz olduğunu biliyorum. Sen Terminatör bir köpeksin.

Bu analojiyi kullanmak istediğine emin misin? Çünkü ben Terminator'sem sen Skynet'sin ve Sarah Connor'ın düşmanısın. Ve Linda Hamilton'a karşı zaafın var.

Ah, evet. Geri alıyorum.

Beni Hollywood'dan birine benzetmek istiyorsan Pulp Fiction'dan Jules olabilir. Uçan bir TNT gibiydi! Navarone'un Topları'ydı.

Vay canına ama bir şeyi unutuyorsun. Jules domuz yemiyordu. Bu da pastırma veya sosis yok anlamına geliyor.

Ahhh! Çok kötü oldu! Ben de sözümü geri alıyorum.

Bence sen başlı başına ayrı bir fenomensin, dostum.

Gerçekten mi? Sence Brighid'in köpekleri benden daha iyi değil mi?

Hayır. Onlar gösteriş için. Bence onları avlanmaya hiç götürmüyordur. Ve çok da zeki değiller. Brighid onlara senin gibi konuşmayı öğretmemiş. Sarayda zihinlerine dokundum. Sadece birkaç emri ve birkaç kelimeyi anlıyorlar.

Hangi kelimeler?

Yiyecek. Çakırkeyf. Fahişe.

Ha-ha! Bir saniye, belki de buna gülmemem gerek. Üzerinde düşününce bana çok Zenvari geldi. Belki de çok daha önemli bir şeye işaret ediyor. Biliyor musun Atticus, bu üç kelime köpeklerin kutsal üçlemesi olabilir.

Sence fahişe kelimesini üçlemeye sokmak biraz cinsiyet ayrımı olmaz mı? Onların perspektifinden de düşünmek gerek, tabii eğer evrensel bir köpek dogması olsun istiyorsan, he he.

Ben? Dogma? Bunu aklından çıkart! Ama güzel noktaya parmak bastın: Belki de cinsiyet ayrımı yapmadan uygun bir kelime bulunabilir. Pompalamak temel içgüdülerimizi anlatmak için güzel bir kelime olabilir. Aslında, üçlemeyi yeniden yazabilirim. Pastırma, pompalamak ve kutsal boru!

Kendini yeni bir dinin peygamberi mi ilan edeceksin?

Neden olmasın? Bu işte çok para olduğunu duymuştum.

Sen parayı ne yapacaksın? İhtiyacın olan her şeyi ben alıyorum.

Buna kolaylıkla itiraz edebilirim çünkü şimdi yanımda yürüyen seksi bir kaniş göremiyorum ama benim için şunu yapabilir misin? Sana söylesem benim için kutsal kitabımı yazar mısın?

Tabii ki. Bu yeni dinin adı ne olacak?

İtizm.

Ve kutsal kitabın adı?

Ölü Pire Kitabı: Sirius Kehaneti.

Köpeklerin inanç sistemini yenileme planlarımız Granuaile'in sesiyle yarıda kesildi. İlerideki ince uzun bir adayı işaret edip "Şu bir uçak mı?" diye sordu. Havada ikiz motorlu metal bir uçak duruyor, sol motorundan duman çıkıyordu. Böyle giderse adanın üzerine çok zor bir iniş yapacak gibiydi.

"Evet. O bir Lockheed Modern 10 Electra."

"Hayır. Bir saniye. İçinde pilot var mı?"

"Meşhur kadın pilotun ta kendisi."

"Kes sesini. Amelia Earhart'ın bu uçakta canlı olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

“Uçak düşene kadar, evet. Gerçi enkazdan sağ da çıkabilir ama uçak henüz düşmedi. Ama genelde uçak kazalarından çok fazla insan sağ çıkmaz.”

“Amelia Earhart yaşıyor ve sen kazadan sağ çıkıp çıkmayacağı üzerine spekülasyon mu yapıyorsun? Atticus, onu kurtarmamız gerek!”

“Nasıl? Bir düşün bakalım. O zaman dilimine girince onun kadar yavaş hareket edeceksin. Uçağın düşmesine engel olamazsın. Kimse olamaz.”

“Ama bu çok korkunç! Ölüm anını böyle uzatmak–”

“Ona göre hiçbir şeyin uzadığı yok. Sadece uçak düşmeden önceki son birkaç saniyesi.”

Granuaile birkaç kez yumruklarını sıktı. “Ah! O zaman bunun anlamı nedir? Neden burada? Fae insanların ağır çekimde öldüğünü görmekten keyif mi alıyor?”

“Hayır, hiç ilgisi yok.” Buradaki mucizeyi görmemesine şaşırđım. “O ilham versin diye burada, Granuaile. Amelia gibi güçlü ve cesur bir kadın, dünya onun gibi birkaç milyon tane daha olsa çok daha iyi bir yer olur.”

Granuaile durup düşündü, çenesi hâlâ gergindi ama sonra gevşedi ve Amelia için gözyaşı döktü. Akan yaşları eliyle sildi. “Bu nehir boyunca bunlar mı var? Tarihten küçük parçalar mı?”

“Kesinlikle. Bazıları kazayla olmuş -bir kısmı Bermuda Şeytan Üçgeni’nde kaybolanlar- ve bir kısmı da, Amelia gibi, kasıtlı olarak buraya getirilmiş. Burada bazı şeyleri yok olmasın diye korumaya alıyoruz.”

“Sen buraya bir şey koydun mu?”

“Hayır, Aenghus Óg buralardayken buraya gelip gitmem çok riskliydi. Buradan bir şey almak çok zordur.”

Kaşlarını çattı. “Yaşanacaklara engel olamayacağımızı söylememiş miydin? Onlara erişmeye çalışınca yavaşlamıyor musun?”

“Restoranlarda ve dükkânlarda gördüğün atari oyunlarını düşün, hani bir kanca indirir ve oyuncak ayıyı yakalamaya çalışırsın ya? Çok uzun sopaları olan kancalar kullanıyorlar. Sopanın büyük bir kısmı dışarıda kaldığı sürece yavaşlamıyor. Sadece yavaş zaman diliminin içinde süper hızlı hareket ediyor, bu yüzden bir şeylere dokunacaksan çok dikkatli olmalısın –onları kolaylıkla kırabilirsin. Amelia’yı neden kurtarmayacağımızı anlıyor musun? Onu uçaktan çekip çıkartmak istesek bile boynunu veya omurgasını kırabiliriz.”

“Pekâlâ. Yeterince şey gördüm. Gidebilir miyiz?” Öfkeli gibiydi.

Arzu ettiğim gibi olmamıştı. Başdruid bana Zaman Adaları’nı ilk gösterdiğinde hayran kalmıştım. Önceki çıraklarım da öyleydi. Fakat Granuaile hayal kırıklığına uğramıştı. Bu bazen olurdu: Modern kurallar ve benim dönemimdeki kurallar birbirinden çok farklıydı. Bazen neyin havalı veya neyin itici olduğu konusunda yanılabiliyordum.

“Tabii ki,” dedim. En yakındaki ağaca doğru yürüdüm. Bu konuda konuşmamız gerekti ama bir sürü perinin olduğu yerde olmazdı, ağzımızdan çıkan her kelimeyi dinledikleri-

ne emindim. Daha fazla sorun yaşamadan gitmek istediğim için elimi gövdeye koydum ve en sevdiğim yerlerden biri olan Galya'ya açılan bağı aradım. Orada değildi. Avrupa'daki diğer konumlara da ulaşamıyordu. Gidebileceğimiz olası yerlerin hepsini denedim ve sonunda Olimpos Dağı'nın eteklerinde bir ağaçta karar kılmak zorunda kaldım. Ağacın yanına ısınlanınca yere çömeldik, etrafımıza göz gezdirip sesleri dinledik. Bir sorun olmadığını anlayınca doğrulduk ve manzaraya baktık.

"İşte buradayız," dedim. Yedi bin kişinin yaşadığı kasabaya tepeden baktım. Turuncu kiremitten çatıları olan beyaz binalar yeşilliklerin arasına serpiştirilmiş, Poseidon'un mavi bayrak denizi ufka doğru uzanıp daha açık renkli gökyüzü ile buluşuyordu. Biz çamların gölgesindeydik, ağaçların büyük bir kısmı çam, sedir veya köknardı. Olimpos arkamızda yükseliyordu ve tepeye çıkan patika yakındaydı.

Granuaile, "Burası neresi?" diye sordu.

Yemek zamanı geldi mi?

"Burası Litochoro, Yunanistan. Tanrılar Şehri, turist ismiyle. Burada bir sürü insan yaşıyor. Toprağa bağlanabilmen için gözlerden uzak bir yer bulmamız gerek. Erzaka ihtiyacımız olursa buradan gelip alırız."

Granuaile, "Tamam," dedi. "Yolu göster."

Önden yürümeye başladım ve ağaçların arasına daldım, patikanın güneyinde kaldım. Tepelerin arasındaki doğal bir açıklığa doğru yürüyordum. Orada su ve ateş yakmak için

odun bulmak zor olmayacaktı. Oberon ağaçları koklamak veya çalıları işaretlemek için uzaklaşmak yerine yanımda kaldı.

Oberon, *Atticus*, dedi.

Evet?

*İnsanların ses tonlarındaki değişimleri algılamakta ustayım-
dır ve şimdi Granuaile'in mutlu olmadığını söyleyebilirim.*

*Biliyorum, dostum. Nedenini bilmiyorum ama kamp yaptıktan
sonra öğreneceğim. Şimdi üzerine gitmeyelim. O da sebebini bil-
miyor olabilir. Kafasını toplaması için bu yürüyüş ona iyi gelebilir.*

Çok bilgesin.

*Pek sayılmaz. Bilge bir adam neye sinirlendiğini bilirdi. Bize
bir iyilik yapar mısın?*

Tabii ki.

*Biraz önden git ve keşfe çık, ama çok uzaklaşma -sesimizi
duyabileceğin mesafede kal. Kamp yapacak güzel bir yer arıyoruz
ama insanların olmadığı bir yer olmalı. Ayrıca, dikenli çalılara
ihtiyacımız var.*

*Güzel kamp yerleri dikenli çalılardan arınmış olanlar değil
midir?*

Genelde. Ama şimdi özel bir durum.

*Tamam. Sen yemekte ne yiyeceğimizi düşün. Oberon öne
atıldı ve burnunu yere indirip iz sürmeye başladı. Granuaile
ile sessizce arkasından gittik, mütevazı insan duyularımızı kul-
lanarak yalnız olup olmadığımızı anlamaya çalıştık.*

*Genelde çalıları parçalayan biri değilimdir ama bitki örtüsü
sıklaşmaya başladı ve bir süre sonra yoldan uzaklaşıp tepeyi*

çıkarken çalıların geçit vermediği bir yere ulaştık. Arasından geçmek zorunda olduğumuz çalılar dikenliydi, kollarımız çizildikçe Granuaile'in moralinin daha da bozulduğunu fark ettim. Kot pantolonumuzdaki yırtıklar sinirimizi daha da bozdu. Benim de keyfim kaçtı.

Granuaile, "Topraktan bize yol açmasını isteyemez misin?" diye sordu.

"İsteyebilirim," diye itiraf ettim. "Ama böyle bir şey istemeyen kişilerin ilgisini çekebilir?"

"Kimin ilgisini?"

"Olimposluların. İki panteonun da. Şimdi onların bölgesindeyiz ve tek endişelenmemiz gereken onlar değil -Yunanların hayal edip Romalıların çaldığı mitolojik hayvanat bahçesinde nymphler ve dryadlar da var. Sandaletlerimi çıkartıp elementalden güç almaya başlarsam bahse girerim Greko-Romenler arka bahçelerinde birinin olduğunun farkına varır. Paranoyam tamamen kaybolmadı. Risk almadan gözlerden uzak bir yerde güvende olmak istiyorum."

Rahatsız dikenli çalılardan denizin içinde kendimize yol açmaya devam ettik. Yarım saat böyle ilerledikten sonra Oberon'un sesini kafamın içinde duymak beni rahatlatmıştı.

Hey, Atticus. Kafanı kaldır. Şu akbabayı görüyor musun?

Kafamı kaldırıncaya sağımızdaki solumuza doğru geçen siyah kanatları gördüm, sarı bir yamaca doğru ilerliyordu.

Gördüm.

Nereye gittiğine bak.

Akbabalar normalde ağaçların tepesine veya ölümler varsa yere konardı, mağaralarda yaşayan kuşlar değillerdi. Fakat bu akbaba büyükçe bir mağaranın girişine doğru uçtu, yakınlarda dikenli çalılar da vardı.

Bunu nasıl gördün?

Daha önce uçarken gördüm. Önce yarasa olduğunu düşündüm çünkü mağaralardan onlar çıkar ama bu çok garip. Tepede bir kez döndükten sonra mağaraya geri döndü. İşte bu kadar. Biraz daha yürürseniz mağaraya ulaşacaksınız.

Evet. Yiyecek bir şeyler de bulacağız. Mağara ya bir yuva ya da içinde ölü bir şeyler var. Her hâlükârda işimize yarar.

Granuaile'e mağarayı işaret ettim ve kontrol etmeyi teklif ettim. Sadece başıyla onayladı ve beni sessizce takip etti.

Birisi sizinle konuşmasa bile vücut dilinin bir şeyler bağırtıyor olması çok komikti. Granuaile'in her iki yanında da üçer tane fırlatmaya uygun bıçak taşıyan kın vardı. Üst üste duran bu bıçakları her iki eliyle de ustalıklı fırlatabiliyor, bunu düşmanlarının işini bitirmek veya dövüşe başlamak için kullanıyordu. Asası savunma amaçlı bir silahtı, ağır zırhlı rakiplere ölümcül darbeler indirmek yerine silahlarını karşılamak veya dengelerini bozmak içindi. Bıçakları her adımında tıkırtıyordu, gerçi bunu daha önce fark etmemiştim. Tıkırtılar şimdi bir tanesini çekip sırtıma saplamak için yanıp tutuştuğunu söyler gibiydi.

Tepeye ulaşmak zor oldu ve bıçakların sesi farklı bir mesaj ilettiler: *Yorulduğumuza değse bari.*

Oberon dili dışarıda, nefes nefese yanımıza geldi. Orman, köpeğime harika gelen kokularla doluydu.

Granuaile, “Merhaba, Oberon!” dedi. Durup hayvanı sevdi. “Güzel vakit geçiriyor musun?”

Oberon, *Zeki Kız’a söyle çok güzel bir gün geçiriyorum*, dedi. Granuaile yerine lakabını kullandı. Çırağımın benimle fiziksel olduğu kadar sözlü olarak da başa çıkmasını takdir ettiği için Granuaile’e bu ismi takmıştı. *Ve ormandaki her şey benden korkuyor, kendimi şimdi kusursuz bir avcı gibi hissediyorum.*

Köpeğimin dediklerini tekrarladım ve Granuaile bir kahkaha attı.

“Sen gerçekten harika bir köpeksin,” dedi.

Atticus, sana çırağını ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim? Egonu her okşayışında.

Oberon bir hisırtıyı merak edip uzaklaşınca Granuaile’in neşesi kayboldu. Bıçakların tıkırtısı arkamdan gelmeye devam etti ve ne zaman bir şey söyleyeceğini merak ettim. Baş başa olduğumuz için uygun anı bekliyor olamazdı, bu yüzden başka bir şeyi beklediğine karar verdim. Biraz daha sabretmem gerekiyordu.

Oberon biz mağaranın ağzına doğru yürürken birden durdu, kulakları başına yapıştı ve hafifçe kükremeye başladı.

Atticus, bu mağaranın kokusunda bir gariplik var.

Durdum ve Granuaile de aynısını yaptı. Neler olduğunu sormadı çünkü Oberon’un benimle konuştuğunu biliyordu.

Sorun nedir?

Pis bir kuşun ve ölü bir şeyin kokusunu alıyorum ama bir insan ve bir de ayı var.

Bir insan ve bir ayı mı? Bu, hiç mantıklı değil. Tabii eğer insanın üzerinde bir ayı postu yoksa.

Hava onun için biraz fazla sıcak değil mi?

Belki de yere sermiştir.

Mağarada mı?

Pekâlâ, gidip bakalım. Ama dikkatli ol.

Moralltach'ı sessizce kınından çıkarttım, Granuaile'in arkamda bıçaklarıyla asasını hazırladığını biliyordum. Yürümeye başladım, çakıl taşlarının üzerinde çıkarttığım sesler bana çok fazla geldi. İleriden bir kazıma sesi ve bir kuşun gırtlığından çıkan kuru hırıltı geldi.

Mağaradan içeriye önce kılıcım girdi ve durup saldırılabileceğim bir şey olup olmadığına baktım. Hiçbir şey hareket etmeyince kafamı uzattım.

İki kara göz keskin bir gaganın tepesinden bana bakıyordu. Oberon'un akbabası on metre ilerideydi, kemikler ve çürümüş etlerden bir yığının tepesinde dikiliyordu. Burası bir yuva gibi değildi, daha çok bir mezbahaya benziyordu. Suyu yakın değildi ve çok pis kokuyordu ama temizlersek işimizi görürdü. Tavanın yüksek olması bir avantajdı. Tabii önce kuşu gitmeye ikna etmem gerekti.

“Sadece akbaba var,” dedim. “İçeri gel ama gagasına dikkat et.”

Akbabaların pençeleri çok güçlü değildi çünkü avları genelde onlardan kaçmazdı. Diğer taraftan, gagaları eti deşmek için

kusursuz bir biçimde yaratılmıştı. Garip olan bu kuşun mağaranın ağzındaki insanlardan rahatsız olmamasıydı. Granuaile ortaya çıkınca bile tehditkâr bir biçimde kanatlarını açmadı. Olduğumuz yere yığılıp ölecekmişiz ve akşam yemeğini yiyecekmiş gibi bize bakmaya devam etti.

Kuş sadece Oberon ortaya çıkınca alarma geçti –ve sıradan bir kuş olmadığının sinyalini verdi.

Oberon havladı ve dişlerini gösterdi, sırtındaki tüyler diken dikendi. *Atticus, bu şey, bir şey!*

Ne?

Normal değil.

Biz bakarken akbaba ciyakladı ve kanatlarını iki yana açıp büyümeye başladı –hayır daha büyük bir akbabaya dönüşmedi. Tamamen başka bir forma büründü. Boynu kalınlaştı, gagası bir buruna dönüştü ve tüylerinin yerini kürk aldı. Şimdi kalın insan bacakları vardı ve bize kükreyen şeyin üst yarısı–

Lanet olsun! Bu bir ayı!

“Lanet olasıca Yunanlar ve lanetli hibrit yaratıkları!” diye mırıldandım. Yaratıkla Yunanca konuştum. “Sen konuşan bir ayı-adam mısın yoksa sadece aç mısın?”

Ayı tekrar kükredi ve Oberon sesini yükseltmeye çalıştı ama sonra yaratık uğursuz boğuk bir ses tonuyla konuşmaya başladı. “Ben Trakyalı Agrios, Polyphonte’in oğluyum. Sen kimsin?”

İçimden “Hiç kimse” demek geldi ama ben Odysseus değildim ve karşımdaki da Polyphemus değildi.

“Ben... Atticalı Atticus,” dedim. Başka bir şey söylemek anlamsız olurdu. Efsanesini hatırladım. Bu adamı akbabaya çok uzun zaman önce Hermes ve Ares, annesi ve ağabeyi dönüştürmüştü çünkü ona bir iyilik yapıyorlardı. Trakyalı ucubeler genelde sadece baykuşa dönüştürülürdü. Agrios iğrenç bir yaratıktı. Annesi Polyphonte bir şekilde Aphrodite’i kızdırmış, aşk tanrıçası da kadının bir ayıyla çiftleşmesini sağlamış, sonuçta Agrios ve Oreios doğmuştu.

“Senin akbaba formunda kalman gerekmiyor muydu?” diye sordum.

“Şekil değiştirmeyi Trakyalı cadılardan öğrendim. Bir süre onlara hizmet ettim ama sonra karınlarını parçalayıp onları yedim. Olimpos beni unuttu. Ölümlülerin peşine düşmediğim ve bana verilenlerle yetindiğim sürece beni rahat bırakıyorlar. Bana uzun zamandır kurban göndermemişlerdi. Sizi kim gönderdi?”

“Bir saniye, biz kurban değiliz. Sadece Yunanistan’ın en yakışıklı mağarasını arıyorduk ve bunun işimize yarayacağını düşündük.”

Oberon’a talimatları verdim: *Dövüş başlayınca arkasına geç ve bacaklarını ısıt.*

Anladım.

Agrios, “Mağaramı sevdiniz mi?” diye sordu. Kafası karışmış gibiydi, göbeğini kaşıdı.

“Ah, evet, leşlerle yaptıkların çok hoşuma gitti. Birçok insan leşlerden dekor olmayacağını düşünür ama bence burada harika bir iş çıkartmışsın. Yeni bir akım yaratmışsın.”

Granuaile bana Rusça, “Sen ne yapıyorsun?” diye fısıldadı. “Sadece bıçak, yakınına girme,” diye fısıldadım.

Trakyalı, “Dekorla ilgileniyorsan neden elinde bir kılıç ve yanında bana havlayan bir köpekle geldin?” diye sordu.

Omzumu silktim. “Bazen mağaralardaki insanlar kaba oluyor. Ama senin medeni biri olduğun her hâlinden anlaşılıyor.”

Ayı başını geriye attı ve bir ayı kahkahası patlattı.

Granuaile’e, “Bıçağını boğazına fırlat, şimdi,” dedim. Cümlem bitmeden bıçak hedefine uçtu.

Oberon’a, *şimdi*, dedim. Yaratığın yanına koştu. Ben öne atıldım, bıçağın saplandığı gırtlığın üzerine yürüdüm. Granuaile’in peşinden gitmesini istemiyordum. Asası, böyle-sine güçlü birine karşı dar bir yerde işe yaramazdı ve bıçakları, ne kadar ustaca fırlatırsa fırlatsın, muhtemelen ayıyı indiremezdi. Ayının derisi kalındı ve yağ tabakası biyolojik bir Kevlar ceket gibiydi.

Agrios başını indirince bana saldırdı ve Oberon arkasındaydı. Oberon yaratığın baldırına saldırmak yerine bileğini ısırdı ve çekti, Agrios tam önümde yere düştü. Düşünce bıçak gırtlığına daha da derine saplandı ve ben boşta kaldım. Moralltach ile işini bitireceğimi düşünüyordum ama insansı bir hareketle yana yuvarlandı ve Oberon’un dişlerinden kurtuldu. Beni ve köpeği umursamadı, Granuaile’in peşine gitti. Elinde bir asa ve ufak tefek bıçaklar olan kızı kürdan gibi kırabilirdi. Araya girebileceğim bir açığı yoktu.

Oberon benden daha hızlıydı ve yaratığın bileğini tekrar ısırdı. Ayı durmadı ama biraz yavaşladı, bu arada Granuaile bir bıçak daha fırlattı. Gözlerinin tam ortasına saplanan bıçak kafatasını delip beynine kadar gitmedi. Agrios kükre-yerek öne atıldı ve Oberon'u da beraberinde götürdü ama Granuaile kenara çekildi ve tepeden aşağıya atladı. Bu, işi-me geldi çünkü şimdi Moralltach'ı istediğim gibi savurabilirdim, kılıcın büyüğü düşmanlarım kadar dostlarım için de tehlikeliydi. Çırağımı takip etmeden yaratığın yanına gittim ve Moralltach'ı yanına saplayıp sığ bir yara açtım. Böğürdü ve bacağına Oberon'dan kurtardı ama bu arada tendonları ve etleri parçalandı. Granuaile'i her şeyden çok istiyordu. Oberon'un yaralamadığı üç uzvunu kullanarak bizden kurtulmak için öne atıldı. Mağaradan dışarıya çıkarken zafer kazanmışçasına böğürdü ama toprağa ayak bastığı anda hafifçe ciyaktı. Moralltach'ın nekrotik büyüğü kalbine ulaştı, artık düşüşünü veya başka bir şeyi kontrol etmesi mümkün değildi. Tozu dumana katarak kararmış bir ceset olarak aşağıya yuvarlandı. Granuaile korku dolu gözlerle genç bir ağacın arkasından yaratığa baktı.

“Pekâlâ, takım,” dedim. Yaratığın beklediğimden daha hızlı olduğu gerçeğine odaklanmalarını istemiyordum. “Herkes iyi mi?”

Oberon, *ben iyiyim*, dedi.

Granuaile tepenin dibindeki cesede bakıyordu. “Ben gerçek olduklarını bilmiyordum. Demek istediğim, tanrıları bili-

yordum ama mitolojik yaratıklar?” Bakışlarını bir cevap almak için bana çevirdi.

“Herkesten çok Yunanlarda böyle. Hikâyeleri hâlâ anlatılıyor ve canlı tutuluyor.”

“Öyleyse, mantikor? Bellerophon? Chimera? Pegasus? Onlar da gerçek mi?”

“Ah, evet. Bu adamdan çok daha popülerler.”

Granuaile başını iki yana salladı. “Lütfen bana toprağa burada bağlanmayacağımı söyle.”

“Hayır. Başka bir yer bulacağız.”

“O zaman gidelim. Şimdi.” Tepeden aşağıya inmeye başladı. Moralltach’ı kınına soktum, en kısa süre içerisinde temizlemeye yemin ettim.

Oberon, *moralinin daha fazla bozulacağını düşünmezdim ama yanılmışım*, dedi.

Biliyorum. Bana bağırması için güvenli bir yer bulmalıyız.

Burası şimdi güvenli.

Evet ama kötü kokuyor.

Öyleyse, sana bağırması için güvenli ve güzel kokan bir yer mi bulmamız lazım?

Evet.

Hemen bakıyorum, patron! Beni takip edin.

Tepenin dibinde Granuaile’ye yetiştim ve sırtıttım. Yolu göstermemi işaret etti ve bir şey söylemedi, yüzü ifadesizdi. Dikenli çalılar arasında ilerlemeye devam ettik. Vadide huzur yoktu çünkü biz huzurlu değildik.

Ve lanet olasıca Norse tepemize binip her şeyi berbat etmek için tam da bu anı buldu.

Atticus, bence Alfred Hitchcock'un hayaleti bizi takip ediyor. Önce bir akbaba, şimdi de iki dev kuzgun.

Nerede? Kafamı kaldırdım ama dallardan bir şey göremiyordum.

Şu taraf. Hımmm... Noel Baba'nın geldiği yön.

Kuzey? Sağıma baktım ve kuzgunları gördüm. Bu hayvanlar tanıdıktı. Hugin ve Munin, Odin'in kuzgunlarıydı. Hugin yeniydi, öncekini Asgard'da öldürmüştüm ama Odin yerine yenisini bulmuştu. Yakına girdiklerinde gökyüzünde bir gökkuşağı belirdi ve bir ucu birkaç metre ötemizdeydi. Altında içi altın dolu bir çömlek olmamasına şaşırmadım ama biraz hayal kırıklığına uğradım.

Bir kadın sakın bir biçimde gökkuşağının altından bize doğru süzüldü. Uzun sarı saçları hafif dalgalıydı ve rüzgârda havalandırıyordu. Turuncu ve kırmızı renklerin hâkim olduğu elbisesi ayaklarını gizliyordu. Elbise göğüslerinin altında bağlanmış ve kabarmıştı, şimdi hareket ederken bir Dalek'e benziyordu. Yine de, güçlü ve huzurlu bir aurası vardı, gökkuşağının sonuna ulaşıp toprağa ayak basarken gülümsemesi mavi gözlerine ulaştı.

"Merhaba, Druid," dedi.

"Merhaba. İyi günler, Frigg." Granuaile'in gözleri Odin'in eşiyle tanışınca fal taşı gibi açıldı.

Granuaile, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. Reverans yapmak istedi ama elbisesinin uygun olmadığını

çok geç fark etti, bu yüzden beceriksizce bir selam vermekle yetindi.

Frigg, “Ben de,” dedi. Bakışlarını bana çevirdi. “Odin beni seni bulmam için gönderdi.”

Gözlerimi kısıp gökyüzüne doğru baktım. Hugin ve Munin tepede daireler çiziyordu ama yere inmeye hiç niyetleri yoktu.

Norse ile düşmanlığım altı sene önce Odin’in mızrağını geri verip sebep olduğum katliam yüzünden kendilerine borçlu olduğumu itiraf etmemle son bulmuştu. Bir barış anlaşması yapmıştık.

Kan bedelinden bahsediliyordu ama istedikleri benim kanım değildi. Odin’in esas amacı Ragnarok’u engellemek veya geciktirmekti, bu konuda kendisine yardımcı olabileceğimin farkındaydı. Yardım edebilirim edecektim çünkü Nornları öldürüp Odin’i sakatlayıp Leif Helgarson’un Thor’u öldürmesine yardım ederek kıyameti başlatan geri zekâlı bendim.

Fakat bu, Norse tanrılarıyla aramın çok iyi olduğu anlamına gelmezdi. Frigg beni öldürme arzusunu diğerlerine göre daha iyi gizlediği için gönderilmişti.

“Sanırım Loki hakkında bir şeyler duydun,” dedim.

“Duyduk ve gördük,” dedi. “Biraz konuşabilir miyiz?”

“Tabii ki.”

“Güzel. Olaylar bir felakete doğru gidiyor ve en kötüsü olmadan hamlemizi yapmamız gerek.”

Hoş olmayan haberlere kendimi hazırladım. Loki ne planlarsa planlasın her şeyi başlatan bendim. Frigg bunu bana hemen hatırlattı.

Sen on iki sene önce Asgard'a baskın yaptıktan kısa süre sonra Hel de, Yggdrasil'in dokuz diyarında istediği gibi dolaşabildiğini fark etti, bunu yapması daha öncesinde yasaktı. Odin çok uzun zaman önce onu Niflheim'a atıp dokuz diyarın kontrolünü verdiğinde hükümdarlığı sadece yaşlılar, sakatlar ve Valhalla veya Fólkvangr'e gidemeyenler üzerindeydi. Buzlu diyarını asla terk edemezdi. Nornlar ile Odin izin vermediği sürece.

Serbest kalınca Midgard'da bizim düşündüğümüzden daha çok vakit geçirdi. Odin bunun büyük bir kısmında kendine gelmeye çalışıyordu ve Hel bu durumdan faydalandı. Niflheim'a döndüğünde kafasında bir sürü şey vardı ve bunlardan biri de yeni baskın dil olan İngilizceyi öğrenmekti, Æsir'in büyük bir kısmı bunu yüzlerce yıl önce yapmıştı. Loki'nin de öğrenmesinin faydalı olacağını düşünmüş olmalı ki ona konuşabilen bir hayalet gönderdi. Loki'nin mağarasının girişinde, tabii ki, korumalarımız vardı ama hayaleti durdurmak için bir şey yapamadılar. Kafasını dağıtmasına yardımcı olduğunu düşünerek hayaletin Loki'nin yanında kalmasına izin verdik. Mağaranın girişindeki korumaların sayısını artırdık. Modern silahların kullanımında uzman elli Einherjar'ın yanı sıra birkaç tane de... gözlemci koyduk. Gözlemciler Odin'in kuzgunlarına benziyor.

Hel'in diyarında demirci ocaklarının çalıştığını ve Svartálfar'dan hammadde aldığını öğrendik. Neyse ki cüceler Hel'in teklifini reddetmiş. Hel, Midgard'da geçirdiği süre içerisinde, kılıçların ve kalkanların günü kurtarmaya yetmeyeceğini öğrenmiş. Bu yüzden dokuz sene önce silah yapmaya ve *draugar* eğitmeye başladı. Şimdi kafaları yok edilmeden veya kesilmeden ölmeyen otomatik silahlı askerlerden kurulu bir ordusu var.

Odin, Einherjar'ı onlara karşı hazırladı ama modern zırhlarla bile onlarla başka çıkamayız. Cüceler bizimle işbirliği yaptı ve son savaş için hazırlanıyorlar. Daha önce görmediğim silahları ve taşıtları var.

Tahminlerimize göre, Hel geçen sene Ragnarok'u başlatabilir ve savaştan zaferle çıkabilirdi. Surtr ve Muspell'in oğulları da yardım ederse avantajı çok fazlaydı. Jörmungandr'ı öldürecek Thor ve Fenris'i durduracak kimse olmayınca -en azından kâğıt üzerinde- zaferi garantiydi.

Sanırım babası Loki olmadan devam etmeye psikolojisi elvermedi. Şimdiye kadar dünyaya sahip olabilir, Midgard'ı yakıp yıkabilir, istediği her şeyi elde edebilirdi ama Loki'nin gözüne girmek istiyordu.

Birkaç gün önce harekete geçti. İki bin *draugar* ile elli Einherjar'ın koruduğu mağaraya saldırdı. Cesetlerin üzerine basıp mağaraya girdi, yaşlı bir kadın formundaydı.

Loki'nin eşi Sigyn onu hemen tanıdı ve ona gitmesini söyledi.

“Burada olmaya hakkın yok!” diye bağırdı. “Niflheim sana yetmiyor mu?”

Hel kadını umursamadı ve kasvetli ses tonuyla Loki’ye bir şeyler söyledi. Bu arada yılan da zehrini Sigyn’in kâsesine akıttı.

Hel, “Baba,” dedi. “Bugün buradan çıkıp Ragnarok’u kazanabiliriz. Eski kehanetler gerçekleşmeyecek. Nornlar öldü. Seni öldüreceği söylenen Heimdall artık yok. Freyr öldü. Tyr ve Vidar öldü. Güçlü Thor bile öldü ve benim ordum hazır.”

Hilekâr tanrı, isimlerin arasında fırtına tanrısınınkini duyana kadar tepki göstermedi. “Ne?” dedi. “Thor öldü mü? Nasıl?”

Senin ekibinin Asgard’ı nasıl bastığını ve bizi nasıl yendiğini anlattı. Yanındakileri şöyle anlattı: Bir kurtadam, bir vampir, bir siyacı, bir Druid, bir büyücü ve bir fırtına tanrısı.

Loki, “Hangi fırtına tanrısı?” diye sordu.

“Perun. Slav tanrısı. Ortadan kayboldu.”

“Ama ölmedi mi?”

Hel, “Bilmiyorum,” dedi. “Belki de ölmüştür.”

Loki, “Bunu kendim öğrenirim,” dedi. Yüzlerce yıldır böyle sırtıtmamıştı. “Beni serbest bırak, kızım.”

“Baba, bunu ancak sen yapabilirsin. Sadece sen. Ama senin bunu yapmanı hızlandırabilirim.”

“Nasıl?”

“Önce şu soruma cevap ver: Bu ineği hâlâ seviyor musun?” Hel çenesiyle Sigyn’i işaret etti. Sigyn yüzlerce yıldır Loki’yi

yılanın öldürücü zehrinden koruyordu. Ama Hel'in annesi değildi. Loki'nin kötü çocukları dışı bir devdendi.

Loki, "O mu?" diye sordu. "Hayır, ondan nefret ediyorum. Ne yılanı öldürdü, ne de yalvarmalarına rağmen tepemizi bir çatıyla kapattı. Düşüncesiz, değersiz bir varlık."

Hel, "Ve seni serbest bırakıyorum," dedi. İnsan görüntüsü-nü bir kenara atıp gerçek formuna büründü, mağaranın içinde lanetli bir çalı gibi filizlendi. Uğursuz bıçağı Kıtılık'ı göğüs kafesinin içindeki kınından çekti ve sadık Sigyn'in boynuna sapladı.

Loki'nin eşi son nefesini verirken içinde zehir olan kâse devrildi, zehir Loki'nin yüzüne saçıldı. Loki bir çığlık attı ve vahşice kıvrandı, Skadi'nin emri altındaki yılan zehrini akıtmaya devam etti. Loki zincirlerine asıldı ve Hel'in ayakları dibindeki toprak sarsıldı. Loki kızına lanet etti. İntikamını alacağını söyledi. Fakat zehir gözlerini ve etini kemirmeye devam edince merhamet dilendi.

Ama Hel'in kalbinde merhamete yer yoktu. Hel için hiçbir şey kutsal değildi ve hiçbir canlının, babası bile olsa, yalvarmaları kalbini yumuşatamazdı.

Zehir derinlere indikçe Loki çığlık atmaya devam etti. Meydan okurcasına çırpındı ve böğürdü. Toprak daha da sarsıldı ve sonunda bağlarından kurtulup serbest kaldı. Mor yalaklarından kan ve gözyaşı akıyordu. Kendisine işkence eden yılanı tuttu ve canlı canlı yaktı, artık bağlı olmadığı için ateşini geri almıştı. Hiç kimse özgürlük için bu kadar ağır bir bedel

ödememişti ama düşmanlarına daha fazlasını çektireceğini ve önce Slav fırtına tanrısından başlayacağını söyledi.

Thor'u öldüren vampir yerine neden Perun'a odaklandığını bilmiyoruz, belki de o anda en uygun hedef onu gördü. Loki, Slav diyarının girişinin Ural Dağları'nda olduğunu biliyordu. Mağarayı terk eder etmez ilk oraya gitti.

Hel'i teşekkür etmeden geride bıraktı, kızını takdir etmedi. Ragnarok'u başlatmasını söylemedi. Babasını takip edemeyen Hel ne yapacağını bilemediği için kendi diyarına geri döndü ve babasından haber beklemeye başladı.

Frigg, "İşte bu yüzden hemen saldırıp Fenris'i öldürmeliyiz," dedi. Yılın en alakasız sonucuna vardı.

"Anlayamadım?" dedim.

"Hel'in moralini bozup Asgard'a saldırmasına engel oluyoruz. Odin bunu yapmanın en iyi yolunun Fenris'i öldürmek olduğunu söyledi."

"Pekâlâ, bu çok güzel, ama bunu daha sonra yapalım."

"Şimdi tam zamanı."

"Katılmıyorum. Şiddetle."

Frigg'in gözleri kısıldı, kuzgunlar ciyaktadı. "Bize yardım edeceğine yemin ettin. Kan bedeli yerine bize yardım edeceğini söyledin."

"Ve edeceğim ama şimdi olmaz. Şimdi toprağa bağlamam gereken bir çırağım var, bu iş bitene kadar hiçbir şey yapamam."

Frigg bakışlarını Granuaile'e çevirdi ve dudak büktü. Çırağımın tanrıların karşısında bir engel olduğunu düşündü. "O zaman onu da yanına al."

"Kesinlikle olmaz." Başımı iki yana sallayarak sözlerimi vurguladım. "Henüz hazır değil. Toprağa bağlandıktan sonra bana yardımcı olabilir, tabii eğer isterse. Ama şimdi benim sorumluluğumda ve potansiyel bir rehine."

Odin'in kuzgunlarına bakmak için gözlerimi elimle siper ettim. Kuşların temsil ettiği zihnini beni duyması için sesimi yükselttim.

"Çırağım *kazayla* ölürse sana yardım etmem, Odin, beni duyuyor musun? Biraz daha sabredin."

Frigg, "Biz beklerken Ragnarok başlarsa?" diye sordu.

"O zaman Jörmungandr ile bizzat ilgilenirim," dedim. "Başlamayacağından o kadar eminim, tamam mı? Sanırım önümüzde bir yıl daha var." En azından öyle olmasını ümit ediyordum.

"Bunu neye dayanarak söylüyorsun?"

"O bilgi bende kalsın ama değişen bir şey yok, Frigg. Çırağım toprağa bağlanır bağlanmaz sözümü tutacağım."

Frigg'in söyleyecek başka bir şeyi yoktu, bu yüzden sustu. Selam verdi ve arkasına döndü, gökkuşağından kuzey gökyüzüne çıktı. Kuzgunlar da peşinden gitti.

Bu karşılaşmadan sonra Granuaile'in konuşmaya daha istekli olacağını düşünüyordum ama bana bakıp başını iki yana salladığını görünce hevesim kursağımda kaldı.

“Senin sorumluluğundayım ve potansiyel bir rehineyim, öyle mi?” diye sordu. “Gerçekten mi?”

Dizlerin üzerine çök ve yalvar. Şimdi!

“Pekâlâ–”

Hayır. Hemen!

“Sen ıskalarken o ayıya iki bıçak fırlattım ve dikkatini dağıttım. Buna rağmen hâlâ senin için bir yük müyüm?”

“Bak, Granuaile, insanlar söz konusu ise herkesi yenebilirsin,” dedim. “Ama Frigg doğaüstü varlıklarla dövüşmekten bahsediyor ve sen henüz onlarla boy ölçüşecek durumda değilsin. Daha zamanın var.”

“İnsan-ayı karışımı bir yaratığa dönüşebilen bir akbaba doğaüstü bir yaratık değil mi?”

Yere uzan ve gırtlakını sun. Hayır, bekle, bunu teslim olan köpekler yapar! Ona cüzdanını ver!

“Evet, doğaüstü, Granuaile ve sen kendi başının çaresine çok iyi baktın. Ama şimdi yaralanırsan kendini iyileştirecek durumda değilsin. Hızlanamıyorsun, kamufle giremiyorsun veya benim hayatta kalmak için sıklıkla yaptığım büyüleri yapamıyorsun. Senin hayatta kalmanı sağlamak için elimden geleni yaparım, umarım sözlerimden dolayı beni affedersin. Sadece Frigg’in gitmesini istiyordum, hepsi bu.”

Bana baktı, şaşkınlığı kadar hayal kırıklığı da belirgindi, ama bunları aşmaya çalışmadı. Beni affetmediğini göstermek için sırtını döndü. Hiçbir şey konuşmadan batıdaki Olimpos’a doğru yürümeye başladık.

Vadide bir saat yürüdüktan sonra Oberon'dan iyi haber geldi.

Atticus, sanırım uygun bir yer buldum!

Buldun mu? Neresi?

Seni bulunduğum yerden görebiliyorum.

Etrafıma bakındım. Ağaçlar, inatçı çalılar ve ileride birkaç kayadan başka bir şey göremedim. Sonrasında bir uçurum vardı. Eriyen kar sularının aşağıya doğru aktığını duyabiliyordum.

Seni göremiyorum, Oberon.

İstedğin de böyle bir yer değil mi?

Kesinlikle.

Suya doğru ilerle. Daha yakına girince seni yönlendireceğim.

Granuaile'i muhtemel bir kamp yerinin yakınında olduğumuzu söyleyerek cesaretlendirdim. Çalıların arasından suya doğru ilerledik. Dar ve taşlı bir dereydi, bazı yerlerde üzerinden atlamak kolaydı ama çok hızlı akıyordu.

Oberon'a, *bizi hâlâ görebiliyor musun*, diye sordum.

Tabii ki. İşte hendek işte deve. Dereyi nereden geçeceğine karar vermeye çalışıyorsun. Harika benzetmemden dolayı bir hindi bacağı ve yumuşak elleri olan birinin fırçayla tüylerimi taramasını hak ediyorum.

Buradan nereye gideceğiz?

Akıntı yönünde ilerleyin. Ben diğer tarafta bir çıkıntının üzerindeyim. Burada bir çam ağacı ve dikenli çalılar var ama arkasında dağın yamacında bir mağara gizli.

Bahsettiği yöne baktım ve çıkıntının üzerindeki ağacı gördüm. *Harika. Orada hayvan izleri veya başka bir şey var mı?*

Var, ama çok eskiler.

İçinde uzanabileceğimiz kadar büyük ve ayakta durabileceğimiz kadar yüksek bir mağara mı?

Yeterince büyük ama kafanıza dikkat etmeniz gerek. Gerçi büyük bir kısmında ayakta dikilebilirsiniz.

Çıkıntının üzerine çıkmanın zorluğu mekânı daha da çekici hâle getiriyordu, böyle bir yerde insanlar tarafından rahatsız edilme ihtimalimiz daha azdı –artık bu gibi yerlere çıkanlar çok fazla değildi, insanlar daha güvenli ve daha kolay yolları takip ediyordu.

Ağacı geçtikten sonra otuz metre ileride dereyi atladık ve tırmanmaya başladık. Oberon kuyruğunu sallayarak mağaranın girişinde bizi bekliyordu. Giriş çalılarla kapanmıştı ama içerisi genişti.

Oberon'a, *burayı nereden buldun*, diye sordum.

Aslında, ben bulmadım. Sanırım şansım yaver gitti. Şu çam ağacının üzerinde bir sincap var görüyor musun? Ben altından geçerken bana hakaret etti. Anneme küfrediyordu–

Yapma, Oberon.

Tamam, ne dediğini bilmiyorum ama bütün sincaplar gibi fazla havalıydı ve kovalanmayı hak ediyordu, ben de peşine düştüm ve buraya çıktım. Yoksa burayı bulamazdım.

Harika. Demek ki her şeyi sincaba borçluyuz.

Bir saniye! Nasıl oluyor da bütün övgüyü sincap alıyor?

Bence bütün övgüyü o alsın, sosisleri de sen alırsın.

Ah! Bu çok adil, Atticus! Buna itirazım olmaz.

Granuaile, “Öyleyse, burada mı kamp yapacağız?” diyerek sessizliği bozdu ve mağaranın içine göz gezdirdi.

“Belki,” dedim. “Önce bir bakayım.” Ayı tılsımındaki büyüü kullanarak peri gözlüklerimi çalıştırdım ve büyülü bir bubi tuzağı veya topraktan güç çekersem çalışacak bir alarm aradım. Bu mağara bir cyclops veya bir nymph veya Agrios gibi ürkütücü bir yaratığın yuvası olabilirdi. Her yeri incelemem vakit aldı, Yunanların yaptıkları büyüler benim Kelt bağlamalarıma benzemezdi. Hiçbir şey bulamadım. Mağaranın tavanı ateş dumanıyla kararmamıştı, demek ki yüzlerce yıldır bu mağaraya ayak basan ilk insanlar bizdik –belki de bizden önce kimse yoktu.

“Güzel görünüyor,” dedim. Çantamı sırtımdan indirdim. “Burası işimizi görebilir.”

Granuaile, “Peki,” dedi. Çantasını yere koydu ve rahatlayarak iç geçirdi.

“Oberon, mağaranın yakınında keşfe çıkmanı istiyorum. Aşağısını gayet güzel görebiliyoruz ama arkamızda ne olduğunu da bilmemiz gerek. Bunu yapabilir misin?”

Tabii ki. Avlanmama izin var mı?

“Şimdilik avlanma. İstedğin kadar keşfe çıkabilirsin. Birisi gelirse fark edebilmemiz için önce bölgeyi tanımamız gerek.”

Tamam. Ama döndüğümde bana yiyecek bir şeyler vereceksin yoksa şuradan şuraya gitmem.

“Anlaştık.”

Oberon arkasına döndü ve kuyruğunu sallayarak çalılarının arasında gözden kayboldu. Granuaile asık suratla çantasındaki kileri boşaltmaya başladı.

Gece görüşünüz olduğu zaman çantanıza koyduklarınız da farklı oluyordu. Fener, gaz lambası ve yağ gibi şeyler gereksizdi. Yanımızda bir sürü yiyecek vardı –çoğunluğu çorbalar için karışımlar ve kurutulmuş meyveydi. Çok besleyici oldukları söylenemezdi ama sadece birkaç ay idare edecektik ve gerekirse yakındaki Litochoro’dan bir şeyler alabilirdik. Suyumuz ve ateş yakmak için odunumuz boldu. Yakındaki büyük çam ağacı ateşimizin dumanını dağıtmaya yardım edecekti.

Granuaile eşyalarını öfkeyle çantadan çıkartıyor ve yere atıyordu. Kendini bir şeye hazırlıyor gibiydi, düdüklü tencere patlamak üzereydi.

“Hazır olduğunda ateş serbest,” dedim.

Beni duymamış gibi yaptı. Hâlâ çıkartıp yere vurması gereken birkaç eşyası vardı. Vahşice çanta boşaltma eylemi yarıda kalamaz ve böyle bir şey yapılırken araya girilmezdi.

Sonunda, “Onlar tanrı değil!” diye patladı.

“Anlayamadım?”

“Tuatha Dé Danann’dan bahsediyorum. Frigg fena değildi. Ama İrlandalıların daha asil olmasını beklerdim. İnsanları zamanda donduran, onlarla oyun oynayan, ölmeden önce onlara bakan zavallılar olmalarını beklemiyordum. Neden onlara dua edeyim?”

“Harika bir soru. Etmek zorunda değilsin.”

Yüz ifadesi meydan okur gibiydi ama kafası da karıştı.
“Öyle mi?”

“Tabii ki.”

“Ben bütün Druidler’in onlara taptığını sanıyordum.”

“Tapiyorlar,” dedim. “Ama bunun sebebi tek bir Druid var ve o da benim.”

“Hayır, demek istediğim... tarihte, senden başkaları da varken, onlara tapmıyorlar mıydı?”

“Değişiyordu. Kıtadaki Druidler, İrlanda’dan gelenlerin aksine, Cernunnos’u daha çok severdi. Ana karada Vahşi Av daha büyüktü. Keltler için belirgin bir doktrin yoktur.”

“Öyleyse, istediğime tapabilir miyim? Hepsine tapmak zorunda değil miyim?”

“Tabii ki. Gaia senin kime taptığınla ilgilenmiyor, bahse girerim ilk Druidler olduklarında Tuatha Dé Danann da kendi kendilerine tapmamıştır. Sen bir dine değil toprağa bağlanacaksın, Granuaile. İstiyorsan bir korsan gibi giyinip Uçan Spagetti Canavarı’na tapabilirsin. Onu koruduğun sürece Gaia’nın umurunda olmaz.”

“Ah.” Granuaile kış üstü yere oturdu ama sonra vazgeçip lotus pozisyonu aldı. Ellerini dizlerinin üzerine koydu ve sırtını dikleştirip bakışlarını bana çevirdi. Bu duruşu biliyordum, benimle tartışmak üzereydi.

“Sen neden gerekmediği hâlde ve kusurlu varlıklar olduklarını bilmene rağmen onlara tapmaya devam ediyorsun?”

Soruyu cevaplamadan önce karşısında aynı pozisyonu aldım.

“Sorun, tanrıların kusursuz olduğu varsayımından yola çıkıyor. Bu bir önyargı. Pagan inançlarına sahip insanlar tanrıların insan zaafı göstermesinden rahatsız olmaz. Aslında, bu çok rahatlatıcıdır.”

“Önyargılı olabilirim ama sorum hâlâ geçerli. Onlara tapman gerekmiyorsa -inancın ne olursa olsun güçlerinin hepsine sahipsen- neden onlara tapıyorsun?”

“Herkes gibi ben de ölümden sonraki yaşamın peşindeyim.”

Kaşlarını çattı. “Benimle bir tür pagan oyunu mu oynuyorsun?”

“Yakala!”

“Ne?”

“Hemen hor görme. Mag Mell veya Tír na nÓg’da sonsuza kadar kalmanın nesi kötü? İkisi de çok güzel yerler.”

“Cennetin bir sürü versiyonu öyle.”

“Zaten bu yüzden seni istediğine inanman konusunda cesaretlendiriyorum. Pastafarianların cennetinde bira saçan volkanlar olması gerek ve bence bu da çok fantastik bir fikir. Çikolata püskürten bir yanardağ hayal etsene. Ayrıca, orada istediğin kadar tavuk kanadı yiyebilirsin.”

Granuaile suçlarcasına konuşmaya devam etti. “On iki senedir beni inancının ayinleriyle eğitiyorsun. Beni Druid olmak için Tuatha Dé Danann’a tapmak gerektiğine inandırdın.”

“Benim için öyle, senin için olmayabilir, özür dilerim. Benim düşüncesizliğim.”

“Tuatha Dé Danann’ın bir zamanlar sadece Druid olduklarını söyledin.”

“Evet. Ama öncesinde de kendilerine has güçlü büyüler vardı.”

“Nasıl tanrı oldular? Tanrı olunca ne gibi güçler kazandılar?”

“İnsanlar onlara tapmaya başlayınca tanrı oldular. Kelt inancında önemli bir yer edindiler. İnsanların ümitleri, yakarışları ve duaları için diyapozon görevi gördüler. Ve kazandıkları güçler onlara inananların atfettikleri güçlerdi. Manannan Mac Lir insanlar öyle olduğunu düşünene kadar bir ruh rehberi değildi, sadece denizle ilgili fazladan güçleri olan bir Druid’di.”

“Öyleyse, tarikat liderleri neden tanrı olmuyor?”

“Kendini beğenmiş megalomanyaklar oldukları için.”

“Ama Thor da öyle değil miydi? Bugün Tír na nÓg’da kendini beğenmiş bir sürü tanrı olduğunu unutma. Çok ciddi-yim. Tarikat liderlerinin de kendilerine delice sadık müritleri var. Neden tanrısal güçler kazanmıyorlar?”

“Kazanmıyorlar çünkü otuz veya elli sene içerisinde ölüyorlar ve tarikatları da onlarla birlikte yok oluyor. Tanrılık için nesiller geçmeli ve çok sayıda insanın inancında yer etmelisin.”

“Senin Manannan Mac Lir’in bir ruh rehberi olduğuna dair inancın ona bu gücü nasıl verir?”

“Buralarda gezinmemin bir sebebi de bu sorunun cevabını bulmak. Büyük Hadron Çarpıştırıcısının bize bu konuda ipuçları vereceğini sanmam.”

“Şimdi de atom fiziğinden mi bahsedeceğiz?”

“Evet. Yavaş yavaş, evrende neden antimaddeden çok madde olduğunu keşfediyorlar. Bir protonu parçala, karşına sadece madde ve antimadde çıkmıyor. Bazı partiküller çabuk değişim gösteriyor.”

“Neye dönüşüyorlar?”

“Lanet olsun, Jim, ben bir Druid'im, fizikçi değilim!”

Granuaile bunu duyunca gözlerini devirdi. “Anlıyorum ama bunun tanrısal güçlerle ne ilgisi var?”

“Bağlantısı şu, evrende hâlâ nasıl olduğunu anlamadığımız güçler ve süreçler var. Şimdilik –analiz edilemiyorlar. Gaia'nın doğasının neden büyülü olduğunu bilmiyorum. Tuatha Dé Danann'ın da Druid güçlerinin üzerine tanrısal güçleri nasıl kazandığını açıklayabileceğini sanmıyorum. Sadece, bu güçlere her zaman sahip olmadıklarını söyleyebilirler. Bazılarını yavaşça kazandılar, bazılarını birden keşfettiler. Ve diğer tanrılar için de durum çok farklı değil. Bazıları hiçbir boka benzemeyen yaratılış efsanelerinden doğdu -dünya yüz farklı şekilde yaratılmış olamaz- ama zeki olanlar güçlerini nasıl kazandıklarını bilmediklerini ve dünya bir kenara insanları yarattıklarını hatırlamadıklarını sana söyleyebilir. Zamanın ve mekânın büyük bir kısmında yoktular, sonra bir gün ümitle kendilerine dua eden bir grup insan sayesinde var olmaya başladılar.”

Granuaile'in omuzları çöktü ve lotus pozisyonu bozuldu.
Yüzünde üzgün bir ifade vardı.

“Sorun nedir?”

“Cevabı kimse bilmiyor, değil mi?”

“Evet, üzgünüm.”

BÖLÜM 7

Oberon keşif görevinden sağ salım döndü ve bölgenin güvenli olduğunu söyledi. *Bizim için güvenli ama kemirgenler için değil. Hepsi vasiyetlerini yazdırıyor ve son dualarını ediyor.*

Sandaletlerimi çıkarttım ve Olimpos elementaline merhaba dedim. Beni duyduğuna bu kadar sevinen bir elemental olmamıştı –ve hepsi benden haber alınca çok sevinirdi. Ayaklarımdan yukarıya çıkan duyguları hissedince gülümsedim.

Hoş geldin, tekrar tekrar hoş geldin. Neşe ve harmoni, sağlık ve zevk dilerim, dedi. Granuaile ile bu elementale Olimpos değil Olympia demek konusunda anlaşmıştık.

Harmoni, dedim. *Gelmene sevindik.*

Soru: Sevindik?

Druid şırağını getirdi. Toprağa bağlanmaya hazır.

Elementaller heyecandan altına kaçırabiliyorsa Olympia bunu yapmış olmalıydı. Üzerime gelen duygu selinden arınıp bir istekte bulundum.

Lütfen varlığımızı buradaki tanrılardan ve diğer varlıklardan gizle, dedim. Çırağımı gizlice toprağa bağlamam gerek.

Olympia, *merak etme, dedi. Hayvanları ve tanrıları uzak tutarım.*

Elimi Oberon'un sırtına koydum. *Bu hayvan benim dostum, dedim. Lütfen ona dokunma.*

Köpek, Druid'in dostu, diye onayladı. Bir parça geliyor. Çırakla konuşmak için.

Küçük beyaz bir mermer -miskete benzeyen pürüzsüz bir şey- ayağımın dibinde belirdi. Yerden aldım ve Olympia ile konuşması için Granuaile'e uzattım. Taşı avucunda sıkarken gülümsedi ve kendini tanıttı. Elementallerle konuşurken çok güzel görünüyordu. İki bin sene sonra hâlâ benim yüzümün de bu kadar huzurlu ve neşeli görünüp görünmediğini merak ettim.

Tanıştılar, ben büyülü izlerimin takip edilemeyeceğinden emin olduktan sonra Oberon'u mağaranın yakınında yürüyüşe çıkarttım. Çıplak ayakla yürüyordum ve topraktan geçişimizi kolaylaştırmasını istedim. Dikenli çalılar bizim geçmemiz için kenara çekiliyor ve arkamızdan tekrar kapanıyordu, peşimizden gelmek isteyen daha önce bizim yaptığımız gibi kendine yol açmak zorundaydı. Oberon mağaranın girişinden görünmeyen kısımlarda keşfe çıkmıştı ve bizi hazırlıksız yakalamak isteyecek birinin batıdan gelebileceği konusunda beni uyardı. Derenin yavaşlayıp genişlediği bir yerde bir açıklık vardı, su birikintilerinden bazıları içinde yüzülecek kadar derin-

di. İzlerden anladığım kadarıyla geyiklerin sıklıkla su içmeye geldiği bir yerdi. Oberon şüphesiz burada avlanacaktı.

Granuaile'in de beni duyması için yüksek sesle, "Tuzak kurmak için kasabadan birkaç malzeme almamız gerek, bu sayede yiyeceklerimizi biraz olsun çeşitlendirebiliriz. Gece kasabada kalacağız, sabah buraya döneriz," dedim.

Ben burada kalıp avlanamaz mıyım?

"Hayır, havalı görünmemiz için senin de yanımızda olman gerek. Sen olmazsan aptal yabancılar gibi görünürüz."

Ah, neredeyse unutmuşum. İrlanda kurt köpekleri insanların kusursuz aksesuarıdır.

"Döndüğümüzde avlanmak için bolca vaktin olacak. Yaklaşık üç ay kadar."

Oberon kuyruğunu salladı. *Et suyundan göller adına! Bu, çok uzun bir süre! Değil mi?*

"Daha önce avlanmaya ayırdığımızdan çok daha fazla."

Vay canına! Bir saniye. Bunu hak etmek için ne yapmam gerekiyor?

"Sen bir şey yakalayamazsan elimizdekilerle yetinmek zorundayız. Ya yumuşak ve taze et yiyeceğiz, ya da tuzlanmış ve kurutulmuş etle idare edeceğiz."

Zor bir seçim! Ama asil bir İrlanda kurt köpeğine layık bir iş.

"Egona dikkat et. Birini devirmeyesin. Haydi gidelim."

Mağaradan içi boş ve yeni erzakla doldurulmaya hazır çantalarımızı da aldık. Olympia yol açarken arazide yürümek çok daha kolaydı. Kasabaya ulaştığımızda gün boyu yolday-

mış gibi görünmekte hiç zorlanmadık. Avukatım Hal Hauk'u aradım ve Amerika'dan bize biraz para göndermesini istedim. Köpeklere de uygun verandası olan bir restoran bulduk. Izgara et, domates ve soğanlı sandviçlerden söyledik. Biraz da spanakopita sipariş ettik.

Bu ülkeyi sevdim. Sizinle birlikte yemek yiyebiliyorum ve yemekler çok güzel. Bu sandviçlerin içindeki beyaz şey nedir? Bayırturbu olmasın?

Tzatziki sosu. Salatalık ve yoğurt karışımı bir şeydir.

Biraz deneyebilir miyim?

Tabii ki. Etinin üzerine sostan biraz döktüm ve ağzına verdim. Ağzını şapırdatarak eti mideye indirdi, kokusu yerine tadını almak için ağzının kenarlarını iyice yaladı.

Eh. Korkunç bir şey değil ama eti soğutuyor ve tadını almama engel oluyor. Ben etimi sade alayım.

Güneş batarken rahatlayıp Granuaile'in toprağa bağlanmasından konuştuk. Olimpos'a çıkmak isteyen turistlerin çokluğu sayesinde kasabada ihtiyacımızı görecek bir spor malzemeleri dükkânı vardı. Kapanmadan dükkânı ziyaret etmek istiyorduk ama akşam yemeğini tam bir ziyafete çevirdik çünkü uzun bir süre böyle mükellef bir sofrada yemek yiyemeyecektik.

Bir şişe şarabı da mideye indirdikten sonra dükkân kapanmadan yarım saat önce yola çıkıp iki blok yürüdük. Oberon yakındaki bir parkta köpeklerini gezdiren insanları gördü. Oberon'un üzerine kamuflej yapıp bol şans diledim ve çağırma hazır olmasını söyledim.

Dükkânın içinde yemek pişirme kapları ve gümüş renkli kâğıtlar içerisinde yiyeceklerden oluşan bir koridor vardı. Spor ayakkabılar, içlerinde ayak olmadan dağa tek başına çıkabilecekmiş gibi duruyordu! Tanrım, çadır mimarisi eski günlerden beri çok gelişmişti. Ama biz tel ve tel kesici gibi basit malzemeler arıyorduk. Sincaplar, tavşanlar ve benzerleri için tuzak yapabilmek için iplere ve makasa da ihtiyacımız vardı. Gerekli dalları doğada bulacağımız konusunda şüphemiz yoktu.

Olympia ya da şarabın sayesinde Granuaile'in keyfi yerine gelmişti. Çırağım sıklıkla gülümsediğinde hayattan keyif almamak mümkün değildi.

Yandaki koridordan bize bakan soluk ve ürkütücü tipi görünce gülümsemem buharlaştı. Derisi doğada dolaşmayı sevenlerinki gibi bronz değildi, öyleyse burada ne işi vardı?

Peri gözlüklerimi taktım ve kafasıyla göğsünün ortasında kırmızı bir bölgeye sahip donuk gri aurasını görünce ürperdim.

Eski İrlanda dilini bilmediğini varsayarak riski göze aldım ve Granuaile ile konuştum. Eski İrlanda dilinde vampir diye bir kelime yoktu. “Kafanı kaldırma ama yandaki koridordan sana bakan bir namevt var. Bizi takip ediyor. Özellikle de seni. Sakın gözlerine bakma. Demir tılsımın, seni büyülemesine engel olmaz.”

Aynı dilde, “Ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu.

“Onunla sohbet edeceğim. Sen burada kal ve kafanı kaldırma. Şimdi bana neşeli bir ses tonuyla bir şeyler söyle ve gülümse.”

Neşeyle, “Tamam, o zaman sen beni burada yalnız bırak!” dedi. Koridordan uzaklaştım ve içecek soğutucularının yanından geçip vampirin olduğu koridora geçtim. Göz ucuyla bana bakarken yüzünde endişeli bir ifade belirdi ama hemen kendine gelip su arıtma tabletlerini inceler gibi yaptı. Ben ayı tılsımındaki büyü gücünü kullanarak hızımı ve gücümü artırdım.

Vampirin üzerinde mavi bir kot pantolon, pahalı spor ayakkabılar ve beyaz keten bir gömlek vardı. Çadırlar için kazıkların bulunduğu koridordan uzak durduğunu fark edince hafifçe gülümsedim.

Birkaç metre kala durdum ve yüzüne bakıp Yunanca selam verdim.

“İyi akşamlar.” Bir an için yüzüme odaklandı, sonra tekrar satın almayı düşünmediği ürünlere döndü. Ben yüzüne bakmaya devam ettim. “Bir şey soracaksanız, ben burada çalışmıyorum,” dedi.

“Ah, bir sorum var. Bilirsin, bu kasabada yeniyim ve birini bulmama yardımcı olabileceğini düşündüm.”

Rol yapmayı bıraktı ve yüzünü bana döndü. “Seni tanıyor muyum?”

“Hayır ama aradığım kişiyi tanıdığına eminim. Bazen Theophilus ismini de kullanan bir vampirdir.”

Şok olmasını, gözlerinin iyice açılmasını veya ağzının kenarından salyasının akmasını bekledim. Beni büyülemeye çalışması da normal olurdu. Fakat dudakları ince bir çizgiye dö-

nüştü ve gözleri kısıldı. Soğuk demirden auramla korunurken sırtıtmaya devam ettim.

“Beni büyüleyemezsin, özür dilerim. Ama beni Theophilus’a yönlendirebilir misin? Onunla konuşmam gerek.”

Burada bana bir soru sormasını bekliyordum. En iyisi, “Sen kimsin?” olurdu. Ya da, “Theophilus ile ne konuşacaksınız?” da fena gitmezdi. “Birkaç saniye önce vampir mi dedin?” bile kabul edilebilirdi. Fakat bir şey söylemek yerine kedi gibi tıslayarak bana saldırdı ve gırtlığımı parçalamaya çalıştı.

Ben buna hazırlıklıydım ve gücümle hızımı zaten artırmıştım ama yine şaşırdım. Kollarımız birbirine kenetlendi.

En son bir vampirle karşılaşmamdan sonra kolyeme yeni bir tılsım eklemiştim çünkü bir vampirin bağlarını çözme-ye çalışırken az kalsın ölüyordum. Şimdiye kadar tılsımı test etme şansım olmamıştı. Zihinsel bir komutumla hedef vampirin bağlarının çözülmesi gerekirdi. Fakat bütün tılsımlarım gibi bunun da kusursuz bir biçimde çalışması için yıllara ihtiyacı vardı. Tılsımı tetikledim ve vampir irkilince şaşırdım. Şok olmuş gibiydi. Sanki büyük bir küvetin içinde aşırı seksi arkadaşlarıyla vakit geçirirken birden ishal olduğunu fark etmişti. Başarılı bir saldırı değildi ama hiç yoktan iyiydi. Bağlarını çözecek kelimeleri söylemeye başladım.

Bu çocuk, beni öldürmesine ramak kalan Zdenik kadar güçlü değildi. Zdenik neredeyse benim kadar yaşlıydı ve o gün büyü gücüm tükenmişti. Bu vampir muhtemelen birkaç yüz yaşındaydı ve benimle konuşmanın çok daha mantıklı bir

eylem olacağını düşünmeye başladığı belliydi. Hemen taktik değiştirdi ve benden kurtulmaya çalıştı. Ben adamı tutmaya devam ettim ve parmaklarımı kollarına geçirdim. Bin sene daha insanlarla beslensin diye gitmesine izin verecek değildim. Gücümü bana karşı kullanmak istedi ve ben kollarını çektiğim için bir başka saldırıda bulundu. Gırtlığımı korumak için bir kolunu bırakmak zorunda kaldım. Dişlerini koluma geçirdi ve yavaş yavaş kanımı emebileceğini düşünüyor olabilirdi. Benim için sorun değildi, bana bu şekilde zarar veremezdi. Avantajlı konuma geçtiğini düşünmesi için geriye bir adım attım ve boştaki elini kaçmama engel olmak için omzuma attı. Şimdi bana kilitlenmişti ama bağlarını çözmeyi tamamlayınca bir bedel ödemek zorunda kaldım.

Bazı vampirler bağları çözülünce erirdi. Bu adam ise patladı, üstüm başımla birlikte yakındaki her şey et ve kana bularandı. Suçlu gibi görünüyordum, az önce cinayet işlemiş bir katil gibiydim.

Granuaile bana baktığı yerden, “Öğk,” dedi. Üzerinde tek bir damla bile kan yoktu. “Kenara çekildim,” diye açıkladı.

Dükkânda çalışan çocuk küfretmeye başladı, fal taşı gibi açılan gözleri birer pinpon topu gibiydi. Cep telefonunu çıkarttı ve koşarak dışarıya çıkarken bağırarak bir şeyler söyledi. Kaçınılmaz bir sondan kaçtığını düşünüyor olmalıydı.

“Bir sorunumuz var,” dedim.

“Gerçekten mi?”

“Beklediğim gibi gitmedi.”

“Sanırım öyle oldu ama bu çok mide bulandırıcı. Üzerin adamın parçalarıyla kaplı.”

Hızımı ve gücümü artıran bağları çözdüm. “Kamuflela gizleneceğiz. Güvenlik sistemini bulmama yardım et. Bütün kanıtları yok etmeliyiz.”

“Tamam. Etrafa saçılan parçaları ne yapacağız?”

“Ne istiyorlarsa yapsınlar. Videoyu izleyip benim büyülü bir varlık olduğumu ya da adamın bir vampir olduğunu düşünmedikleri sürece umurumda bile değil.”

“Pekâlâ. İhtiyacımız olanları aldık, değil mi?” Sepetin içindekileri gösterdi.

“Evet.” Üzerine kamufle büyüsü yaptım ve ortadan kayboldu. Dükkanın arkasına bakacağını söyledi.

“Ben de kasanın arkasına bakayım,” dedim. Üzerime kamufle yaptım. Ayı tılsımımın gücü tehlikeli bir biçimde azalmıştı. Büyüleri uzun süre devam ettiremezdim.

Kasanın arkasında birkaç monitör buldum ama bağlantı başka bir yerden geliyordu.

Granuaile, “Buraya, arkaya gel, Sensey!” diye seslendi. Sesinin geldiği yöne gittim. Üzerinde Yunanca ve İngilizce ÇALIŞANLAR DIŞINDA KİMSE GİREMEZ yazan kilitli bir kapı buldum. Kilidin mekanizmasıyla oynadım ve kapıyı açtım. İçeride çok sayıda monitör ve üzerinden bir sürü kablo çıkan siyah bir kutu vardı.

“İşte bebeğimiz. Üçüncü Göz’de buna benzer bir disk sistemimiz vardı.”

Granuaile birkaç düğmeye bastı ve diskleri çıkarttı. Alışveriş sepeti içinden bir tel kesici aldım ve kasanın arkasından çıkan kabloları kestim. Monitörler ben bakarken karlandı.

“Sabit disk yedeklemesi olmadığından emin olmalıyız,” dedim. “Aleti parçalamalıyız.”

“Ah, makinelere karşı şiddet kullanmak! Haydi yapalım!” Granuaile’in geri çekildiğini duydum ve sopasını havaya kaldırdığını hayal ettim. Kasayı devirdim ve Granuaile’in asasının demir ucu tepesine inince üzerinde belirgin bir göçük oluştu.

“Tekrar,” dedim.

Tepesine ardı ardına iki darbe daha indi.

“Bir saniye,” dedim. “Üzerinde biraz tepineceğim.”

“Bekliyorum.”

Neşeyle kasanın üzerinde tepindim, pek işe yaramadı ama kendimi daha iyi hissettim.

“Çok sağlammış. En iyisi yanımıza alalım ve parktaki havuza atalım.”

Granuaile, “İyi fikir,” diye onayladı. Sirenlerin sesini duyabiliyorduk. “Hemen gitsek iyi olur.”

“Evet, gidelim.”

Son büyü gücümü kullanarak kasayı ve diskleri de kamufle ettim. Granuaile diskleri sepetin içine attı ve ben de kasayı kolumun altına aldım, birlikte dışarıya çıktık. Polis arabaları ani bir frenle dükkânın önünde durdu ve araçlardan çelik yelek giymiş polisler indi. Ellerindeki silindirik silahlar, kıyafetleriyle tam bir tezattı. Dükkânın etrafını kuşatırlarken bizi gör-

mediler, aralarından geçip Enikkea Parkı'na doğru yürüdük. Oberon'a seslendim ve kan kokusunu takip ederek beni buldu. Köpeklerini gezdirenler güneş batınca evlerine gittiği için uzun süredir yalnızdı. Bu süreyi küçük hayvanları kovalayarak geçirmişti. Kamuflajı kapattım ve kasayı parkın ortasındaki havuzun içine attım. Granuaile diskleri parçaladı ve aynı yere fırlattı.

Granuaile, “Bir şey mi kaçırdım?” diye sordu. “Sen ona Theophilus diye bir vampiri sordun ve sana saldırdı mı?”

“Evet, doğru duymuşsun.”

“Theophilus kim?”

“Leif, Asgard'a gitmeden önce anlatmıştı. Yaşayan en yaşlı vampir. Ya da yaşamayan. Her neyse.”

“Sence öldürdüğün adam o muydu?”

“Hayır, mümkün değil. Theophilus beni yenerdi.”

“O zaman onu neden arıyorsun?”

“Eski Romalıların Druidler için çıkarttığı pogromla bir ilgisi olup olmadığını soracaktım. Doğrudan bir ilgisi olmasa bile kimlerin sorumlu olduğunu bilir. Leif'e göre Theophilus her sene belirli bir mevsimi Yunanistan'da geçiriyormuş. Bu yüzden buradaki vampirlerin varlığından haberdar olacağını düşündüm.”

“Öyleyse, Theophilus'u öldürmek gibi bir niyetin hiç yoktu.”

“Ah, hayır, onu öldürmek istiyorum. Ama halka açık bir yerde değil ve önce ondan öğrenmem gereken şeyler var.”

“Bence bu saldırıdan bir şeyler öğrendik. Koruyacak bir şeyi olmasaydı sana saldırmazdı. Theophilus yaşıyor ve burarlarda bir yerde.”

Başımla onayladım. “Haklı olabilirsin. Fakat talihsiz bir olaydı, şimdi yakınlarda bir yerde bir Druid olduğunu öğrenecek çünkü vampirlere bunu sadece Druidler yapabilir. Üzerine kan sıçramadığından emin misin?”

“Sırtımdan emin değilim ama bir şey hissetmiyorum.” Arkasını döndü ve omzunun üzerinden bana baktı. “Bir şey görüyor musun?”

Temiz gibiydi. “Hayır. Bu harika çünkü dövme mürekkebi için malzemeye ihtiyacımız var. Mürekkebin kendisi hazır ama gidip birkaç şişe etil alkol alman gerekiyor.” Eline birkaç avro tutuşturdum. “Oberon ve ben burada bekleriz. Belki de temizlenmek için biraz havuza girerim.”

“Hemen geri dönerim, Sensey,” dedi. Kasabaya doğru koştu.

Ben havuza girdim, yüzümü ve kollarımı yıkamaya başladım. Etrafta itiraz edecek kimse yoktu ama yine de tedbirliydim.

Oberon, *bu çok garip, içimden sana bir hikâye anlatmak geldi*, dedi. Banyo yaparken Oberon’a hikâye anlatırdım.

Pekâlâ, neden anlatmıyorsun? Artık senin bana hikâye anlatma zamanın geldi.

Hikâyelerimi nereden bulacağım? Dili bir hikâye anlatacak kadar iyi bilen tek köpeğim.

Sanırım soruyu kendi kendine cevapladın. Hikâyeleri sen uyduracaksın.

Pekâlâ. Bir zamanlar Jean-Claude Van Damme adında bir Doberman varmış—

Bir saniye, kimse köpeğine o ismi vermez!

Bu, kimin hikâyesi?

Senin, dedim.

Teşekkür ederim. Kabalık yapıp hikâyemi yarıda kestiğin için sana Jean-Claude Van Damme'in maceralarını anlatmayacağım ama farklı bir hikâye anlatabilirim. Bir süredir üzerinde çalıştığım bir şey. Bölmeyeceksen başlayayım. Ne diyorsun?

Söz veriyorum, bölmeyeceğim.

Kendini büyük bir trajediye hazırla. İçinde kayıp kemikler, kayıp toplar ve israf edilmiş sosisler olan bir hikâye.

Çok heyecanlandım. Şaka yapmıyordum. Bir kuyruğum olsaydı sallardım.

Pekâlâ, başlıyorum...

Oberon'un hikâyesi Sherlock Holmes tarzında bir polisiyeydi, ismi Çalıntı Kanişti. Köpek dedektif Ishmael ile (bir Weimaraner) ve güvenilir asistanı Starbuck (bir Boston teriyeri) Chicago Sosis Kralı Abe Froman'ın peşine düşüyordu.

Bitirince, *ah, Oberon, bu harika bir polisiyeydi, dedim. Bravo.*

Bence Sör Oberon demen gerek. Arthur Conan Doyle bu tarz hikâyeler sayesinde sör unvanı aldı, benim de almam gerekir.

Kraliçenin seni şövalye ilan edeceğini sanmıyorum. Biraz eski kafalıdır. Ama istiyorsan ben seni Druid şövalyesi ilan edebilirim.

Yapabilir misin?

Tabii ki!

Harika! Sör Oberon... Hımmm, burada görkemli bir sıfata ihtiyacım var.

Sör Pejmürde Oberon!

Hiç sanmıyorum. Görkemli dedim, asil, büyük, tanrısal bir şey olmalı.

Sör Mütevazı Oberon!

Temizlenip kendimi daha iyi hissedince havuzdan çıktım ve nasıl görüldüğüme baktım. Gömleğimden hayır beklememek lazımdı, kurtulması için endüstriyel güçte bir kuru temizlemeye ihtiyacım vardı ve buna değmezdi. Gömleğimi çıkartıp çimenlerin üzerine attım ve bağlarını çözerek kumaşı moleküllerine ayırdım. Artık adli tıp ekibi gelse bile bir şey bulamazdı.

Granuaile kısa süre sonra çantasında iki şişe etil alkolle geri döndü.

“İstiyorsan otelde bir oda tutabiliriz ama kasabadan uzak dursak daha iyi olur. Gece görüşüyle yürüyebilir misin?”

Bunu yapabilirdi. “En kısa süre içerisinde başlamak istiyorum,” dedi. “Laksha bana ne olduğunu söylediğinden beri bu günü bekliyorum. Haydi gidelim.”

BÖLÜM 8

Bazı anlar aydınlanmayı da beraberinde getirir.

İlk kez bisiklet kullanmanız, ilk gittiğiniz konserde ışıkların sönmesi ve sahnede birileri rock müzik yapıyor diye insanların çılgılık atması. Mideye indirmeden önce parlak metal kutuya şüpheli bir bakış ama sonra biray çok sevdiğinin farkına varma. Balayı sona erdikten sonra balayının gerçekten sona erdiğini ve evliliğin biraz çaba gerektirdiğini anlama. İlk çocuğunuz doğmadan önceki heyecanlı bekleyiş. Bu gibi anlarda insan, hayatının birazdan sonsuza kadar değişeceğinin farkına varır.

Granuaile de buna benzer bir şey yaşıyordu. Kasları gergindi ve nefesini tutuyordu çünkü sağ topuğu benim sol elimdeydi, keskin bir diken diğ er elimde tutuyordum. Bu diken sertleştirilmiş ve keskinleştirilmişti, canlı bir çalıya hâlâ bağlıydı. Bu diken ile toprak ve dolayısıyla Gaia ile bağlantıya geçecekti. Mürekkebiz Colorado'dan çıkartılmış lacivert taşındaydı ve alkolle karıştırılmıştı.

Gaia ile bağlantısı olan sadece bendim ama ikimiz de bir nevi transa geçmiştik. Olympia mermer taş sayesinde Granuaile'e yardım ediyordu. Arada mola verip bir şeyler yiyor ve uyuyorduk ama Gaia ile bağlantısının üç ay boyunca açık olması gerekiyordu. Bu süre içerisinde aşırı savunmasızdık ve sohbet edecek durumda değildik.

Oberon bunun farkındaydı. Çok uzun süre yalnız kalacaktı. Fakat Granuaile toprağa bağlansın veya bağlanmasın gerekirse bizi bu transtan çıkartmak konusunda tereddüt etmezdi.

Granuaile'e ayak tabanına diken batırıp Gaia'nın bilinciyle buluştuğunda neler olacağını anlatmamıştım. Böyle bir şeyi kelimelere nasıl dökeceğimi bilmiyordum. Bu yüzden olması gerektiği gibi diken batırdım ve Granuaile çırpınıp çığlık atarken sessizce bekledim. Bir süre sonra kendinden geçti.

BÖLÜM 9

Druidler, aynı anda birden çok şeyi yapabilecek ve zihinsel kapasitelerini maksimuma çıkartacak şekilde eğitilir. Büyük şeyleri düşünmeleri teşvik edilir ve aynı anda birden fazla şeye odaklanabilirler. Ama kimsenin zihni Gaia ile boy ölçüşemez. Tek bir insanın beyni dünyanın bilincini içinde barındıramaz. Granuaile'in beyni de bu yüzden kendini kapatmıştı. Bana da aynısı olmuştu. Herkese olurdu. Fakat insan aklını kaçırmamak için kendinden geçerken söz konusu gücün nasıl bir şey olduğunu, sevgisinin derinliğini veya acının yoğunluğunu hatırlıyordu.

Granuaile baygınken ayak tabanına dövme yapmaya devam ettim çünkü uyanırken bunu yapmak biraz zor olacaktı. Tabanda çok sayıda sinir ucu olduğu için süreç sorunlu olabiliyor, refleksler devreye girebiliyordu.

Granuaile'in ayağının altında işaretli bir desen yoktu, Gaia'nın bağının şekli doğrudan Gaia'dan geliyordu. Büyülü spektrumda bakınca derinin üzerindeki yeşil izleri görebili-

yordum. Bir Kelt halkasına benziyordu, elimin üzerindeki benzer bir şeydi ama ortasında bir triskele yoktu. Bu, koruyucu bir halkaydı, Granuaile'in kendinden geçmeden Gaia'nın varlığını hissedip onunla konuşmasına izin verecek bir filtreydi. Halka tamamlanana kadar uyanmayacaktı. Hiç tamamlanmazsa hep uyuyacaktı. Ayinin bu kısmının bölünmemesi gerekiyordu bu yüzden işim bitene kadar beş saat boyunca çalıştım. Dikkatlice inceledim ve Gaia'ya tatmin olup olmadığını sordum.

Güzel, dedi. Onu bana ver.

Granuaile'in tabanı hâlâ kanlı olmasına rağmen ayağını mağaranın zeminine koydum. Nefesini tuttu ve doğruldu, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Gaia, *hoş geldin çocuk*, dedi. Dövmelerim sayesinde kurdukları iletişimi duyabiliyordum. *Güçlü bir Druid olacaksın.*

Granuaile nefesini tuttu ve paniğe kapıldı.

“Elementaller ile konuşur gibi konuş,” dedim. “Duyguların ve düşüncelerin ona mantıklı gelecek.”

Granuaile, *sonsuz minnet*, dedi. *Kendimi kutsanmış hissediyorum.*

Hepimiz kutsandık.

Granuaile'in gözlerinden yaşlar döküldü. Nasıl hissettiğini biliyordum ve gözlerime yaşlar dolunca görüşüm bulanıklaştı.

“Teşekkürler, Atticus,” dedi. “Beklediğime değdi. Bunun için yüz sene beklesem bile değerdi.”

“Bir şey değil,” dedim. “Ama bana çok erken teşekkür etmiş olabilirsin. Çünkü bundan sonra acıdan kurtulmanın bir yolu yok. Hepsini hissedeceksin.”

“Sorun değil,” dedi. Uzandı ve başıyla onayladı. “Gerçekten. Ne için olduğunu biliyorum ve buna değer.”

“Pekâlâ,” dedim. “Devam etmemi ister misin, biraz bekleyelim mi?”

“Devam et,” dedi.

“O zaman ara vermemi istediğinde söyle.”

Araya ihtiyacı yoktu. Düşündüğümden daha iyi idare etti ama bir şey söylemedim. Bilek kısmındaki dövme biraz zordu -hassas bir bölgeydi- ama günler ve haftalar boyunca devam edip kalçasına kadar çıktık. Halkanın iki ucu topraktan büyü gücü çekmesini sağlıyordu, dövmenin bir kısmı zarar görür diye bir güvenlik önlemi gibiydi ama ayakkabı giyiyor olsa bile sağ yanından gücü çekmesi mümkündü. Halkanın içindeki düğümler yukarıya çıktıkça değişiyor ve farklı bağların kurulmasına izin veriyordu. İlk düğüm, büyülu spektrumda görmeyi sağlıyor ve gece görüşüne imkân sağlıyordu. Bunların her biri aynı bağı bir başkasının üzerine de yapmasına izin veriyordu.

Sonra gelen düğümler topraktan aldığı enerjiyle vücudunu beslemesi içindi, bu sayede çok uzun süre boyunca dövüşmek veya koşmak için gücünü ya da hızını artırabilecekti. Bu bağlar da başkalarıyla paylaşabileceği türden bağlardı.

Sonraki düğümlere geçmek üzereyken Oberon'un ısrarla havladığını duydum ve transtan çıktım.

Atticus? Atticus, özür dilerim, ama sanırım bir sorun var. Bu, hiç normal değil. Dışarıda biri var.

BÖLÜM 10

Transtan tamamen çıkmak istemiyordum ve dikenini bırakıp Oberon ile konuştum. *Nereden biliyorsun?*

Burada taze kesilmiş bir biftek var. Ustaca alınmış, yağ ve et dokusuna bakarsak mısırla beslenmiş Angus gibi duruyor. Ve bu, Olimpo'sta vahşi doğanın orta yerinde bulunabilecek bir şey değil. Çok uzun süredir burada olamaz yoksa hayvanlar tadına bakardı. Demek ki—

Dışarıda biri var. Haklısın. Beş bin kez lanet olsun. Dövmede nerede olduğuma bakacak olursak üç hafta geçmiş. Etten yemen gerektiğini biliyorsun, değil mi?

Hey, bir sürü soygun filmi seyrettim. Köpekleri böyle zehirliyorlar. Ve sen bunu söylerken büyük keyif aldın, değil mi?

Ama sen bu an için eğitim aldın, değil mi? Filmlerdeki köpeklerin aksine yaşıyorsun.

Tişekkürler, Atticus. Ne yapmalıyım?

İz görebiliyor musun? Etin dışında başka bir koku alıyor musun?

Hayır ve beni endişelendiren de bu. Ya burnum insan burnuna benzemeye başladıysa?

Öyle bir şey olmaz. Etin kokusunu hâlâ alabiliyorsun.

Evet, harika kokuyor.

Sakın dokunma, Oberon. Dilini bile değdirme. Zehirli olduğuna eminim. Bak, ben dışarıya çıkıp etrafa göz gezdireceğim. Sen orada kal, seslere ve kokulara odaklan, bir şey hissedersen bana haber ver.

Tamam.

Ve ete bakıp durma. Etrafına göz gezdir.

Ah! Bir saniye! Bunu nereden biliyorsun?

Köpek Psikolojisi 101. Çok ciddiym, ete odaklanma. Hain, kötü adamı ara.

Ah! Buna bakmamak çok zor! Sanki buraya benim için konulmuş gibi.

Oberon. O sadece ölü bir et parçası. Sen diğer köpeklerden daha güçlüsün. Çevir kafanı.

Yapamıyorum! Beni ele geçirdi! Atticus, beni ele geçirdi!

Oberon! Gökyüzünden yağın ineklere dikkat et!

Nerede? Ah. Beni kandırdın!

Tekrar ete bakma! Etrafına bak, eti bırakanı ara.

Vay canına. Tamam. Çok ürkütücüydü. Acele et, korkmaya başladım.

Hemen geliyorum.

Gaia ve Granuaile'den özür diledim. Bir köpeği zehirlemeye çalışan biri, bize de türlü kötülükler yapabiliirdi ve bunu

göz ardı edemezdim. *Durmamız gerek. Daha sonra devam edeceğim.*

“Atticus, neler oluyor?”

“Dışarıda biri var. Oberon’un bulması için yere bir T-biftek bırakmışlar ve bahse girerim zehirlidir. Devam etmeden önce bu sorunla ilgilenmem gerek. Bıçaklarını bul ve kayışına tak.”

Granuaile, “Devam edebilir miyiz? Edecek miyiz? Sadece merakımdan soruyorum,” dedi. Bıçaklarını taktığı kayışı buldu ve kemerine bağladı.

“Evet, devam edeceğiz, sorun olmaz. Ben gitmeden önce ilk büyüünü yapacaksın.” Çantamı bir kenara attım ve Moralltach’ı aradım. Hâlâ koyduğum yerdeydi ve kını sırtıma bağladım.

“Bağlanma tamamlanmadan büyü yapabilir miyim?”

“Evet. Şu ana kadarki kısmı bitirdim. Ayağının altındaki koruyucu halka çalışıyor. Diğer kısımlar da kendi başına çalışabiliyor.” Asasını aldım ve oturduğu yere götürdüm. Ani değişim yüzünden başı dönüyor gibiydi çünkü bacağı hâlâ şişti ve kanıyordu. Elimi uzattım, tuttu. Granuaile’i ayağa kaldırdım. “Büyülü görüşünü aç.”

“Tamam, ama nasıl?”

“Ne demek, nasıl? Kelimeleri nasıl unutursun? Bunları sana ezberletmedim mi?”

“Evet, ama...”

“Kelimeleri söyle, düğümleri gör ve onlara bağlan. Güç artık orada.”

Granuaile'in zihinsel komutlarla çalışan tılsımları yoktu. Kendi tılsımlarını yapana kadar her şeyi sözleri söyleyerek yapmak zorundaydı. Tereddüt etti ama konuşmaya başladı, gözlerindeki şaşkınlıktan işe yaradığını anladım. Neler olduğunu görmek için tılsımımı tetikledim: Bağ kuracak son sözcüğü söylediğinde topraktan saf gücü çekti. Büyünün beyaz parlaklığının mağaranın zemininden, derisindeki dövmelelere aktığını gördüm. Gözleri alışık olduğundan fazlasını görünce nefesini tuttu. Dengesini kaybetti ve ellerini öne uzattı. Büyülü baş dönmesi -duyuların aşırı yüklenmesiydi.

"Sensey? Bu çok... ah, lanet olsun."

Düşmemesi için yakınlaştım. "Cisimlerin ana hatlarına odaklan."

"Bu, senin gözlerinden bakmaya benzemiyor. Çok daha fazlası."

"Biliyorum. Etrafındaki bağların parıltılarının hepsine odaklanma. Ayaklarının altındaysa onu görmezden gel; her şeyi görmek zorunda değilsin. Duyularını alakasız bağlara kapatmayı kendine öğretmen gerek. Sürücülerin reklam panolarını ve hız limitlerini umursamaması gibi. Anladın mı?"

"Ah... evet? Sanırım. Vay canına."

"Araba kullanırken her şeye aynı anda odaklanmazsın ama çevresel görüşünü kullanırsın. Her an ihtiyacın olana odaklanırsın, önündeki araba ya da yanından hızla geçip giden kamyonetin içindeki geri zekâlı ya da arkandan gelen siren sesleri gibi. Her şey oradadır ama hepsini birden görmezsin. Bunun

yardıma oldu mu? Gördüğün bütün bağları görmek zorunda değilsin. Sadece daha önce gördüğün fiziksel cisimlerin ana hatlarına odaklan.”

“Tamam, çalıların ana hatları çok belirgin değil, Sensey, çünkü çok karmaşıklar.”

“Al,” dedim. Asasını eline verdim. “Bu, odaklanmak için yeterince basit.”

“Hayır çünkü parmaklarımın üzerindeki yağı ve odunun hücrelerini görüyorum, ayrıca –bir saniye, bu nedir? Asamın içinde bir larva mı var?”

“Asayı gözlerine yaklaştır. Şekline odaklan. Görüşüne sansür uygulaman gerekecek. Sadece ana hattını görmelisin.”

“Ah, bekle, işe yaradı.”

“Güzel. Şimdi görüşünü bu frekansta tut ve asayı indir. Etrafındaki her şeyi asa gibi gör.”

Asayı yavaşça indirdi ve sayısız bağın parıltısı gözlerini artık kamaştırmayınca rahatlayarak iç geçirdi.

“Tamam,” dedim. Asanın bir ucunu yere koydu ve bana gülümsedi. “Bu, harikuladeydi. İlk Druid bağımı kurdum.”

“Tebrikler. Şimdi, ben gitmeden önce iki tane daha kurmalısın.”

Gülümsemesi soldu. “Gitmek?”

“Oberon’a bakacağım, hatırladın mı? Yalnız değiliz.”

“Ah, evet.”

“Hızını ve gücünü artıracak bağları da kur. Önce hangisi olduğu fark etmez.”

Atticus, burası çok ürkütücü. Bütün hayvanlar fazla sessiz.

Hemen geliyorum, dostum. Neredeyse hazırım.

Aynı bağları kendim de kurdum. Granuaile önce hızını artırdı, bunu yapınca sırtıttı. “Artık seninle dövüşebilirim.”

Granuaile ile gurur duyuyordum. Çırağımla dövüşmek değil çırağıma sarılmak istiyordum ama hemen beyzbol düşünmeye başladım. Şimdi kafamı karıştırmak için uygun bir zaman değildi.

“Şimdi dikkatli ol. Çok hızlı hareket edersem görüşün bozulur mu?”

“Hayır, ana hatları hâlâ görebiliyorum. Yüzey dokularını da görebiliyorum ve duyularım aşırı yüklenmiyor. Sanki her şeyin yumuşak bir parıltısı var ve parıltıya odaklanmadığım sürece iyiyim.”

“Harika. İstedüğimiz de bu. Şimdi, dışarıda kimin olduğunu bilmiyorum. Büyü yapan biri de olabilir. Geri döndüğümde böyle görünmem gerek. Ben artı bir şey daha görürsen -iki farklı parıltı demek istiyorum- o ben değilimdir. Üzerine büyü yapmış biri olabilir. Hiç düşünmeden sopayı kafasına indir.”

“Demek büyülü görüşe sahip olmamı bunun için istiyordun—”

“Evet, kimlik teşhisi. Doğru. Hemen geri dönmeye çalışacağım. Tetikte ol!”

Üzerime kamuflej yaptım ve mağaradan dışarıya çıktım, çalıların yanından geçip dereye doğru indim.

Mağaradan inerken hangi tarafa gideceğim, Oberon?

Batı. Ben derenin güneyindeyim, su çukurunun olduğu yerdeyim.

Su çukurunun olduğu yer Oberon ile zihinsel iletişim kurabileceğim alanın sınırındaydı. Söylediği yöne yürümeye başladım, bu arada bölgeyi taradım. *Ve şimdiye kadar hiçbir şey görmedin mi?*

Hiçbir şey.

Hâlâ ete bakmıyorsun, değil mi?

Hayır, yemin ederim bakmıyorum. Etin beni büyülemesine izin vermiyorum.

Ama bir şey duymadın veya farklı bir koku almadın, değil mi?

Evet. Bir şey duymuyor olmam kötüye işaret.

Evet. Tamam, yoldayım, hızlı olmaya çalışıyorum ama sessiz de olmam gerek. Gereken yerlerde çalılıarın arasında kendime yol açmam gerekiyor. Kamufajımı açtım.

Kendi yumuşak ayak seslerim dışında bir şey duymuyordum. Oberon haklıydı. Ormanda doğal olmayan bir sessizlik vardı. Çalılıarın arasında kararlı adımlarla beş dakika yürüdükten sonra su çukuruna ulaştım. Suyun dışında hiçbir hareket görmüyordum.

Güneye doğru gidince yarım dakika sonra Oberon ve biftğin olduğu yere ulaştım.

Atticus, sen misin? Bir şeyin yaklaştığını duyuyorum.

Evet, benim. Beni görmesi için kamufajımı kaldırdım. Oberon kuyruğunu sallamaya başladı.

Aziz Lassie adına!

Bifteği inceledim. Dikkatlice yere konulmuştı. Üzerinde veya yanlarında toz toprak yoktu, biri düşürmüş olsa böyle olmazdı. Bazı yerlerde rengi değişmişti, bunun sebebi sadece havayla temas etmesi olamazdı. Oberon'un gözlerinin algılamayacağı kırmızılıklar dikkatimi çekti. Üzerine bir şey dökmüştü. Hangi zehir olduğu önemli değildi. Beni şaşırtan Oberon'un yakınlarda iz görmemiş olmasıydı. Ben gözlerinin biftekten başka bir şey görmediğini düşünüyordum ama gerçekten iz yoktu. Bu durumda hiç hoş olmayan bir sonuca vardım.

Bir tanrı değildi, tanrı olsa bütün hayvanları böyle susturamazdı. Yine de, toprağı bir Druid gibi şekillendirebilen biriydi ya da yere hiç dokunmuyordu. Uçabilen bir şey olabilirdi.

“Granuaile'in yanına geri dönmemiz gerek. Hemen!”

İşte o anda sırtıma bir ok yedim.

BÖLÜM 11

Yaşananları daha detaylı anlatsam iyi olur. Oberon'a mağaraya geri dönmemiz gerektiğini söylerken köpeğimin kulaklarının havaya dikildiğini ve gözlerinin sağımda bir yere odaklandığını fark ettim. Sadece, *Atticus*, dedi ve üzerime atlayıp beni yere serdi. Sonuçta -yere düştüğüm için- ok sırtıma değil de sol omzuma denk geldi ve kürek kemiğimi sıyırdı. Yere çarptığımda ok diğer taraftan çıktı ve az kalsın tepeme düşen Oberon'u da yaralayacaktı.

İçgüdüsel olarak üzerime kamuflej yaptım ve oku da gizlemem gerektiğini hatırladığımda yeni bir okun ışığını duydum.

Ağaçların arasında hareket eden bir şey gördüm ve bir kuş değil.

Git, Oberon! Bakalım dolaşıp arkasına geçebilecek misin?

Tamam. Oberon uzaklaşırken ayağa kalktım. Şoku atlatınca acıyı hissettim. İyileştirme tılsımımı çalıştırdım ve Moralltach'ı çektim, etrafımda bir düşman aradım.

Çok uzağa bakmam gerekmiyordu. Saldırı pozisyonu almış beş kişi, su çukurunun olduğu yere yaklaşıyordu. Sağ ellerinde bronz kılıçlar vardı ve çalıkların arasında samuray gibi ilerliyorlardı. Minik siyah gözleri beni aradı ve buldu. Kamuflajımdan etkilenmiyorlardı.

Boyları bir metre civarında da olsa ürkütücü yaratıklardı. Morrigan'ın yaşadığı yerdeki büyülü gardiyan ağaçların soyundan geliyorlardı, öfkeli oldukları her hâllerinden belliydi. Bunlar Morrigan'ın Tuatha Dé Danann'a cevabıydı çünkü canlı olmalarına rağmen hayvan değillerdi ve Flidais bunları kontrol edemiyordu. Moralltach işe yaramazdı çünkü derileri yoktu, Aenghus Óg'un eski kılıcı bu yaratıklara karşı sıradan bir kılıçtan farksızdı. Elimde bir balta olsa daha iyiydi. Birisi ödevini iyi çalışmış ve üzerime göndereceği yaratıkları ustaca seçmişti.

Druidler arasında porsukağacı ölümün habercisiydi ve kötü haberlere işaret ederdi. Bunlar Morrigan'ın kontrolünde porsukağacından yaratıklar olduğu için Fae'nin korkulu rüyasıydı. Geceleri goblinlerin çılglık atarak uykularından uyanmasına sebep olacak cinsten yaratıklardı. Yüzlerce yıldır Morrigan'a hizmet ediyor ve yaşadığı yeri koruyorlardı. Fae Sarayı, Brighid'in kalesiyse, bunlar da Morrigan'ın kalesinde yaşıyordu. Çok uzun süredir dövüşmeye hevesliyidiler ama bir türlü fırsatını bulamıyorlardı. Ancak Morrigan Tír na nÓg'a gitmelerine izin verirse hevesli paralı askerler olabiliyorlardı.

Morrigan'ın şimdi beni korumak için açığa çıkacağını hiç sanmıyordum. Vahşi bir biçimde ölmeme engel olacağına yemin etmiş olsa da çoğunlukla kendi başımın çaresine bakmamı bekliyordu.

Oberon, kılıçları var ve nasıl kullanılacağını iyi biliyorlar. Onlarla dövüşmeni istemiyorum. Fakat bunların yayları ve okları yok. Sen okçuyu bul ve nerede olduğunu bana haber ver.

Tamam.

Bu yaratıklar uçmuyordu ve ok çok daha yukarıdan bir yerden gelmişti. Demek ki bifeği yere koyan bir porsukağacı adamı değildi. Beni öldürmek için hazır bekliyordu ve kamufajımı bu yüzden kapatmadım.

Yaratıkların duruşu bana bir fikir verdi –harika bir hedeftiler. Benzer cisimleri birbirine bağladım, bronz kılıçları bir anda ortada duraninkine doğru gitti. Sahne çok komikti çünkü hiçbirisi silahını bırakmak istemiyordu. Kılıçlarla birlikte ortadaki yaratığa çekildiler. Ortadaki kurban şimdi sadece kendi kılıcını değil kılıcına yapışmış dört kılıcı daha tutuyordu. Hepsi bir araya gelince dengelerini sağlamakta zorlandılar ve yere düştüler.

Porsukağacı adamları da birbirine bağlamayı düşündüm ama bunu yaparsam olacaklardan korktum. Bunlar Morrigan'ın yaratıklarıydı ve tek bir odun parçasına dönüşürlerse Tuatha Dé Danann'a karşı hiçbir işe yaramazlardı. Söylentiye göre Morrigan bunun önlemini almıştı, belki de söylentileri yayan Morrigan'ın kendisiydi. Zaten yaratıkların

kabuklarından birbirlerine bağlanmalarına izin vermek aptalca olurdu. Fakat Olympia bana yardım edebilirdi. Porsukağacı adamların bu boyutta olmaması gerekti, bunlar Peri diyarının öcüleriydi. Fakat Olympia için sadece birer ağaçtılar.

Druid ağaçlar buldu. Doğal değil. Soru: Kök salmalarına yardım. Harmoni getirebilir misin?

Dikkat! Doğal olmayan ağaçlar! Ağaçlar kök salmalı. Büyümeli. Gelişmeli. Harmoni.

Porsukağacı adamların ses telleri yoktu. Sessiz ve kusursuz katil rolünü oynamak, gizemlerinin bir parçasıydı. Fakat ses telleri olsaydı hayal kırıklığıyla çığlık atarlardı. Vücutlarının yere değdiği yerden kökler çıktı ve toprağa tutundu, Yunan toprağını hevesle kucakladı. Kılıçları unuttular ve kurtulmaya çalıştılar, topraktan çıkmak istediler ama Olympia kendilerini evlerinde hissetmeleri konusunda kararlıydı. Bir dakika içinde sabitlendiler, şimdi sadece kafalarını ve kollarını hareket ettirebiliyorlardı, artık bitki örtüsünün içinde minyatür adamlar gibiydiler. Harmoni peşinde olan Olympia, Morrigan'ın büyüyle uğraşıp porsukağacı adamları tekrar ağaca dönüştürmeye kararlıydı. Yaratıklar başlarına ne geldiğinin ve bunun kimin işi olduğunun farkındaydı. Sırtarak yanlarından geçtim. Siyah gözleri bana bakarken kanlı bir intikam vadediyordu.

“Hah! Canınız cehenneme porsuklar,” dedim.

Omzumdaki ok ben yürürken sallanıyordu. Acıyı kapatmamış olsaydım başıma türlü işler açabilirdi. Okun sap kısmı-

na odaklandım -içi boş alüminyumdu- ve moleküllerini çıkış noktasında erittim. Ufalanarak dışarıya çıktı.

Asgard'da Ullr'dan ok yediğimde de böyle sakın ve mantıklı düşünmem gerekirdi ama o zaman dövüş başladıktan sonra sakın ve mantıklı kalmak imkânsızdı.

Su çukuruna doğru yürürken Oberon'a, *okçuyu buldun mu*, diye sordum.

Hayır, henüz göremedim. Ama sesini duydum. Ağaçların arasında bir yerde.

Şimdilik tehlike oluşturmuyor çünkü bizi göremiyor, mağaraya gidip Granuaile'e yardım edelim. Zaten orayı savunmak daha kolay.

Tamam.

Oberon her neredeyse mağaraya doğru döndü ve adımlarını hızlandırdı. Ayak seslerini ve çıkarttığı hışırtıları duydum. Nerede olduğunu bu sayede anlayabiliyordum. Hareketlerini takip etmeye çalışırken yanımdan geçen bir ok, su çukurunun biraz ilerisinde toprağa saplandı.

Hey! Bu çok yakındı!

Son sürat mağaraya, Oberon! Okçunun da kamufle olmasıydı. Elimde bir kılıçla hiçbir şey yapamazdım. Granuaile'in fırlattığı bıçaklara, beşine de, ihtiyacım vardı.

Oberon çalılıarın arasına daldı ve nerede olduğunu dallarla yaprakların hareketinden anladım. Okçu yerinde sabitse köpeğimi hedef alması çok zordu, çalılıarın içine giren ok yön değiştirecekti. Oberon'u haklamak istiyorsa uçup

tepesine çıkmalı ve okunu yukarıdan aşağıya doğru fırlatmalıydı.

Farklı bir yol seçtim ve daha belirgin bir hedef olmak istedim, önümden çekilen çalılar sayesinde nerede olduğumu anlayabilirdi. Fakat başımı önüme eğdim ve okçu yerini değiştirmedeği sürece kolay bir atış olmayacaktı.

Oberon'un benden önce mağaraya ulaşması gerekti.

Mağaraya ben geldim diye bağırırçasına dalma. Bir Kelt ninjası gibi sessiz ol. Nefes nefese değil.

Bu, benim sana terlememeni söylemem gibi bir şey, biliyorsun, değil mi?

Biliyorum ama ben gelene kadar kendini biraz kontrol etmeye çalış.

Kelt ninjaları pijama giymek zorunda mı?

Hayır, geri zekâlı! Keltler pantolon giyer ama iç çamaşırını giymez.

Tamam, güzel. Çok mantıklı.

Mağaraya giderken yanımdan başka ok geçmedi. Oberon'a da kimse saldırmadı. Kısmen rahatladım ama bir yandan da okçunun nerede olduğunu bilmediğim için huzursuzdum.

Mağaraya ulaşınca küfürler ve darbeli vuruş sesleri beni karşıladı. Birisi Granuaile'e saldırıyordu.

Bir peri katil tarafından köşeye sıkıştırılmıştı –kanatları olan bir periydi. Şimdi uçmuyordu çünkü mağarada yeterince yer yoktu. Üzerine bir cazibe büyü yapıyor ve bir yandan da Granuaile'e hata yaptığını, niyetinin kötü olmadığını haykırı-

yordu. Ama aslında gümüş bıçaklarıyla Granuaile’i yaralamaya çalışıyordu. Granuaile yemi yutmamıştı ve gerçek formunun ana hatlarına saldırıp kendini savunuyordu. Asanın ucundaki demir başlık, çok kalın olmadığı için, periye zarar vermiyordu. Üzerinde sert deriden bir zırh vardı ve demir henüz derisine değmemişti. Dövüşün ne kadar süredir devam ettiğini merak ettim ama Granuaile savunmaya geçmiş ve köşeye sıkışmıştı, önemli olan da buydu.

Oberon’a, *var gücünle havla ama saldırma, dikkatini dağıt. Bu, senin gördüğün gibi bir şey değil. Ben hallederim*, dedim.

Tamam. Ne zaman havlayacağımı sen söyle.

Şimdi.

Oberon istediğinde çok ürkütücü olabiliyordu. Yüksek sesle havlayınca peri afalladı, bir adım geriledi ve gözlerini bir saniyeliğine Granuaile’den ayırdı. Kritik bir hataydı. Granuaile asasını savurdu ve perinin ayaklarını yerden kesti. Sırt üstü yere düşen peri, kanatları zarar gördüğü için çığlık attı. Yerinden kalkıp uzaklaşmadan ben gidip sol bileğine bastım, omzumdaki ok hariç diğer yerlerin kamufajını kaldırdım. Moralltach’ı da gözlerinin ortasına dayadım.

“Bıçaklarını bırak,” dedim. “Hemen.”

“Bunu neden yapayım? Ben zaten öldüm.” Granuaile de diğer kolunu etkisiz hâle getirdi.

“Çünkü bunu yaparsan, Tír na nÓg adına yemin ediyorum ki, onurlu bir biçimde ölürsün. Aksi hâlde cesedini götürür ve bir korkak olarak öldüğünü söyler, aileni utandırırım.”

“Söz mü?” diye sordu.

“Silahlarını bırakıp sorularıma cevap verirsen onurlu bir biçimde öldüğünü rapor edeceğime söz veriyorum.”

Bıçaklarını bıraktı. “Demir Druid tarafından öldürülmek utanç verici bir şey değil. Shannon Ocağı’ndan Dubhlainn Óg. İşimi çabuk bitir.”

“Pekâlâ. Seni kim gönderdi?”

“Norse’dan Svartálfar.”

“Ne? Suçu kara elflere atamazsın. Bizi burada nasıl buldun?”

“Bugün burada olanların parasını kara elfler ödedi. Senin kellen için yüklü bir meblağı gözden çıkarttılar. Ama yerini ele veren Tír na nÓg’dan biri. Yerini bana isimsiz olarak bildirdiler.”

“Tam olarak nasıl bildirdiler?”

“Yazıyla. Bir piksiyle gelen mesajla. Litochoro yakınındaki ormana bakmamızı söylüyordu. Önce köpeği buldum ve dikkatini çekmek istedim.”

Düşünecek çok şey vardı. “Hedef ben miyim Granuaile mi?”

“Kontratta ya sen ya da ikiniz birden diyordu, چراغın da ölürse fazladan para alacaktık. Daha kolay olan hedef چراغındı.”

Granuaile, “Siktir,” diye mırıldandı. Hislerime tercüman oldu.

“Diğerlerinin parasını da kara elflerin ödediğini söyledin? Kimlere para verdiler?”

Peri kaşlarını havaya kaldırdı. “Perilere para veriyorlar. Kendi türlerine para veriyorlar. Bundan başkasını bilmiyorum.”

“Kara elfler arasında ölmemi isteyenler kimler?”

“Tam olarak bilmiyorum. Kontrat araçlarla getirildi.”

Keşke elimde tuttuğum Moralltach değil de Fragarach olsaydı. Periden daha iyi cevaplar almamı sağlamazdı ama en azından doğruyu söyleyip söylemediğinden emin olurdum.

“Siz kaç kişisiniz?”

“Benden başka, bir grup porsukağacı adam ve bir de boyut değiştiren var.” Porsukağacı adamlar kendi kendilerine boyut değiştiremezdi, Morrigan’ın aldığı zekice önlemlerden biriydi. Boyut değiştiren okçu olmalıydı.

“Shannon Ocağı’ndan Dubhlainn Óg, Manannan seni sağ salim evine ulaştırsın,” dedim. Granuaile’e döndüm. “Daha kolay hedef olarak bu onur senin.”

Hiçbir şey söylemeden asasının demir başlığını perinin alnına geçirdi. Peri bir kez inledi, kaskatı kesildi ve küle dönüştü.

“Burada kalamayız,” dedim.

“Biliyorum.”

“Yaralandın mı?”

“Hayır. Aslında kendimi çok iyi hissediyorum.” Sırıttı. “Perinin kıcını tekmeledim.”

“Evet, tebrikler. Üzerinde büyü olmasına rağmen hareketlerini iyi tahmin ettin. Ama kolundaki kimin kanı?”

Kaşları hafifçe çatıldı. “Nerede?” Önce sağ koluna sonra sol koluna baktı. Asayı sol elinde tutuyordu. Asanın tabanı yerdeydi ve eliyle asaya yaslanıyordu. Dirsek kısmında benim

gördüğüm şeyi gördü. Bileğinden gelen kan dirseğinden aşağıya akıyordu. “Hah. Beni yaralamış olmalı. Hiç hissetmedim.”

“İyiye işaret değil. Bu adamlar zehir kullanmayı çok sever.” Tam bu sırada Granuaile’in dizlerinin bağı çözüldü. Yere düşerken kendine güveni yerini kararsızlığa bıraktı. Parmaklarını hissetmediği için asa elinden fırladı.

Yüzünde panik vardı ve sanırım ben de aynı durumdaydım. “Zehir?” diye sordu. “Umarım çok tehlikeli bir şey değildir.”

“Umarım. Ama bizi öldürmeye geldiyse etkili bir şey olmalı. Olympia ile konuş ve seni iyileştirmesini iste. Muhtemelen buna çok sevinir. Ve bak –bacağında çok daha fazlası var.”

Granuaile sol bacağına baktı ve bıçağın açtığı yarayı gördü. Elindekinden daha derindi, yaranın açıldığını hissetmediğine göre zehrin uyuşturucu etkisi de vardı. Ya da adrenalin yüzündendi.

“Ah, lanet olsun, hissetmedim bile. Aynı zehir olmalı.” Gözlerini kapattı ve Olympia ile konuştu. Endişeli görünmek için elimden geleni yaptım. Odaklanırken yanından güçlkle de olsa uzaklaştım ve eşyalarımızı toplamaya başladım.

Oberon, *gidiyor muyuz*, diye sordu.

En kısa süre içerisinde. Burası artık güvenli değil. Bir grup kiralık katil buraya geldiyse, bir başka grup yoldadır. Lafı açılmışken, vadiye dikkatlice göz gezdirir misin? Dışarıda hâlâ bir tane var ve hazırlıksız yakalanmak istemiyorum.

Tamam. Oberon mağaranın girişine doğru yürüdü ve çalıların arasına dalıp tepeden aşağıya göz gezdirdi.

Yukarı da bakmayı unutma. Uçuyor olabilir.

Tamam. Dürüst olmak gerekirse, Atticus, bu gibi durumlar için bana bir silah icat etmen uygun olmaz mı?

Öyle bir şey yaparsam önce sincaplar üzerinde kullanırsın. Dışarısı güvenli mi?

Evet. Bir şey görmüyorum.

Granuaile kafasını kaldırdı ve gözlerini açtı.

“Haklıymışsın, Sensey. Uyuşturucu bir madde ve bir nöro-toksin. Olympia hemen buldu ve moleküllerine ayırdı. Şimdi yaraları hissedebiliyorum.”

“İşini bitirmek için yere düşmeni bekliyordu. Yürüyebilir misin?”

“Evet,” dedi. Parmaklarını oynattı. “Sanırım.”

“Bunu duymak güzel. Şimdi şu oku sırtımdan çıkartabilir misin?”

“Ne? Ben bir şey görmüyorum.”

“Kamuffajlı.” Acıyı kontrol etmeme rağmen oku çıkartırken yüzümü buruşturdum. Rahatlatıcı bir eylem olmadığı kesindi. “Teşekkürler,” dedim. Yarayı kapatmaya başladım. “Eşyalarını topla. Başka kiralık katiller gelmeden bölgeyi terk etmemiz gerek.”

Asasını mağaranın duvarına dayadı ve hafifçe topallasa da dediğini yaptı. “Nereye gideceğiz?”

“Kısa süreliğine Tır na nÓg’a. Orada biri, hem kiralık katillere yardım ediyor hem de kara elflerle işbirliği yapıyor. Bu gizemi çözmemiz gerek.”

“Dövmelerimi ne zaman bitireceğiz?”

“En kısa süre içerisinde. İnan bana, ben de senin kadar sabırsızlanıyorum.”

BÖLÜM 12

Çocukların birbirlerini ebeledikleri bir oyun hatırlıyorum, güvenli bir bölgenin içindekilerin ebelenmediği. Bu, bir ağaç, eski bir araba lastiği veya başka bir şey de olabilir. Güvenli bölgedeki nefeslenir veya diğerleriyle dalga geçer.

İrlanda'nın güvenli bölgesi de Mag Mell'dir. Burada anlaşmazlıklar hoş görülmez. Fae kiralık katilleri bile olay çıkartmaya cesaret edemez. Burada rahatlayabilir, iyileşebilir veya istiyorsanız lanet olasıca diplomasi yeteneklerinizi bile geliştirebilirsiniz. Ben de Olimpos'tan sonra Granuaile ve Oberon'u buraya getirdim. Mağaranın önündeki ağacı kullanarak Tír na nÓg ile bağlantıya geçtim –yaralıyken ve ortada bir keskin nişancı kol gezerken ilk geldiğimiz yere geri dönmek fazla riskliydi. Tír na nÓg'dan sonra da Mag Mell ile bağ kurdum.

Üzerimizdeki kan, Cnoc an Óir'daki Fae nymphlerini önce şaşırttı ve kızdırdı. Fakat biz kanın başka yerde döküldüğünü, sadece iyileşmeye geldiğimizi söyleyince ciddileştiler, kibarca

yardım etmeyi bile teklif ettiler. Tír na nÓg'dan Goibhniu ve Manannan Mac Lir'e mesaj iletmelerini istedim, acil bir durum söz konusuydu ve beni Cnoc an Óir'da ziyaret edebilirlerdi. Neyse ki iki tanesi mesajı iletmeye gitti ve geriye kalanlar bize sargı beziyle sabun verdi, bizi sıcak suyun içinde banyo yapmaya davet etti.

Sıcak suyun etrafındaki arazi süngerimsi çimlerle kaplıydı, farklı su çukurlarını birbirinden ayıran yüksek çalılar vardı. İki veya daha fazla kişiye yetecek daha büyük havuzlar da vardı ve Oberon ile bunlardan birine girdik. Granuaile de yakındaki başka bir havuza girdi.

Oberon, *Granuaile'i çıplak görmeye neden dayanamadığını bana tekrar söyler misin*, diye sordu. Soyunup suyun içine girdim.

Görüntüyü dayanamadığım için değil. Sorun, bir kısmımın büyüyecek olması. Ve istediğim kadar beyzbol düşünüyim bir et-kisi olmaz. Belki de bir hokey oyunu düşünmeliyim. Soğuk bir ortamda oynanan ve bir sürü oyuncunun kalçasını kırıdığı bir oyun. Bu işe yarayabilir.

Oberon burnundan soludu. *İnsanların çiftleşme alışkanlıkları çok saçma.*

Ben onunla çiftleşmek istemiyorum, Oberon.

Ama istiyorsun.

Hayır, istemiyorum. Pekâlâ, istiyorum, ama bilirsin, bunu yapamam ve... çok karmaşık.

Hayır, sen aptalsın.

İç geçirdim. *Belki de haklısın.*

Haklı olduğumu biliyorsun. Köpekler bu konuda çok daha zekidir. Kaltak gelir ve Marvin Gaye şarkısı çalar, dokuz ay sonra yavrular doğar. İnsanların seks sonrası kafasına taktığı şeyleri takmayınca uyumaya ve oyun oynamaya daha çok vakit ayırırız. Sen endişelerine, olayın kendisinden daha çok vakit ayırıyorsun, yemin ederim.

Bir nymph yaklaştı ama mesafesini korudu, demek ki Goibhniu yoldaydı. Teşekkür ettim ve uzaklaştı.

Biracılar takdir edilmesi gereken zanaatkârlardı ve Goibhniu en iyisiydi. Yaptığı biraları kolaylıkla test edebilir ve tadabilirdiniz. Sizi ruhsuz marketlerden birinde selamlayıp ürünlerine işaret ederek, “Bunları ben yaptım,” diyen ukalalar gibi değildi. Şimdi demirci ocağının yanında bir meyhanesi vardı (aynı zamanda usta bir demirciydi) ve çoğunlukla tezgâhın arkasından sırtarak insanlara bira servisi yaptığını görebilirdiniz. Goibhniu’u severdim. Ama zaten, insanlara be-dava bira dağıtmayı seven birini sevmemek çok zor bir şeydi.

Neşeyle, “Siodhachan!” diye böğürdü. Çimenlerin üzerinden bana doğru yürüdü. Üzerinde beyaz dantellerle süslenmiş basit kahverengi bir tunik vardı ve krem rengi bir kemer takıyordu. Her iki elinde koyu renkli bir şişe vardı. Kollarını iki yana açmıştı, beni biralarla kucaklamak ister gibiydi – Bira Aşkır temalı bir poster gibiydi. “Seni lanet olasıca Peri Sarayı’nın dışında bir yerde görmek çok güzel! En son ürünlerimin tadına bakmalısın.” Havuzun kenarına bağdaş kurdu

ve başparmağıyla şişelerden birinin kapağını açtı. Şişeyi bana verdi ve diğerini açtı. “Buna Gaydacı Küfeci diyorum. İçinde karanfil olan tantanalı bir malt ve vanilyası dilinin üzerinde dans ediyor.”

“Sağlığına ve harmoniye,” dedim. Şişemi havaya kaldırdım. Şişeleri tokuşturduk ve birkaç yudumu mideye indirdik. “Harika,” dedim.

“Öyle, değil mi?” Goibhniu kendini beğenmişçesine sırıttı. “Keşke bu biraların kataloğunu çıkartacak bir ozan olsaydı. Çok yazık!” Sonra yüzü birden ciddileşti. “Bana acil bir durum olduğunu söylediler. Sorun nedir?”

“Tír na nÓg’dan biri peşimizde. Granuaile’in bağlanma süreci bir grup Fae kiralık katili yüzünden yarıda kaldı –porsu-kağacı adamlar ve birkaç sıradan Fae.”

“Olamaz! Granuaile iyi mi?”

“İyileşiyor. Birkaç havuz ötede bir yerde.” Solumuzu işaret ettim. Goibhniu kaşlarını çattı ve işaret ettiğim yöne baktı.

“Yanılmıyorsam sen de yaralanmışsın,” dedi.

Şimdi pembeleşmiş derimde çok fazla şey belli olmuyordu ama Druidler bu gibi şeylerde uzmandı. “Evet. Pusudan atılan bir ok.”

“Bunu her kim yaptıysa bir daha asla biralarımın içemez,” dedi.

“Çok düşüncelisin, teşekkür ederim,” dedim. “Ama sen ve kardeşin daha fazlasını yaparsınız diye düşündüm.”

“Hangi kardeşim?”

“Luchta.”

“Daha fazlası?” Goibhniu’un gözleri parıldadı. “Uzun zamandır bu günü bekliyordum.”

“Uzun zamandır yeni bir Druid’imiz olmadı,” dedim. “Belki de onu yeni bir Fae silahıyla onurlandırmak gerek.”

Goibhniu’un ağzı açık kaldı. “Yeni bir kılıç mı? Yapma.”

“Hayır, işin büyük bir kısmını Luchta yapacak. Granuaile asayı tercih ediyor. Büyücü asası gibi değil, dövüşmek için kullanılanlardan. Bir kadem boyunda bir sopa. Bir ucuna demir işlenirse perilere karşı işe yarar, diğer ucuna gümüş işlenirse şekil değiştirenlere karşı etkili olur, böyle bir şey yapabilir misiniz?”

Yüzü biraz aydınlandı. “Ah! Bu, yeni bir şey! Hem hafif hem de güçlü olmalı, kırılmaması ve parçalanmaması için özel bağlara ihtiyacı var. Metaller iki ucuna işlevsel ve estetik bir biçimde işlenmeli ki Fae’ye layık bir silah olsun.”

“Bence ikiniz için de yenilik olacak. Böyle bir şeyin şablonu da yok.”

“Sanırım haklısın, Siodhachan!”

“Uygun gördüğün büyüleri ekleyebilirsin, dünyanın daha önce görmediği efsanevi bir silah olacak.”

“Kesinlikle! Tuatha Dé Danann çok uzun zamandır efsanevi bir şey yapmadı.” Bana göz kırptı. “Biralarım hariç.”

“Tabii ki.”

Goibhniu birasının geri kalanını tehlikeli bir hızla mideye indirdi ve dudağındaki köpükleri sildi. “Bunu Luchta ile hemen konuşmalıyım.” Ayağa kalktı ve üstünü başını silkeledi.

“Bekle. Ödemeyi konuşmamız gerekmiyor mu?”

“Hah! Bu, tam bir meydan okuma, bu yüzden ödemeye gerek yok. Kalabalığa karıştığında başını ne kadar çok belaya soktuğuna bakacak olursak çırağın da aynısını yapacaktır, bu yüzden yüzlerce yıl boyunca namımı yürütecek. Hayır, Siodhachan, ihtiyacım olan şey para değil, eğlence ve egomun okşanması, bu yüzden bana ödemeyi yaptığını söyleyebiliriz. Kardeşim de aynısını düşünecektir. Hemen çalışmaya başlayacağız!”

Bence bu adama daha az içirmelisiniz.

Goibhniu ile vedalaştım ve başka bir nymph yanıma geldi. Yüzünde üzgün bir ifade vardı, demek ki haberler kötüydü. “Manannan Mac Lir’i bulamadık. Okyanusta bir yerde ve henüz geri dönmemiş. Eşi Fand, beklemek için sizi evine davet etti.”

“Harika, sanırım daveti kabul edebiliriz.” Minnettarlığımı göstermek için gülümsedim.

Şimdi ne yapacağız?

Granuaile’e yola çıkmak üzere olduğumuzu haber vermek için havlamaya ne dersin?

Kendimizi daha iyi hissediyorduk ve tazelenmiştik, Manannan’ı ziyaret etmek için Tír na nÓg’a geçtik. Fand bizi kapının önünde bekliyordu. Granuaile’in topalladığını görünce, “Ah!” dedi. “Zavallı çocuk! Gel ve neler olduğunu anlat!”

“Senin için sorun olmazsa daha sonra anlatmayı tercih ederiz,” dedim.

Fand önce bunu komik buldu, sonra utandı. “Ah, tabii ki! Önce bir şeyler yiyin ve dinlenin, Manannan dönünce anlatırsınız.”

Bizi mutfağa götürdü ve bir yandan gevezelik yaparken bir yandan da meşhur domuzlarından elde edilen pastırmaları pişirmeye başladı. “Bu, sonsuz yaşam pastırmasıdır,” dedi. Granuaile’e gülümsedi. “Seni hemen iyileştirir ve tadı günah gibidir.”

Granuaile’in, türünün tek örneğiymiş gibi duran mavi seramik tabağın üzerindeki dört dilim pastırmayı görünce ağzı açık kaldı. Sebebi sadece pastırma değildi: Artık büyümleri iyi bildiği için tabağın kenarındaki beyaz danteldeki düğümün, tabaktan yiyene sağlık getireceğinin farkındaydı.

“Ben...”

“Evet, tatlım?”

Granuaile başka bir şey demedi.

“Çok şaşırdı,” dedim.

“Anlıyorum.”

Fand’ın aynı hayvanlardan yapılan sosisleri de vardı ve bir tavada Oberon için kızartıp köpeğimin önüne koydu.

Yüce Lord Sirius, Atticus, bunlar yediğim en güzel sosisler! Manannan bunlarla dünyaya hükmedebilir. Bunlarla bir rotweiller köpeği bile terbiye edebilir.

O kadar güzel mi?

Bu, eşsiz bir tat.

Bedava, Oberon.

Biliyorum. Büyük bir ödül.

Semantik bir tartışmaya girmek yerine içten içe güldüm ve kendi tabağımdaki pastırmaları mideye indirdim.

Fand harika bir ev sahibiydi ve annesine hiç benzemediğini düşündüm. “Annen nasıl?”

“Ah.” Fand’ın yüzü kızardı. “Hâlâ senin yanında getirdiğin fırtına tanrısının büyüünde.”

“Perun hâlâ burada mı?”

“Evet. Ona sığınacak bir yer verdik. Burada istediği kadar kalabilir ama burayı terk ederse davet edilmeden geri döner. Dünyaya dönmeye can atmıyor çünkü Loki peşinde –ayrıca, annem de çok... misafirperver.”

Bu kısmı daha fazla sorgulamadım. Fand annesinin efsanevi libidosundan utanıyor gibiydi. “Loki’yi gören olmuş mu?”

“Hayır. Ya gizlendi ya da Norse diyarında bir yerde.”

Bir peri, mutfağın girişinde boğazını temizledi ve saygıyla selam verdi. “Lordum Manannan geri döndü.”

Fand, “Harika,” dedi. “Lütfen ona nerede olduğumuzu söyle.”

Bir selam daha verdi ve ortadan kayboldu. Manannan yakınlarda bir yerde olmalıydı çünkü peri ortadan kaybolur kaybolmaz içeriye girdi ve kaşlarını çatı.

Bizi selamlamadan, “Ne oldu?” diye sordu. Granuaile’in çıplak koluna baktı. Saçları ıslaktı ve sağ elinde bir zıpkın tutuyordu. Üzerinde düğümler vardı, muhtemelen ismi olan bir

silahtı. Denizde avlanıyordu. “Siodhachan, senin çırağını top-
rağa bağlayacağını sanıyordum.”

“Bağlıyordum ama rahat bırakmadılar.”

“Rahat bırakmadılar?”

Kim diye sormadan araya girdim. “Seninle özel olarak ko-
nuşabilir miyiz, Manannan?” Deniz tanrısı önce eşine sonra
bana baktı, başıyla onayladı.

“Tabii ki.”

Beni endişelendiren Fand değil perilerdi. Fand’ı selamla-
dım. “Fand, misafirperverliğin destanlara layık. Lütfen beni
mazur gör.”

“İstedığınız zaman gelebilirsiniz,” dedi.

Manannan’ı takip ederek arduvaz ve camdan bir odaya
girdik. Granuaile’in topallaması, Mag Mell’in sıcak suları ve
sonsuz sağlık pastırması sayesinde azalmıştı. Biz içeriye girer-
ken bir peri ateşin hazır olduğunu söyleyerek dışarıya çıktı.
Şöminenin alevleri odanın soğuk havasıyla tam bir tezat oluş-
turuyordu. Duvarlarda mavimsi gri bir taştan raflar vardı ve
üzerlerinde deri ciltli kitaplarla başka sanat eserleri duruyordu.
Açık bir deniz kabuğunun ortasındaki devasa bir inci alevlerle
yumuşak bir parıltıya bürünüyordu. Ateşin önünde bizi yük-
sek arkalı ve koyu mavi minderli dört sandalye bekliyordu.
Oberon bir tanesinin üzerine çıktı ve kendini sohbet edecek-
lerin dengi olarak gördüğünü gösterdi.

*Periler bana da saldırdı, Atticus, bu yüzden rahat etmek be-
nim de hakkım.*

Manannan, köpeğimin sandalyelerden birinin tepesine çıktığını görünce bir kaşını havaya kaldırdı ama bir şey demedi. Bakışlarını kapıya çevirdi ve gözleri odağını kaybetti -ya da büyümlü spektruma odaklandı. Bir şeyler söyledi ve bizi içeriye mühürledi, artık dışarıdakiler bizi duyamazdı. Tabii eğer...

Peri gözlüklerimi açıp içeride peri olup olmadığına baktım. Manannan'a güveniyordum ama burası Fae ile dolu bir kaleydi, Manannan hepsini teker teker tanımıyor olabilir. Kitaplara göz gezdirdim, sonra deniz kabuğunda bir şey dikkatimi çekti -kabuğun doğal parıltısının içinde güçlölkle fark edilen bir şeydi. Bu bağlar bana tanıdık değildi.

"Manannan?"

"Hımmm?"

"Şuradaki bağlar nedir?" Deniz kabuğunu işaret ettim. Rafın yanına gitti ve kaşlarını çatıp deniz kabuğuna baktı.

"Emin değilim ama benim eserim değil. Zararsız olabilirler ama kütüphanemde garip bağlara izin veremem. Özellikle de mahremiyete ihtiyacım olduğunda."

Bağları çözdü ve şimdi geriye sadece deniz kabuğu kaldı.

"Daha fazlası da olabilir," dedim. "Söyleyeceklerimi kimse duymamalı."

"O kadar mı kötü?"

"Evet."

Granuaile, "Belki de kaleyi terk etmemiz daha uygun olur," dedi. "İzole bir yere gidersek kimse bizi duyamaz."

Manannan, “En uygun yeri biliyorum,” dedi. “Oraya gide-
ne kadar başka kelime etmeyin.”

Kalenin içinde bir ağacın yanına gittik ve Manannan’ın liderliğinde boyut değiştirdik. Şimdi Elmalar Adası, Emhain Ablach’daydık. Ben bu İrlanda boyutuna daha önce gitmemiş-
tim ama başka bir yer olamazdı. Arkamızda okyanus önümüz-
de ise bir meyve bahçesi vardı.

Manannan, “Pekâlâ, neler oldu?” diye sordu.

Granuaile, “Turta!” dedi. Burnuna gelen kokular hoşuna gitti.

*Evet, ama meyveli bir turta. Benim heyecanlanmamı istiyor-
sanız beni köpeklere vadedilen diyara götürün. Orada süt ve bal
yerine biftek ve karaciğer olmalı.*

“Sorun turta mı?” İrlanda tanrısının kafası karışmıştı.

“Hayır, sorun o değil,” diye açıkladım. “Manannan, Olimpos’ta bize kiralık katillerden oluşan bir grup saldırdı.”

“Grup?”

“Porsukağacı adamlar ve diğerleri. Bizi öldürmek istiyorlar-
dı. Bir bifteği zehirleyip köpeğim için yere atmışlar. Çırağımın
bağları da onlar yüzünden yarıda kaldı. Svartálfar için çalışı-
yorlarmış.”

Her şeyi anlattık ve Manannan’ın yüzünde fırtınaların ko-
puşunu seyrettik.

“Bunu araştıracağıma söz veriyorum,” dedi.

“Çok naziksin,” dedim. “Ama bu işin arkasında kimin ola-
bileceği konusunda bir fikrin var mı?”

Manannan iç geçirdi. “Saray’ın ne durumda olduğunu bilmiyorsun,” dedi. “Artık, oradakilerden herhangi biri olabilir.”

Kaşlarımı çattım. “O kadar mı gözden düştüm?”

“Korkarım öyle. Ve son gelişinin de faydası olmadı. Aenghus Óg öldü ve onunla birlikte olanların büyük bir kısmı yok edildi. Brighid şimdi Morrigan’ın darbe yapacağı korkusuyla yaşıyor,” yumruğunu burnumun önünde salladı ve mavi gözleri acı vadetti. “Bunu sana benim söylediğimi söylersen testislerini ezerim.”

Yutkundum. “Pekâlâ. Kimseye bir şey söylemem.”

Elini geri çekti. “Güzel. Anlaman gereken bir şey de Brighid’in yanındaki Fae’nin bir kısmının seni Morrigan’ın tarafında gördüğü, çünkü senin Brighid’e destek vereceğini düşünmüyorlar. Bir ringa balığı kadar beyinleri olduğunu biliyoruz ve mantıksızca şeyler söyleyip ne hayaller kurduklarını sen düşün. Onlara göre, seni yok etmek Morrigan tehdidini de yok etmek anlamına geliyor. Tılsımını asla bitirmemesi gerektiğine inanıyorlar. Sence bitirebilir mi?”

Omzumu silktim. “Ona sürecin son kısmını göstermedim ama buna ihtiyacı da olmayabilir. Teoriyi biliyor. Bensiz de bitirebilir.”

“Hah. Her neyse, bu ringa balıkları -onlara bu ismi takabilirim, değil mi?- Morrigan tehdidini bertaraf etmek için bir şeyler yaparlarsa Brighid’in gözüne gireceklerini düşünüyor. Dürüst olmak gerekirse, belki de haklılar. Ama tabii ki hiçbirinin doğru-
dan Morrigan’ın karşısına dikilecek cesareti yok. Dalgalar adına,

bunu ben bile yapamayabilirim. Bu yüzden daha kolay bir hedef seçmiş olabilirler. Kişisel bir şey değil, anlıyor musun? Hırslarının önünde duran şey senin hayatın ise bu senin suçun olamaz.”

“O zaman üzerime alınmamalıyım.”

“Evet. Şimdi, ringa balıklarının peşini bırakmasını sağlamanın bir yolu var.”

“Nedir?”

“Brighid’in eşi olabilirsin.”

Sessizce turta kokularının tadını çıkartıp Oberon’un tüyle-rini okşayan Granuaile, “Mümkün değil,” dedi. Manannan ile kafalarımızı çevirdiğimizi görünce ağzını eliyle kapattı.

Cılız bir sesle, “Özür dilerim,” dedi. “Yüksek sesle mi söyledim?”

“Granuaile haklı, Manannan,” dedim. “Bu, mantıklı bir seçenek değil.”

Daha önce insanların çiftleşme alışkanlıklarıyla ilgili ne demiştim?

“Öyle mi?” Önce neden olmasın diyecek gibiydi sonra vazgeçti. Omzunu silkti. “Pekâlâ. O zaman bunu eski İrlanda usulü çözmemiz gerek.”

“Evet. Dövüşmekten bahsetmişken, bir sorun daha var. Artık varlığım bilindiğine göre, Moralltach’ı Fragarach ile değişmem mümkün mü?”

Mannannan’ın ağzı şaşkınlık göstergesi bir o harfı çizdi sonra boğazını temizledi. “Bu gibi şeylerin üzerinde düşünmek gerek...”

Bunu istemiyordum. Birisi fikrini değiştirebilirdi. “Moralltach, Thor’u öldüren kılıç. şimdi Fragarach’tan daha meşhur. Kana susamışların gözünde puan kazanırsın.”

Manannan, “Hımmm, kana susamışların senin peşinde olması çok güzel olmalı,” dedi.

“Fragarach ile hayatı daha ilgi çekici kılacağımı garanti ederim.”

Manannan Mac Lir yüzünü buruşturdu. “Bu, cazip bir argüman. Öğrenince Brighid’in ne diyeceğini duymayı dört gözle beklemiyorum ama kılıç benim olduğu için onunla iste-diğimi yapabilirim. Zaten ringa balıklarının canı cehenneme. Kaleye geri dönelim. Kılıçları değiştirelim ve bu işi bitirelim. Tír na nÓg’da bu konuda hiçbir şey söyleme, evlat. Bizi dinlemeye çalışanlar her kimse kılıçların değiştiğini birkaç gün daha anlamasın. Sonra git ve çırağını doğru düzgün toprağa bağla.”

Yüzüm aydınlandı. “Sen en sevdiğim deniz tanrısısın, biliyor musun?”

“Ve burnunu kıcıma sokup durma. Vadettiğin gibi, hayatı daha ilgi çekici kıl.”

BÖLÜM 13

Yanımda Fragarach ile Tír na nÓg’a geçerken en sevdiği filmle ilgili bir kongreye giden bir geri zekâlı gibi sırtıyıordum.

Kılıcımı geri almıştım. On iki sene sonra yeniden benimleydi. Bu sefer kılıcı çalmamıştım, bana Manannan Mac Lir’in kendisi vermişti.

Mutluluktan uçuyordum ve tüylerim diken dikendi. İçimden haykırmak geliyordu çünkü kendimi çok havalı hissediyordum -inanılmaz derecede, doğaüstü bir biçimde havalıydım- ama kendime hâkim oldum, çılgınlık atmaya başlasam havam bozulurdu.

Granuaile, “Neden titriyorsun?” diye sordu. “Üşüyor musun?”

“Ah. Hayır. Enerji fazlası. Yeniden işe koyulmanın heyecanı.” Kendimi sakinleştirmek için Granuaile’e kara elflerin tarihçesini anlattım ve bu yaratıklarla dövüşmek zorunda kalabileceğimizi söyledim. Hareket et, saldır ve tüm bunları yaparken ağzını kapalı tut.

“Ya burnun ve kulakların?”

“İşe yarayacağını sanmam. Maddesel forma geçtiklerinde etten ve kemikten birer rakibe dönüşüyorlar, kafatasının kemikleri kollarına batar. Ama seni öldürmek için kollarını kafatasının içine sokmayı göze alıyorlarsa bunun için endişelenebilirsin. Gırtlğından içeriye girerlerse durum biraz daha farklı çünkü orası yumuşak doku. Çeneyi yerinden çıkartabilir, kasları parçalayabilir ve yemek borunu yırtabilirler. Ellerini geri çektiklerinde gırtlğını da yanlarında götürürler.”

Granuaile yutkundu ve elini boynuna götürdü. “Gerçekçi tasvir için teşekkürler.”

Şimdi yine Olimpos’un eteklerindeydik ama bu sefer batı tarafındaydık. Uygun bir yer aramaya gerek yoktu, Olympia neye ihtiyacımız olduğunu bildiğı ve Granuaile’in bağlanma sürecinin devamı için bizi uygun bir yere götürdü. Doğudaki mağaranın bir benzerini bulduk ve giriş yine dikenli çalılar tarafından gizleniyordu. Bize su sağlayacak bir derenin otuz metre yakınındaydı. Bu mağaranın tavanı daha alçaktı, ilki kadar geniş veya rahat değildi, küçük ve tüylü bir şeyin bokları sağa sola saçılmıştı ama işimizi görürdü. Oberon için devriye güzergâhları belirledik ve mağarayı temizledikten sonra kaçış yollarını planladık. Gaia ile bağlantı kurmak önceki kadar uzun sürmedi -bir haftadan az sürdü çünkü bizi bekliyordu- ve kısa süre sonra kimse rahatsız etmeden Granuaile’in dövmeleri üzerinde çalışmaya başladım.

Modern dövme tabancaları deriyi saniyede seksen veya yüz kez deliyordu ama ben dikenle bir saniyede bir delik açabiliyordum. Dikenin ucu büyüyle sertleştirilmiş ve keskinleştirilmişti ama yine de acı verici, yavaş ve kanlı bir süreçti. Ve bazen dikkatim dağılabiliyordu.

Çünkü. Bilirsiniz.

Granuaile'in çıplak bacakları.

Ellerimin altındaydı.

Libidonuzu kontrol etmek için yapabileceğiniz türlü numaralar vardı -beyzbol düşünmek bunlardan biriydi- ama söz konusu olan kusursuz bacaklarsa sürekli bir mücadele hâlindeydiniz. Pürüzsüz bir ten ve... ah, lanet olsun. Sonunda bacağına yukarılara kadar çıktım ve artık şortunu da çıkartması gerekiyordu.

Bu gibi şeyleri dert etmeyen dövmeciler tanıyordum, işlerini yaparken insan derisi onlar için boyanması gereken bir tuval gibiydi. Ama benim işim dövmecilik değildi ve Granuaile benim için sıradan bir tuval olamazdı. Daha çok benim Kutsal Kâse'm gibiydi, kâse kelimesinin burada çok uygun kaçmadığını kabul etmeliydim.

İç çamaşırını da çıkartmak istedi ama ona engel oldum.

"Onlar üzerinde kalsın," dedim. Dünyevi arzulardan arınmama yardımcı olması için Dalai Lama'ya dua ettim. Granuaile hâlâ benim çırağımdı.

"Neden? Eninde sonunda çıkartmayacak mıyım?"

"Hayır, etrafından çalışacağım."

“Ama bu çok aptalca. Kanlanacak ve kirlenecek.” Kalçasını mağaranın zemininden hafifçe kaldırmıştı, elleri yanlarındaydı. İç çamaşırı biraz aşağıya inmişti ve kusursuz karnından biraz daha aşağıya doğru inince –tanırım!

“Sana yeni bir tane alırım. Sadece. Lütfen. Üzerinde kal-sın. Çıkartma.”

“Ah, anlıyorum.” Uzanıp başını yana çevirirken sesi duygusuzdu. “Hâlâ rol yapıyorsun.”

Bu suçlama beni biraz yaraladı. “Rol yapmıyorum. İlişkimizin profesyonel sınırlar içerisinde kalması gerektiğini her zaman açıkça beyan ettim.”

“Evet. Kendine bunu söylemeye devam et. Ama artık bunu gizleyemiyorsun, Atticus, bu yüzden rol yapmana gerek yok. Birbirimize karşı bunun ötesinde hisler beslediğimizi sen de biliyorsun.”

“Daha ötesine geçemeyiz, Granuaile. Yapamam.”

“Toprağa tamamen bağlandığımda ne olacak? O zaman istediğimi yapabilir miyim?”

“Teknik olarak, evet. Toprak seni bir Druid olarak tanı-yacak ve çağrına cevap verecek, o zaman istediğin yere gidebilirsin. Ama yeni Druidler genelde şekil değiştirmeyi ve boyutlar arasında seyahati öğrenene kadar hocalarının yanında kalır.”

Başını çevirip bana baktı, kaşları çatılmıştı. Koluma bir yumruk attı.

“Ah!”

“Çok kalın kafalısın! Yaşayan her şeyin bağlarını görebilen biri olarak kendi bağlarına körsün. Sadece görmek istediklerini görüp onları umursamamaya mı çalışıyorsun?”

Beynimin ön lobuna panik hâkim oldu ve irkildim, gerçi Granuaile sadece ağzımın açık kaldığını görüyor olmalıydı. Haklıydı, neler hissettiğimi filtreliyor, bağın tamamlanması için sadece görmem gerekenleri görüyordum. Sonra bunun ne kadar ucuz bir bahane olduğunu anladım.

“Ben,” dedim. Aslında, son on iki yılda Granuaile’e istediğim zaman büyümlü spektrumda bakabilirdim ama bir şey öğretmem gerekmediği sürece bunu yapmamıştım. Yaptığımda ise amacıma uygun olmayan bütün verileri filtrelemiştim, tıpkı şimdi dövme yaparken olduğu gibi. Saf bir inkârı, başka bir şey değildi.

Filtrelerimi kapatıp aramızdaki duygusal bağa odaklanınca neye baktığımı hemen anladım. Bu gibi bağları daha önce de görmüştüm. Bir kısmı şehvetle ilgiliydi. Bazıları ise, orada olduklarından korktuğum için varlıklarını inkâr ettiklerim, aşkla ilgiliydi.

Granuaile artık bunları kendisi görebiliyordu ve ne anlama geldiklerini bana sormadan çözmüştü. Haklıydı. Artık rol yapamazdım.

Yapabileceğim tek şey kendimi bir geri zekâlı gibi hissetmekti. Tekrar.

İlişkilerde bu hisse kaç kez kapıldığımı bilmiyordum. Bu konuda herkesten daha deneyimli olmama rağmen kendimi

geri zekâlı gibi hissetmemenin bir yolunu bulamamıştım. Sinemada orta boy bir şey sipariş ettiğinizde genç çalışanın elli sent daha verip büyük boy almak isteyip istemediğinizi sorması gibiydi. Öncesinde istemediğinizi söylemiş olsanız da bunu yine de yaparlardı çünkü orta boy kelimesi beyinlerinde otomatik olarak bir şeyi tetiklerdi. Âşık olmak da böyle bir şeydi: Kaçınılmaz olduğunu bilseniz de bir süre kendinizi geri zekâlı gibi hissederdiniz.

Çaresizce söyleyecek bir şey bulmaya çalışırken Oberon'un kafamın içinden gelen sesi dikkatimi dağıttı.

Atticus, üç kadın ve beyazlar giymiş bir adam size doğru geliyor. Bana bahsettiğin şu kozalaklı şeylerden taşıyorlar.

Bir thyrsus mu?

Evet. Başka bir dil konuşuyorlar ve dişleri çok keskin.

İçimi yeni bir panik kapladı. Bacchantlar yoldaydı.

BÖLÜM 14

Bak, dostum. Bunlar aşırı tehlikeli. Beni uyardığın için teşekkürler. Her neredeysen yerinden kıpırdama. Onlarla dövüşme, onları takip etme ve ben seninle iletişim kurana kadar bana başka bir şey söyleme. Tamam mı?

Tamam. Biraz şekerleme yaparım.

Harika. Atticus kapatıyor.

Granuaile dalgın bakışlarımdan bir sorun olduğunu anladı. “Ne oldu?” diye sordu.

Cevap vermeden önce Olympia’ya acil bir mesaj gönderdim. *Druidler’i gizle. Tehlike.*

Zaten gizledim.

“Büyülü görüşünü hemen kapat. Gaia ile bağlantını kopart ve şortunu giy. Durmamız gerek.”

“Yine mi?”

“Evet. Topraktan hiçbir şekilde güç çekme. Gerekiyorsa Olympia’nın taşını da bırak. Büyü yok.”

Taş yere düşünce yumuşak bir ses çıkarttı. “Pekâlâ. Bana neler olduğunu anlatacak mısın?”

“Oberon birkaç Bacchant görmüş. Büyünün kokusunu alabilirler ve buraya geliyorlar.”

“Büyünün kokusu nasıl alınır?”

Sesimi alçalttım. “Biz karşılaştıktan kısa süre sonrasına kadar ben de bunun mümkün olduğunu sanmıyordum. Scottsdale’de Laksha’nın onlara karşı bana yardım edişini hatırlıyor musun? Gece üzerimde kamuflajla dikiliyordum. Yerimi bulamamaları gerekirdi. Ama Bacchantlar’dan biri park yerinde derin bir nefes aldı ve bana doğru yürüdü. Biraz sohbet ettik. Bakışları odaksızdı ama benim orada olduğumu biliyordu. Vücut kokularım çok da kötü değildi, o zaman neyi koklamıştı? Kamuflajımı.”

“Öyleyse onları buraya getiren benim toprağa bağlanma ayininin kokusu.”

“Kesinlikle.”

Yüzükoyun yere yattık ve çalıların arasından dereyle ardındaki ağaçları görebilecek bir konuma yerleştik. Güneyden gelen bir parlaklık dikkatimi çekti ve başımla Granuaile’e işaret ettim, sessizce bakışlarımı takip etti.

Biraz daha beyazlık belirdi, yeşilliğin arasında süzülen perdelere benziyorlardı. Hayvanlar beyazlık geçerken susuyor, derenin şırıltısından başka bir şey duymuyorduk.

Derileri bembeyaz olduğu için çok belirgindi. Kolları ve kafaları. Siyah saçları darmadağınaktı, ya elektriğe kapılmış ya

da saçlarıyla kedi yavrularının oynamasına izin vermişlerdi. Soluk simetrik yüzleriyle tam bir tezat içindeydi. Bazı standartlara göre güzel sayılabilirlerdi ama gözleri sırlı gibiydi ve delilikle kirlenmişti.

Ve esas ilgi çekici olan, üç kadının arkasında delilik lordu Bacchus'un olmasıydı. Son gördüğümün aksine sakın ve kendinde görünüyordu. Yeni keselenmiş ve nemlenmiş gibiydi, sanki son birkaç saati vahşi doğanın içinde değil de bir güzellik salonunda geçirmişti. Gülümseliyordu ve dudaklarının kenarı havaya kalkmamıştı ama yine de hâlinden memnun bir görüntüsü vardı, uykulu göz kapakları keyfine düşkünlüğünü belli ediyordu. Bu çift cinsiyetli güzellik, kaliteli bir şarap ve orantısız miktarda peynir ile karnını doyurmuş gibiydi. Bacchus'e bakarken benim tadamayacağım zevkleri tattığını düşündüm ve biraz kıskandım. Ölümsüz yaşamında tattığı epik zevklerden bir yudum almak için her şeyi yapacak insanlar vardı. Ve bunu yapanlar Bacchus'un hizmetkârı olurdu çünkü aynısını bir kez daha tatmak için her şeyi yaparlardı. Çok uzun süre mahrum kalırlarsa akıllarını kaçıırırlardı. Her hâlükârda, Bacchus'e tapar ve ona hizmet ederlerdi.

Düşüncesiz hayvani mutluluğun gücü çok çekicidir, bizi hep çağırır, uçurumun kenarı veya okyanusun dalgaları gibidir: *Atla*. Bu, doğamızın gerekli bir parçasıdır, eşit miktarda zevk ve tehlike barındırır. Fakat dil öğrenmiş, hayattaki inceliklerin farkına varmış ve onlardan keyif almış insanlar için, bu gibi ilkel şeyler bir süre sonra anlamını yitirir. Fakat bunun

da bir tehlikesi vardır: Acıyı kelimelerle ifade edebilme yeteneğine sahip bir şair gerçek olandan kaçabilir veya kitaplara âşık biri hepsini teker teker raflara dizip gerçek yaşamdan soyutlanabilir. Ben çok uzun zaman önce -okuması yazması olmayanların ve düşüncesizlerin arasında akıl sağlığımı kaybetmemek için- hayatımda şiirin olmasına karar vermiştim. Ama sevişmek de olacaktı. İkisi birden olmalıydı fakat modern bira reklamlarının tavsiyesine uyup sorumluluklarını unutmamakta fayda vardı. Bu şarap tanrısında ise sorumluluğun s'si yoktu.

Bacchantlar mağaranın önünde durdu ama girişi görmemişlerdi. Havayı kokladılar ve kaşlarını çattılar. Biri Latince konuştu, Granuaile de ben de bu dili biliyorduk.

“Buradaydı veya yakındaydı ama şimdi gitmiş.”

Bir diğer Bacchant, “Havada başka bir şey daha var, arzu. Acaba seks büyüğü müydü?” diye sordu.

“En iyisidir.”

“Lord Bacchus, mola verip rahatlayalım mı? Benim canım çekti.”

Yüzümü buruşturdum. Kadının ruh hâli, kendini dizginlemezse, ikimizi de öldürebilirdi. Tılsımım Bacchanalia olarak bilinen şeye karşı beni korumazdı ve bizi de içine çekerlerse onların kontrolüne girerdik. Bacchus’ün başının ağrımını ümit ettim.

Ağrımıyordu ama başka bir planı vardı. “Hayır. Şimdi eğlenilecek zaman değil. Faunus onları sonsuza kadar tutsak edemez. Onları aramaya devam etmeliyiz.”

Bacchantlar inledi. Neredeyse dalga geçip yerimizi belli edecektim ama kendime hâkim oldum. Sonunda kuzeye doğru gittiler ve bir süre sonra kuşların şarkıları geri döndü.

Bir parmağımı dudaklarıma götürdüm ve fısıldadım. “Gidiyoruz, kimliğini ve silahını al. Diğer eşyalarını burada bırak. Hızlı olmalıyız, yükümüz az olsun, büyü kullanmayacağız. Sakın topraktan güç çekme.”

“Tamam,” diye fısıldadı. “Ama hava birazdan kararacak. Gece görüşünü açabilir miyiz?”

“Hayır. Büyünün kokusunu alırlar. Benim başka bir fikrim var.”

Mağaradan sessizce çıktık ama Olimposluların beni aradığını bildiğim için hareketlerimiz şimdi kulağıma çok gürültülü geliyordu. Soğuk demir tılsımım beni kehanet büyülerinden koruyordu ve Olimposlular neyse ki Granuaile veya Oberon hakkında çok fazla şey bilmiyordu. Yine de, Jüpiter’in gözleri üzerimdeymiş gibi rahatsızdım. Her ihtimale karşı gökyüzüne de baktım.

Granuaile, “Bu, ne içindi?” diye sordu.

“Temel kurallardan biriydi,” dedim. “Oberon’u alıp gidelim.”

Dere boyunca güneye doğru yarım kilometre ilerledikten sonra Oberon’a seslendim. Zihinsel mesajlaşmanın güçlü bir büyü olmadığını düşünüyordum ama kokusunu alırlar diye bir süre sessiz kalmayı ihmal etmemiştim.

Oberon? Dere boyunca güneye ilerliyoruz. Gelip bizi bulabilir misin?

Tabii ki, Atticus! Yemeğe mi gidiyoruz?

Korkarım hayır. Buradan gitmemiz gerek, Kelt ninjası tarzında. Ve algılayabilirler diye çok fazla konuşamayız.

Anlaşıldı. Görüşürüz.

Oberon bir süre sonra kuyruğunu sallayarak yanımıza geldi. Gülümsedim ve sırtını okşadım. Granuaile'e dönüp fısıldadım. "Buradan bir şeye binerek çıkacaksın."

"Neye?"

"Bana. Geyik formunda gece görüşü olmaksızın karanlıkta da çok iyi görebiliyorum."

"Ama şekil değiştirirsen bu ilgilerini çekmez mi?"

"Çekebilir. Ama tek seferlik bir büyü ve yapar yapmaz dört-nala uzaklaşacağız." Fragarach'ı sırtımdan aldım ve Granuaile'e verdim, arkamı dönüp soyunmaya başladım.

"Sana iç çamaşırlarını çıkartmamamı söyleyebilir miyim?"

"Giyseydim söyledin."

Kot pantolonum yere değer değmez geyik formuna geçtim ve Fragarach'ı sırtına asan Granuaile sırtıma bindi. Asası da sağ elindeydi. Tutunacak yelem olmadığı için uzandı ve kollarını boynuma doladı, hazır olduğunu belli etti.

Doğuya döndüm ve uzun süre yorulmadan devam ettirebileceğim bir hızla öne atıldım. Eninde sonunda devam etmek için topraktan güç çekmek zorunda kalacaktım ama her adımda azar azar güç çekmek yerine tek seferde büyük bir güç çekmek veya hiç çekmemek, yapabilirsem en iyisiydi. Dürüst olmak gerekirse enerjiyi azar azar emmemi seze-

bileceklerini sanmıyordum ama tedbiri elden bırakmamak gerekti.

Olimpos eteklerinde vahşi doğada koştururken düşünecek çok vaktimiz oldu. Bu gibi zamanlarda Başdruid'in hayaletiyle konuşurdum. Kaba sözleri ve kendine has tavırları hâlâ dün gibi aklımdaydı. Bunun kendi kendime konuşmaktan daha iyi olduğunu düşünüyordum ama aslında farklı bir zihnin içine girmek gibiydi. Başdruid'in büyük sorunlara basit çözümler getirmek gibi bir yeteneği vardı. Ben onunla her zaman aynı fikirde olmazdım ama düşünce şekli hâlâ işime yarıyordu. Bu sefer Granuaile ile imkânsız ilişkimden ve Olimpos'a gelişimizin -Bacchus'ün ağzından duyduklarımız çerçevesinde- bir tuzak olabileceğinden bahsettim. Bu tuzaktan henüz kaçmadığımızı da ekledim.

Başdruid, "Kaçarsan," dedi. "En kısa süre içerisinde çırağını devir. Ona daha fazlasını öğretemezsin ve eninde sonunda zaten öleceksin."

"Sanırım şimdi libidomun çaresizliğiyle konuşuyorsun," dedim. "Bu yüzden bu dediklerini duymadım. Bence en iyisi güvenli bir yere gidip her şeyi zamana bırakmak."

Başdruid, "İşte yine başladın," dedi. "Beynin yerine kalın bağırsağını kullanıyorsun. Her şeyi düşündüğünü sanıyorsun ama tek yaptığın şey saçmalamak. Kaçmanın kime ne faydası var? Çırağın sana bakıp kaçmanın mantıklı bir çözüm olduğunu düşünecek ve bir Druid'i yenmenin en kolay yolunun hayatını zorlaştırmak olduğuna inanacak. Ayrıca, söz verdiğin

gibi, Norse'a yardım etmen lazım. Loki bütün dünyayı kavururken Mag Mell'de miskinlik yapamazsın."

"O zaman ne yapmamı tavsiye ediyorsun?"

"Cevizlerini kır, evlat! Saldırıya geç! Neler olduğunu öğren!"

Bu tavsiyeyi kolay kolay göz ardı edemezdim. Tír na nÓg'da herkesin kabul ettiğinden fazlası yaşıanıyordu. İki Roma tanrısı peşimdeydi. Kara elfler, vampirler veya Tuatha Dé Danann'dan güçlü biriyle ittifak yapmış olabilir veya olmayabilirlerdi. Kimse gönüllü olarak sorularımıza cevap vermeyecekti, herkese baskı yapmanın zamanı gelmişti.

BÖLÜM 15

Spor malzemeleri satan dükkânlarla ilgili garip detaylardan biri de içlerinin çelik ve düz çizgilerle dolu olmasıdır. Ortamın havası boğucu ve floresan ışıklarla aydınlatılmış çünkü planlama aşamasında bir müdür, “Ne, pencere mi istiyorsunuz? Güneş ve ay ışığı mı? Canınız cehenneme,” demiştir. Doğa, Kırmızı Başlıklı Kız ise ve spor malzemeleri satan dükkân Büyük Kötü Kurt ise aralarında şöyle bir diyalogun geçeceğine eminim. Doğa, “Ne kadar düzenli sentetik ürünlerin var,” deyince dükkân cevabı yapıştırır. “Sana daha iyi sahip olmak için, tatlım.”

İnsanlar bu mağazalara genelde doğaya yakınlaşmak istediklerinde gider ama aslında plastik oyuncaklardan birini her satın aldıklarında durum tam tersidir.

Yine de, Bacchantlar ve tanrılara karşı Bronz Çağı Rambosu rolüne bürünecekseniz, bubi tuzakları yapmak için bu dükkânlarda çok uygun malzemeler vardır. İpler, sicimler, ağlar, fırlatmaya müsait her tür sivri alet.

Ama ürün yelpazesinin daha geniş olması için büyük şehirlerden birindeki mağazalara gitmek gerekir, buradaki insanlar kendilerini doğaya yaklaştıracak ürünleri almak için çok heveslidir. Bu yüzden, Granuaile ile birlikte, Olimpos'un kuzeyindeki büyük liman şehri Selanik'te bir dükkândaydık. İnsanların çok sevdiği hayvanları öldürmek ve derilerini yüzmek için kullanılabilecek keskin aletler koleksiyonuna bakıyorduk. Birileri çelik değil de bronz veya başka malzemelerden bıçaklar yapmış olmalıydı, elimizde bunlardan yeterince olursa birkaç Bacchant ile başa çıkabilirdik. Olimpos vahşi doğasından Petra kasabası yakınında çıkmış ve bir araba kiralarak Selanik'e kadar gelmiştik.

Öğle yemeği zamanı bir otele giriş yaptık, esas amacımız temizlenmektir. Birkaç haftadır bakımsız kalan uzamış sakalımı düzelttim ve ensemde saçlar olmayınca kendimi daha iyi hissettim. Kanallardan birinde eski Amerikan filmleri vardı ve Oberon çok mutluydu. Çift kişilik yatağın üzerine uzanmış *When Harry Met Sally*'yi seyrediyordu.

Kapıyı kapatmadan önce, *çok seveceksin*, dedim. *İnsanların çiftleşme alışkanlıklarının aptalca olduğu savını destekleyecek.*

Bence elimde ihmal edilemeyecek kadar çok kanıt var, Atticus. Ayrıca, bu bir savdan öte, bir aksiyon. Kanıtları toplamaya devam ediyorum.

Bu, bilimsel bir gerçek mi?

Bekle ve gör. Bir gün yavrularım olacak ve onları karşıma oturtup şöyle diyeceğim: Gerçek: Atticus ve Zeki Kız insan. Gerçek:

İnsanların çiftleşme alışkanlıkları var. Gerçek: İnsanların çiftleşme alışkanlıkları aptalca. Kanıt: Çiftleşmelerini seyredin. Quod erat demonstrandum.”

Bence mantığın son kısımda bozuldu dostum, ama sen üzerinde çalışmaya devam et.

Çırağımla gergin bir yemek yedik, mağarada söyleyemediklerimiz hâlâ söylenmemişti ama aramızda birinin içinde yazanları sildiği konuşma baloncukları gibi asılı duruyordu. Granuaile adına konuşamazdım ama bence kişisel dramamız güvenli bir melodram dizisi ortamında rahatlayana kadar bekleyebilirdi. Çırağım toprağa bağlanırken süreç iki kez yarıda kalmıştı ve bizi öldürmek isteyenler nerede olduğumuzu bildiği sürece bizi rahat bırakmayacaklardı. Bir değişikliğe ihtiyacımız vardı ve Granuaile de bunu onayladı. Bunun için de Olimposluların -veya Bacchus’ün- bize nasıl tuzak kurduğunu öğrenip oyunlarını bozmamız gerekiyordu. Oraya bir kez daha geri dönmek zorundaydık.

Spor malzemeleri dükkânında birkaç kez birbirimize baktık ama hiç konuşmadık. Fragarach sırtımdaydı ama kamuflaj altındaydı, Granuaile ise asasını yanında taşıyordu. Akliselim birinin kamp yapmaya giderken almayacağı kadar çadır direği ve egzotik bıçaklı silah satın aldık.

Bıçakların hepsi camekânlı bir yerde kilitliydi ve bir satış temsilcisinden yardım almak zorunda kaldık. Niko -isim etiketinde öyle yazıyordu- yirmili yaşlarda bir gençti ve yakışıklı sayılırdı. Granuaile’e çok sıcak davranıyor ve yardım etmek

için elinden geleni yapıyordu. Tek hatası Granuaile'in bıçaklar hakkında bir şey bilmediğini düşünmekti. Pekâlâ, belki de çocuğa haksızlık yapıyordum. Belki sadece bıçakların dengesinden ve ağırlıklarından bahsederken bir şeyler bildiğini göstermeye çalışıyordu ama patronluk taslar gibiydi ve benimle konuşmuyor olsa da ben bile rahatsız oldum. Granuaile bıçak fırlatmak konusunda beni çok uzun zaman önce geçmişti, nişan almakta çırağım kadar iyi değildim. Ayrıca, on iki yıldır pratik yapıyordu.

Granuaile'in de delikanlının ses tonunu rahatsız edici bulduğunu kısa süre sonra anladım. Bir bıçağı eline aldı, olduğundan çok daha karmaşık görünen bir hareketle bıçağı elinde çevirdi ve Niko'nun kafasının üzerinden duvardaki dart tahtasının on ikisine sapladı.

Niko sonrasında başka bir şey açıklamaya çalışmadı.

Hem güldüğümü belli etmemek hem de etrafıma göz gezdirmek için arkamı döndüm. Ortalıkta kalın botlar içerisinde müşteriler geziniyordu. Birçok yerde görebileceğinizden daha çok fanila satışıydı, bir kısmı mankenlerin üzerindeydi bir kısmını ise müşteriler giyiyor, kimse bunun garip veya kötü bir fikir olduğunu düşünmüyordu.

Yüzleri beyaza boyanmış ve kocaman kırmızı burunlar takan iki palyaço farklı iki iple ilgili bir şeyler tartışıyordu. Yüzlerindeki ciddi ifade, suratlarına boyanmış gülümseme veya kafalarındaki renkli peruklarla hiç uyumlu değildi. Ne tartıştıklarını anlamadım. İplerden bazıları diğerlerinden daha mı komikti?

Varlıkları garipti ama Granuaile ile ben palyaçolardan daha fazla dikkat çekiyorduk. Johnny Bravo moduna girip çok şık göründüğümüzü düşünebilirdim ama şüpheli doğam ortamdaki kalabalıkta bir gariplik olduğunu söylüyordu. Granuaile'in konuşmasını yarıda kesip eski İrlanda dilinde arzu ederse ayı tılsımındaki gücü kullanabileceğini söyledim. Gerekli bağı kurdum ve nasıl yapacağını gösterdim.

"Teşekkürler Sensey." Gülümsedi ve nazikçe koluma dokundu. Ürpermem gerekirken yüzümün kızardığı garip anlardan birini yaşadım ve Diamondbacks takımının önceki seneyi neden çok kötü geçirdiğini düşündüm. Ah, evet, geçen sene gerçekten de çok kötüydüler.

Granuaile, Niko'nun yanına dönüp ürünlere bakmaya devam ederken ben etrafıma göz gezdirdim. Girişin yakınındaki bir beyazlık ilgimi çekti. Beyaz bir bayraktı -duruma göre, barış veya uzlaşma veya teslim olma sembolüydü. Bayraktan direği boyunca aşağıya inince siyah spor bir ceket ve sarı saçlarla çevrili soluk bir yüz gördüm. Saçları beyaz denecek kadar açık renkliydi.

Leif Helgarson'du, ölü bir adamın olabileceği kadar sağlıklı ve tamdı.

Sessizce küfrettim ve Fragarach'ı elime aldım, eski avukatımın kılıcı görmesi için silahın üzerindeki kamuflajı da kaldırdım. Granuaile bunu fark etti ve sol elinde asası sağ elinde bir bıçakla bana döndü.

"Atticus, be... ah, lanet olsun."

Lanet olsun. Niko vücut dilimize bakarak müşteriden dövüşçülere dönüştüğümüzü anladı ve ciyaklayarak yardım istedi. Granuaile büyülu görüşünü açarken ben de ayı tılsımından güç çektim.

Vampir Leif Helgarson'u son gördüğümde yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı çünkü beni kendisini yaratan vampir Zdenik'i öldürmeye zorlamıştı. Leif bu sayede kaybettiği bölgesini geri kazanmıştı. Bu arada ben -ve Oberon- neredeyse ölüyorduk, o günden beri de birbirimizden uzak durmuştuk. Çünkü diğer avukatım Hal Hauk'a Leif'in bağlarını gördüğüm yerde çözeceğimi söylemiştim.

Ve işte karşımda duruyordu. On iki yıl sonra Selanik'te bir spor mağazasında elinde beyaz bir bayrak vardı. Burada olduğumu nereden biliyor ve ne istiyordu. İlk soruyu kendi kendime cevapladım: Benimle iyi dost olduğu için kanımdan bolca içmişti. Nerede olduğumu bu sayede seziyor olabiliirdi. Bağlarını çözecek sözcükleri söylemeye başladım. Dudaklarımın hareket ettiğini gördü ve ne anlama geldiğini anladı.

"Atticus, lütfen, buraya kendi isteğimle gelmedim." Benden yirmi metre uzakta, koridorun ortasında, iki elini havaya kaldırdı. Bayrağı sağ elinde tutmaya devam ediyordu ama sol elinde bir cep telefonu vardı.

Solumda bir güvenlik görevlisi belirdi ve Yunanca silahımı indirmemi haykırdı. Ben gözlerimi Leif'in üzerinden ayırmadım. Leif ise güvenlik görevlisine döndü ve bir şeyler söyledi.

“Bayım? Bayım. Lütfen bana bakın.” Güvenlik görevlisi sonunda söyleneni yaptı ve Leif tarafından büyüldü. “Şimdi bu mağazanın en uzak köşesine yürü ve altına işe. Bir saat boyunca orada bekle.”

Adam söyleneni yaptı. Niko arkamda paniğe kapılmış hızlı hızlı nefes alıp veriyordu ama yardım istemekten vazgeçmişti. Yakındaki müşteriler bu manzaranın kendilerini ilgilendirmedigine karar verip ocakta yemekleri olduğunu hatırladı.

Kimse araya girmeden sohbet edebileceğimiz için Leif konuşmaya başladı. “Theophilus isminde bir vampirin hizmetine girmek zorunda kaldım.”

“Ne zamandan beri?” diye sordum.

“Sen Litochoro’da bir vampirin bağlarını çözdüğünden beri.” Cep telefonunu salladı. “Bu telefon tek kullanımlık. Seninle konuşmak istiyor.”

Yavaşça yere çömeldi ve konuşmaya devam etti. “Benim hakkımda söylediği hiçbir şeye inanma. Ben bunu isteyerek yapmıyorum. Birazdan arayacak. Tetikte ol, Atticus. Seni öldürmek istiyor çünkü sen korktuğu tek şeysin.”

Leif telefonu sert linolyum zeminden bana doğru fırlattı. Telefon ayağımın dibinde durdu. Eğilip telefonu almadım.

“Seni Shakespeare ile uyarmaya çalışacağım. Belki geçmişteki hatalarımı affettirebilirim. Ama şimdi gitmeliyim çünkü gözetleniyorum.”

“Gözetlenmek? Kim tarafından? Neredeler?”

Cevap vermedi. Doğruldu ve elleri havada geri çekildi. Arkasından baktım. Leif kapıya ulaştığında telefon hâlâ ayaklarımın dibindeydi.

“Granuaile, tezgâhın arkasına geç. Bütün bıçaklar senin, anladın mı?”

Arkamda چراغımın kükrediğini duydum. “Artık benimsin, Niko.” İngilizce konuştu ama Niko ne demeye çalıştığını hemen anladı.

“Evet! Evet! Hepsi senin!” diye haykırdı. İngilizcesi çok iyiydi. Çok beğendiği kızıdan şimdi çok korkuyordu.

Granuaile, “Gecenin geri kalanında izin kullansan daha iyi olacak,” diye ekledi. “Zaten boktan bir iş, değil mi?”

Telefonu almak için eğilirken etrafıma göz gezdirdim. Müşteriler dışarıya çıkıyordu. Niko da peşlerinden gitti ve kapıya ulaşmaya çalıştı. Müdür gibi duran bir adam tezgâhın arkasında telefonla konuşuyor, muhtemelen polisi çağırıyordu. Palyaçolar yaşananları kaçırmış, tartışmaya devam ediyordu.

KONUŞ düğmesine bastım. İnanılmaz küstah tenor bir ses duydum, sanki bir mafya babasıyla konuşuyordum. Latinceyi tercih ediyordu.

“Çağırma cevap verdiğin için teşekkürler. Bir Druid ile mi konuşuyorum?”

“Ne istiyorsun?”

“Kıbar olmaya çalışıyorum. Bu kadar uzun süre yaşadığına göre hayatına değer veriyor olmalısın ve bunu sonsuza kadar devam ettirmen için seninle bir anlaşma yapmak istiyorum.”

“Teklifini bir duyayım. Madem kibar olmaya çalışıyorsun, kendini tanıt.”

“Adım Theophilus. Dostun Bay Helgarson benden bahsetmiş olmalı.”

“O, benim dostum değil.”

“Ah. Belki de bu yüzden yerini belirlemek konusunda bu kadar hevesliydi.”

Bunu umursamadım, bu gibi oyunlarla işim olmazdı. İkisi de benim düşmanımdı. “Bana Romalılardan bahset,” dedim. “Kontrol ettiğin eskilerden.”

“Ah! O günler tarih oldu.”

“Evet, ama bilinmeyen bir tarih. Lütfen şimdi anlatır mısın? Kibar bir vampir olarak.”

Theophilus iç geçirdi ve bana Leif’i hatırlattı. O da böyle dramatik bir biçimde iç geçirirdi. Vampirlerin nefes almayı hatırlamak için yaptığı bir şey olmalıydı.

Romalıların Druidler’i yok etmek için başlattığı sefer hakkında bir şeyler öğrenme şansım vardı ve bu fırsatı bir daha bulamayabilirdim. Asgard’a doğru yola çıkmadan önce Leif bana tanıdığı en eski vampirin Theophilus olduğunu söylemişti. Leif de eskilerdendi ama Druidler avlanıp yok edilirken ortalarda yoktu, bu yüzden sorularımı cevaplayamazdı. Theophilus ise Romalılar kuzeye doğru yayılıp vampirleri de yanlarında getirirken hayattaydı.

“Söylenecek ne var? Biz vampirler bölgemizi genişletmek istiyorduk ve bunu Sezar’ın sırtında yaptık.”

“Niye Druidler’in peşine düştünüz? Onlar sizi avlamıyordu.”

“Evet, avlamıyorlardı ama sinir bozucu bir yetenekleri vardı, ne kadar güçlü olursak olalım bağlarımızı çözebiliyorlardı. İçeride adil değildi.”

“Adil olmayan bütün ormanları yakıp bir adamı bir düzine lejyonerin mızraklaması.”

“Bir düzine işe yaramaz. Kendinizi iyileştirmek konusunda çok iyisiniz.”

“Öyleyse, hepsinin arkasında sen mi vardın?”

“Takdiri tek hak eden olduğumu söyleyemem.”

“Suçu demek istiyor olmalısın.”

“Nasıl istiyorsan. Bir sürü vampir bu işin içindeydi. Ama benim fikrimdi, benim projemdi, evet: Vampirlerin dünyaya özgürce yayılması için Druidler’e karşı bir sefer başlatmak. Ve işe yaradı. Tamamen işe yaramadı, tabii ki -çünkü şimdi seninle telefonda konuşuyoruz- ama etkili olduğunu söyleyebilirim. Şimdi bizden çok fazla var ve sen teksin.”

“Her yüz bin insan için sizden bir tane, değil mi?”

Vampirin ses tonundan huzursuz olduğunu anladım. “Bunu sana Bay Helgarson mu söyledi?”

Leif on iki sene önce Roma Kuralları’ndan bana bahsetmişti ama Theophilus’un bunu bilmesi gerekmiyordu. “Teklifini dinliyorum,” dedim.

“Çok basit bir teklif: Mağazadan canlı çıkabilirsin. Bunu hak ettin ve gücümün sınırları olduğunun hatırlatılması hoşuma gider.”

“Hayır, gitmez. Bu, hoşuna gitseydi beni bu şekilde tehdit ediyor olmazdın. Bunu hak etmek için ne yapmam gerek?”

“Vampirleri avlamaktan vazgeçip yeni Druidler eğitmeyeceğine söz vermelisin.”

“Ben vampirleri hiçbir zaman avlamadım.”

“Litochoro’da geride bıraktığın et yığının ne diyorsun?”

“Bana saldırdı. Benim ne olduğumu bilmiyordu. Nefsi müdafaaydı.”

“İyi. Sana inanıyorum. Ama yeni Druidler eğitmemelisin.”

“Bu, çok mantıksız bir istek. Ben senden yeni vampirler yapmamı istesem ne dersin?”

“İsteyemezsin çünkü öyle bir konumda değilsin.”

“Hayır dersem ne olacak?”

“Eski av yeniden başlayacak. Küçük bir av çünkü tek hedef sen ve çırağın olacak.”

Bu teklifin adil olduğuna inanmıyordum ama blöf yapabildim. “Tamam, Theophilus. Ben varım.”

“Anlayamadım?”

“Teklifini kabul ediyorum.”

“Ediyor musun?”

Granuaile bıçak tezgâhının arkasından bana seslendi. “Sensey, burada bir palyaço toplantısı olduğunun farkında mısın? Auralarında bir gariplik var ama ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

Gözlerimi kırıştırdım ve ne demek istediğini anladım. Sürekli gördüğümü düşündüğüm palyaçolar aslında bir dü-

zine kadardı. Etrafımızı kuşatmışlardı. Büyülü görüşümü açınca makyajlarının altında sivri kulakları olduğunu gördüm, taktıkları protez kulaklar yüzünden belli olmuyorlardı. Ve rengârenk perukların altında uzun siyah saçları vardı. Hepsinin bıçakları vardı. Bunların hepsinin üzerinde buz mavisi bir parlaklık vardı –muhtemelen Granuaile’in görüşünü engelleyen büyüydü. Bu gibi şeyleri fark edemeyecek kadar deneyimsizdi. Bunlar palyaço değildi. Bunlar Svartálfar’dı – gerçek kara elfler Midgard’daydı.

“Palyaçoları sen mi gönderdin?”

Theophilus kıkırdadı ve telefonu kapattı. Teklif bir yere kadardı. Demek ki palyaçolar etrafımızı sararken dikkatimi dağıtmak istemişti.

“Palyaçolar kara elf, Granuaile. Öl veya öldür!”

BÖLÜM 16

Manannan kara elflerin peşimde olduğu konusunda beni uyar-
mış ve peri kiralık katiller kendilerini kara elflerin kiraladığını
itiraf etmişti. Fakat kara elfleri bu şekilde karşımda göreceğimi
hiç düşünmemiştim. Sanırım bin beş yüz sene boyunca her
şey için kara elfleri suçlarsanız eninde sonunda bunu öğrenip
karşınıza dikilirlerdi.

Kara elflerin benimle hesaplaşmak için bir sürü sebebi
vardı. On iki sene önce Asgard'a ilk gittiğimde her şeyi onla-
rın üzerine yıkmıştım. Norse tanrılarının dikkatini dağıtmak
için yalanlar söylemiştim ve Odin kısa süreliğine kara elflerin
Asgard'a girdiğine inanmış, Nornların ölümünden Svartálfar'ı
sorumlu tutmuştu. Daha sonrasında Odin'in bu konuda çok
sinirlendiğini öğrenmiştim ve kara elfler benden intikam al-
makta haklıydı.

Çırağımı göz ardı etmeleri çok kötüydü. Hepsi bana odak-
lanmışken Granuaile üç bıçak fırlattı ve üç Svartálfar ne oldu-

ğunu anlamadan yere düştü. Granuaile için saat üç yönüne doğru sağı döndüm ve Fragarach'ı karşımdaki palyaçoya doğru savurdum. Beklediğim gibi, cisimsiz forma geçti ve palyaço kostümü yere düştü, beyaz boyaları ve renkli peruğı da kendini zemine bıraktı. Yeniden nerede maddesel forma geçeceğini düşünmeden saat yönünde döndüm ve koşmaya başladım.

Ayı tılsımından güç çekildiğini fark ettim ve bir an için Granuaile'i gördüm, sonra çırağı ortadan kayboldu. Benim tavsiyeme kulak asıyor ve hareket ediyordu. Bir elinde asası diğesinde bıçağıyla cam vitrinin üzerine sıçradı, diğere tarafa bir takla atarak beni takip etti.

İlk düşüncem bunu neden yapıtıydı ama sonra gerekli bir hareket olduğunu anladım. Üzerine doğru yoğun bir duman bulutu geliyordu. Şimdi mağazada içi boş palyaço kostümleri atletlerle yarışır hâldeydi.

Granuaile'in taklası, arkamıza geçip bizi bıçaklamayı planlayan kara ellerin dikkatini çekti. Bir tanesi ben köşeyi dönerken bana değil de Granuaile'e baktığı için Fragarach'ın geldiğini görmedi ve ben kılıcımı vücuduna soktuğumda gayet maddesel formdaydı. Ölüm çığığı Granuaile'in üzerine yürüyene palyaçoların ilgisini çekti, Granuaile güvenli bir biçimde kamuflej takımlarının olduğu rafların arasına kondu.

"Hareket etmeye devam et!" dedim. "Yanlarına dolaş ve saldır!"

Bağıran sadece ben değildim. Mağazanın müdürü artık telefona kibarca bir şeyler fısıldamak yerine polisten bağırarak

yardım istiyordu, sanki içeride bir gangster savaşı yaşıyor-
muş gibi paniğe kapılmıştı. Hemen yardıma ihtiyacı vardı,
hemen!

Alçak bir duvarın üzerinden duman akarken Granuaile'e en
yakındaki palyaçonun üzerine yürüdüm. Granuaile dükkânın
arkasına kaçtı ve gözden kayboldu –gözden kaybolmasının
bir sebebi de benim dengemi kaybedip yüzükoyun koridorda
uzanmamdı.

Kılıcımı savururken cisimsiz forma geçen kara elf, maddesel
formuna geri dönerek bana bir çelme takmıştı ve peşimdeydi.
Şimdi yerde olduğum için üzerime atladı ve bıçağını sırtıma
sapladı –ya da saptamak istedi. Acı verici bir yumruk gibiydi
çünkü siyah dumansı bıçağı büyülü olmalıydı, soğuk demir
auram vücuduma girmesine izin vermedi. Yine de, bıçaklan-
mış gibi çığlık attım ve yuvarlandım, bu arada Fragarach'ı da
soldan sağa savurdum. Beni tekrar bıçakladı ve bu sefer karnı-
mı hedef aldı, maddesel formda kalırken beni öldüreceğinden
emin olduğu için sırtıttı. Ama kafasını kaybetti.

Üzerine yürüdüğüm palyaço ise şimdi gırtlakımı kesmeye
çalışıyordu. Dramatik bir biçimde lakırdılar çıkarttım ve sol
elimini boğazıma atarken Fragarach'ı sağ elimle omzumun üze-
rinden savurdum. Hedefi buldu ve rakibimin nefesini tuttuğu-
nu duydum. Kara elfin cesedini zifte dönüşmeden tekmeleyip
üzerimden attım ve az önce yaraladığım rakibime döndüm.
Kolunu tutuyordu ama henüz sise dönüşmemişti. Bu makyajla
sevimli gözükmesi gerekiyordu ama yüzünü buruşturmuştu.

“Ah, üzgün palyaço,” dedim. Arkasında, sis formundaki kara elfler Granuaile’in peşindeydi. Dükkânın arkasından camların kırılma sesi geldi ve çırağımın iyi olduğunu ümit ettim. Kılıcımı üzgün palyaçoya doğru savurdum, sise dönüşmesini bekliyordum ama kenara çekildi ve kamuflaj takımına çarptı. Sırtarak kılıcı kalbine sapladım. Yaralıyken form değiştiremiyor olabilirlerdi.

Bu idam, Granuaile’in peşine düşen üç Svartálfar’ın ilgisini çekti. Kömür siyahı tozların içinde açığa çıktılar ve tısladılar, bıçaklarını salladılar. Benim için sorun yoktu. Ne kadarı benim peşime düşerse o kadar iyiydi çünkü Granuaile’e bir şey olmasını istemiyordum. Çırağımda bendeki kadar büyümlü korumaya yoktu.

İhtiyatla geri çekildim ve öldürdüğüm ilk kara elfin üzerine bastım.

“Öğk,” dedim. “Dostunuz zifte dönüştü.”

Birisi Eski Norse dilinde bana küfretti -benim Hel ile çiftleşmiş bir cüceden olduğumu söyledi- ve adamı takdir ettim çünkü yaratıcı küfürler duymayalı çok uzun zaman olmuştu. Ve üzerime yürüdüler. Arkama dönüp geldiğim yöne, dükkânın ön kısmına doğru koştum. Alçak duvarı geride bıraktıktan sonra bıçakların olduğu yere yöneldim. Burada buzdolapları, mangallar, ızgaralar ve hamburger yapan bir de manken vardı. Kara elflere odaklandığım için iki rafın arasına dengemi bozmak için gerilmiş ipi görmedim. Kömür ve çıraların üzerine düştüm ama Fragarach’ı elimden bırakmadım.

Peşimden gelen üç kara elf üzerime atladı ama bıçaklarının sinirimi bozmaktan başka bir işe yaramadığını öğrendiler.

Etkili ve yetenekli katillerdi, ben dumansı bıçaklarından etkilenseydim şimdiye kadar birkaç kez ölmüştüm. Yakında bir sürü çelik bıçak olduğu için ellerinden hemen kurtulmamı gerekiyordu.

Fakat düşündüğüm kadar kolay olmadı. Ben kurtulmaya çalıştım ama üzerime yüklendiler, artık beni bıçaklamaya veya başka bir şey yapmaya çalışmıyorlardı. Demek ki başka bir planları vardı. Kafamı yana çevirince koridorda garip bir şeyler yapan iki Svartálfar gördüm. Birisi –kadındı, gaz şişelerinden birinin kapağını açtı ve sıvıyı arkadaşının üzerine boca etti. Son birkaç damlayı da döktükten sonra kara elfe bir çakmak verdi ve Eski Norse dilinde hazır olup olmadığını sordu.

Ne için hazırды?

Birkaç saniyede korkunç gerçeğin farkına vardım. Böylesine şeytani bir gülümsemeyi çizgi romanlardan başka bir yerde göreceğimi sanmazdım ama üzerine yağ dökülmüş kara elf bana doğru koşarken kendini ateşe verdi. Ateş vücudunun tamamına yayılmadı ama zaten planı bu değildi. Üzerime yürüyecek ve son anda cisimsiz forma geçerek sıvı ateşi üzerime saçacaktı. Ve tam olarak bunu yaptı, diğer piçler beni tutarken son ana kadar sise dönüşmedi. Ve üzerine yağı döken kara elf, arkadaşının arkasından özel barbeküsüymüşüm gibi gelip elindeki diğer gaz şişelerini üzerime boca etti.

Druid'in seyir defterinden, Temmuz 15: Kara elfler sadece çok hızlı ve yetenekli katiller değil, aynı zamanda yaratıcı ve pirotekniye meyilliler.

Gençliğimde beni bir kazığa bağlayıp yakmak isteyenler olmuştu -o günlerde dövme sahibi olmak, içine şeytan girmesi anlamına geliyordu- ama hiçbir zaman bunu denemelerine izin vermemiştim. Fakat birkaç sefer başkalarını yaktıklarına şahit olmuştum. Yaktıkları kişi genelde gerçek bir cadı değil garip bir doğum izi veya deformasyonla doğan biri ya da bir eşcinsel olurdu. Korkunç çığlıklar attıklarını hâlâ hatırlıyorum, böyle bir şey duymamıştım. Canlı canlı yanmak bu sürecin içinde çekilen acıları ifade etmek için yetersiz bir terimdi. Derinizdeki bütün sinir uçları kıyametin geldiğini müjdelerken bu hissi umursamayıp bir çözüm bulmak mümkün değildi. Fakat bu cehennem ateşi veya büyülü bir alev değildi, basit kimyaydı ve soğuk demir tılsımım buna karşı hiçbir şey yapmazdı.

Dövmelerimin bulunduğu taraftaki ateşi söndürmek için kendimi hemen sağ tarafımın üzerine attım. Derimin erimesine izin veremezdim yoksa büyü yapamazdım. İyileştirme tılsımımı çalıştırdım ve hücrelerim hemen kendini yenilemeye başladı, yüzüm ve göğsüm yanıyordu, bacaklarımda bir şey yoktu. Gömleğimin bağlarını çözecek kelimeleri söylerken dışı kara elf üzerime yağ dökmeye devam etti. Mangalın ateşi körüklenince çıkan sesi kendi göğüs kafesiniz ızgara vazifesi görürken duymak hiç hoş bir şey değildi.

Neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Dört kara elf vardı ve işimi muhtemelen bitireceklerdi ama ben ateşi söndürmekten başka bir şey düşünemiyordum. Ve bir de ciğerlerime oksijen doldurmaya çalışıyordum. Yüzümdeki ateş oksijeni tüketiyordu ve nefessiz kalmıştım.

Bunun sonum olup olmadığını merak ettim. İki bin yüz sene yaşadıktan sonra bir spor mağazasında kara elfler tarafından ateşe mi verilecektim? Sinirlerim tüm çabalarımaya rağmen çılgık atıyordu ve sol tarafım alevler içerisindeydi. Doğrudum ve gömleğimin geri kalanının yere düşmesine izin verdim. Alevlerin bir kısmından kurtuldum ama elinde yağ şişeleri olan kadın alevleri tazeledi. Kükremeye benzer ses benim kendi gırtlığımdan geliyordu.

Yakından bir yerden patlama geldi ve kara elfler yere düştü, dördü de ölmüştü. Sonuncusu Granuaile işini bitirmeden duman formuna geçmeyi başardı ve bıçak hedefini bulamayınca yerde tıngırdadı.

“Yerde yuvarlan, Sensey! Çok fazla zamanımız yok.” Granuaile elinde bir yarı-otomatikle bana doğru koştu, diğer elinde de asası vardı. Daha önce duyduğum cam kırılma sesi, Granuaile’in silahı alması sırasında olmalıydı. Yerde kara elfler yatıyordu ve harika bir iş çıkartmıştı. Halının üzerinde yuvarlandım ve kolay kolay alev almayan türden olduğunu fark ettim. Biraz işe yaradı ama saçlarımla yüzümdeki ateşi söndüremiyordum. Canım o kadar çok yanıyordu ki başka bir şey düşünemiyordum. Beynim muhtemelen oksijen yetersizliğiyle boğu-

şuyordu. Granuaile birkaç kez daha ateş etti, muhtemelen az önce ıskaladığı kara elfe nişan aldı. Sonra gökyüzünden fanilalar yağmaya başladı. Alevleri söndürürken işe yaradılar. Granuaile kafamdaki alevleri söndürmeme yardım etmek için mankenleri soymuş olmalıydı. Bir daha asla fanilalar hakkında kötü bir şey düşünmeyecektim. Birkaç kez nefes aldım, içgüdüsel otomatik pilot yerine sinir sistemimi kontrolüm altına almaya çalıştım.

“Hepsini hakladık mı?” diye sordum. Siyah ve kırmızı bir fanilanın arasından sesim boğuk çıktı.

Granuaile, “Bilmiyorum, etrafıma bakıyorum,” dedi. “Daha önce ıskaladığımı maddesel forma geçince hakladım.”

Alevler sönünce acıyı düşünebilecek kadar dindirdim. “Gitmemiz gerek,” dedim. Fanilayı kafamdan aldım. Derimin bir kısmı da fanilayla beraber gitti. “Zift lekeleri. İnsan olmayanlara ait video görüntüleri. Binaya ne olacağını biliyorsun.”

Granuaile’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ah! Gitmemiz gerek.” Uzaktan sirenlerin sesi gelmeye başlamıştı.

“Kesinlikle,” dedim. “Ayağa kalkmama yardım et.” Elimi uzattım ve beni ayağa kaldırdı.

“Ah, tanrım, Atticus, yüzün...” Suratındaki korku ifadesinden artık çok da yakışıklı olmadığımı anladım.

“Hissettiğim kadar kötüyse bilmek istemiyorum. Kendimi yenileyebileceğim bir yere gitmemiz gerek.”

Müdüre dönüp Yunanca, “Canını seviyorsan kaç!” dedim. “Ve köşedeki güvenlik görevlisini de unutma!” Ya tavsiyeme uyar ya da kaderine razı olurdu.

Kapıya doğru yürürken derim hâlâ kavruluyor ve gözleklerimden ter fışkırıyordu. “Büyü gücüm azalmaya başladı. İkimizin de üzerine kamuflej yapabilirim ama bunu uzun süre devam ettiremem. Bu olaydan yaralanmadan kurtulmak istiyorsam kendimi iyileştirmeye devam etmem gerek.”

Sirenler gittikçe yaklaşıyordu ve müdür şimdi neye benzediğimizi polislere anlatacaktı. Ayrıca, güvenlik kameraları her şeyi kaydetmişti. Esas soru Theophilus veya Leif’in polisin bunlara erişmesini isteyip istemediğiydi.

Aslında, tek soru bu değildi. Kara elfler neden vampirlerle işbirliği yapıyordu? Kara elfler daha önceki Fae kiralık katillerinin de arkasındaysa, vampirler Fae ile de mi işbirliği yapmıştı? Ve kara elfler arasında Midgard’da palyaço kılığına girmenin akıllıca olacağını kim düşünmüştü?

Bu gizemleri daha sonra da çözebilirdim. Üzerimize kamuflej büyüsü yaptım ve tılsımındaki büyü gücü neredeyse tükendi. Acımı dindirmeye devam ettim ama kendimi iyileştirmeye cesaret edemedim. Biz ortadan kaybolunca müdür bir çığlık attı.

Kapıdan dışarıya çıktık ve belirsiz şekiller olarak Kaisareias Sokağı’na doğru koştuk. Güneydoğuya doğru gidiyor, bizi göremeyen insanların arasından geçiyorduk. Bir kısmı hareketlerimizi sezdi -havanın anlık parıltısından- ve oldukları yerde donup kaldılar ama insanların arasından slalom yaparken birçoğu bizi fark etmedi. Ben zor koşuyordum çünkü sol tarafım hareket etmek istemiyordu.

Bir blok gittikten sonra büyü gücümü korumak için kamuf-lajımı kapattım. Sinir bozucu sirenleri değil de korna seslerini duydum. Bisikletlerin üzerine takılan cinsten kornalardı. Aynı zamanda çan sesleri işittik. Islıklar. Çocukların kahkahaları. Yüzünün yarısı erimiş kılıçlı bir adamla yanındaki silahlı güzel kızı görenler nefeslerini tuttu.

Mutlu seslerin kaynağı Vizyis Sokağı'na döndüğümüz anda ortaya çıktı, şimdi karşımızda palyaçolardan bir geçit töreni vardı. Şeytani kara elf palyaçolar sokak ışıklarının altında bize sırtıyordu. Şehrin içindeki bir yeşil alandan geliyorlardı, bunu bilinçli yapıp yapmadıklarını bilmiyordum ama şimdi en yakındaki büyü kaynağıyla aramızda duruyorlardı.

Tam bu sırada arkamızdan bir patlama sesi geldi, demek ki birisi spor mağazasını askeri bir patlayıcı ile havaya uçurmuş-tu. Leif olduğuna dair bahse girerdim çünkü binayı ne zaman terk ettiğimi biliyordu. Leif'in büyülediği güvenlik görevlisiyle müdüre ne olduğunu bilmiyordum. İçeride bir köşeye sinmiş çalışanlar veya müşterilerin de olması muhtemeldi.

Gözler patlamanın geldiği tarafa döndü. Ama bazı gözler sokakta koşan yüzü yaralı adamla atletik kızı takip etti. Adam bir kılıç taşıyordu ve kadının elinde de bir yarı otomatik vardı. İkisi de Avrupa Birliği içerisinde yasaktı.

İnsanlar bizi işaret etti ve biz yürümeye devam ettik.

Palyaçoların bir kısmı bisikletler, tek tekerlekli bisikletler veya minyatür scooterlarla peşimize düştü fakat bir kısmı da spor mağazası ile yaklaşan polislerle doğru gitti.

Patlama ve palyaço geçit töreninin dağılması insanların kafasını karıştırdı, bazıları paniğe kapıldı. Bu insanlar tam olarak neler olduğunu bilmiyordu ama palyaçolar gülüm-semiyordu ve artık aile olarak keyifle izlenecek bir manzara yoktu.

Birkaç palyaço siyah bıçaklarını çekti ve insanlar çığlık atmaya başladı. Zaten insanların bir kısmı palyaçoların kötü olduğuna inanırdı ve çekilen bıçaklar bu önyargılarını doğrularladı. ığlıklar başlayınca pandemonium serbest kaldı.

“Pandemonium!” dedim. “Lanet olsun.”

Granuaile, “Neler oluyor söyler misin?” diye sordu.

“Buradan kurtulursak anlatacağım. nce şu yeşillike ulaşmamız gerek. Bu blokun etrafından dolaş ve geri dn.”

Granuaile yüksek sesle, “Bu adamlar nerede saklanıyordu?” diye sordu. “Buraya Norse diyarından gelmiş olamazlar değil mi? Burada bir yere gizlenmiş olmalılar.”

“Güzel noktaya parmak bastın. Vampirler nerede olduğumuzu öğrenince–”

“Bence onlar değildi, Atticus. Bence kara elflerdi. Mağazaya ilk girdiğimizde iki palyaço olduğunu hatırlıyormusun?”

“Bu doğru!” Sola döndük ve kuzeydoğudaki Anatoliki Romylias’a doğru yürüdük. Arkamıza bakınca beş palyaçonun takipte olduğunu gördük. Belki de sis formunda daha fazlası da vardı.

“Birilerine haber verip diğerlerini de çağırmış olmalılar.”

“Çok mantıklı,” dedim. “Telefondaki vampir, izimi Leif’in sürdüğünü düşünmemi istiyordu ve bu da mümkün. Kanımdan çok fazla içtiği için bunu yapabilir.”

“Bu, çok rahatsız edici.”

“Evet. Sen önden git, bu adamlar bıçaklarının bende işe yaramadığını bilmiyor. Bizi sırtımızdan bıçaklamak isterlerse bırak beni hedef alsınlar.”

Granuaile adımlarını hızlandırdı ve öne çıktı. Arkama bakınca metalik sesler ve takırtılar duydum. Palyaço kostümleri ve bisikletler Atlantidos’un köşesindeydi. Cisimsiz forma geçmişlerdi ve bizi duman olarak kovalıyorlardı. Artık haklarında daha fazla şey bildiğim için öldürmeye hazırlandıklarını anladım.

“Devam et,” dedim. “Yetişiyorlar.”

Konuşacak hâlde değildik, toprağın gücünden yoksun kaldığımız için Pylaiais’i nefes nefese çıkıyorduk. Sola döndük, yeniden Vizyis’e inmeye başladık. Granuaile’i korumak için tam arkasındaydım.

Akıllıca bir önlemdi çünkü yolun yarısına gelmeden sırtıma inen bir darbe ile tökezledim. Düşerken kendimi yana attım ve kılıcımı salladım ama yaralarım çok ağırdı ve beceriksizce yere düşmekle yetindim. “Granuaile! Fırıl fırıl dönmeye başla!”

Mandarin dilinde asayla yaptığı hareketlere çok uygun bir kelime vardı ama o dili benim kadar iyi bilmiyordu. Sesleri tam olarak algılayamadığı için hareketlerine İngilizce isimler

vermiştik. Üç dil üzerinde daha çalıştığımız için Mandarin konusunda çok fazla üzerine gitmemiştim. ‘Fırıl fırıl dön’ asasını savunma amaçlı çevirmeye başlaması anlamına geliyordu –önde, arkada, iki yanda. Aşılması imkânsız bir savunma değildi ama çok zordu ve oturup asanın hareketlerini incelemek gerekiyordu. Ben bu arada daha önce denediğim bir şeyi yapacaktım.

Granuaile durdu ve asasını çevirmeye başladı. Svartálfar fazla cesurdu ve bir tanesi çırağımın dibinde maddesel forma geçmeye çalışınca sopayı kafasına yedi. Baygın yere düştü, etrafımda dört şekil daha belirdi ve beni bıçaklamaya başladı. Kılıcımı çaresizce savurdum ve biri bıçağın beni yaralamasına o kadar şaşırdı ki zamanında cisimsiz forma geçince Fragarach’tan kaçamadı. Diğerleri ise dumana dönüşmüştü ve benim istediğim de buydu.

Fragarach’ın üzerinde üç tane büyü vardı, iki tanesinin çağrılması gerekiyordu, üçüncü ise her tür zırhı kesebilme yeteneği idi ve her daim aktifti. Çağrılan ilk büyü ‘Cevaplayıcı’ olmasıydı çünkü düşmanlar donup kalır ve sorulara doğru cevap vermekten başka şansları kalmazdı. İkinci büyü ise rüzgâr çağırabilmesiydi ve pratik uygulaması çok azdı, bu yüzden nadiren kullandığım bir şeydi. En son on iki sene önce Tony Cabin’de bu gücü kullanarak Aenghus Óg’un ayaklarını yerden kesmiştim. Zaten son on iki senedir kılıç bende değildi. Şimdi ise çok işime yarayacaktı. Büyüyü çalıştırdım ve kılıçla sokağı işaret ettim, arkamdan esen rüzgâr kara elfleri elli met-

re uzağa sürükledi, sonrasında maddesel forma geçip rüzgâra karşı koymayı akıl ettiler. Acıyla uludum çünkü son büyü gücümü de kullanmıştım, şimdi yanan derimin her bir hücresini hissediyordum.

Granuaile ne olduğunu anladı ve beni yanmayan kolumdan tutup ayağa kaldırdı.

“Gel, Sensey,” dedi. “Bize vakit kazandırdın. Bunu boşa harcamayalım.”

Hareket etmek hiç eğlenceli değildi. Gerçi sabit durunca da çok rahat etmiyordum. Alevler söndükten sonra derim hâlâ pişiyor ve ölüyordu, nefessiz kaldım. Hareket etmemi sağlayan tek şey büyü gücümdü.

Granuaile, “Haydi!” dedi. Beni çekiştirdi. Peşinden gittim ama daha ağır adımlar atıyordum. Kara elflerin bize yetişmesi çok zor olmayacaktı, biz yeşillığe ulaşmadan tepemize bineceklerdi.

En azından auram bıçaklarına karşı koruma sağlıyordu. Granuaile’in böyle bir şansı da yoktu.

“Sen önden git, adımlarını hızlandır,” dedim.

“Hayır.”

“Ağaçlara ulaş, hızını artır, o zaman maddesel forma geçtiklerinde onları alt edebilirsin.”

“Sen benimle geliyorsun. Haydi, Sensey!”

“Bana zarar veremezler,” diye açıkladım. Hâlâ ayaklarımı sürüyerek yürüyordum. Derimin üzerindeki hafif esinti bile zımpara kâğıdı etkisi yapıyordu. “Aptal bıçaklarından başka

silahları yok ve o bıçaklar bana işlemiyor. Sen git, ben sana yetişirim. İşlerini birlikte bitiririz.”

Granuaile itiraz etmeye hazırlanırken arkamızdan gelen bir çığlık dikkatimizi çekti. Gördüklerini daha çabuk yorumlayan Granuaile oldu.

“Lanet olsun. Yine o!”

Yine o. Leif Helgarson peşimizdekilerden birini maddesel forma geçtiği anda yakalamış ve kara elfi ikiye ayırmıştı. İki saniye sonra, biz bakarken, bir başka kara elf daha duman formundan çıktı. Leif’in görüntüsü bulanıklaştı ve vücudunun üst yarısı alt yarısından ayrılırken kara elfin gırtlığından boğuk bir çığlıktan başka bir şey çıkmadı. Kaçmaktan vazgeçip Leif’i seyrettik. Bize neşeyle el salladı, sonra peşimizdeki son Svartálf’ı da öldürdü. Sokakta yaşayanların pencerelerinden bunu seyredip seyretmediklerini merak ettim. Belki de Yunan televizyonları için hareketli bir gece olacaktı. Leif, kara elflerin vücut parçaları yerde seğirirken bana seslendi.

“Biraz konuşabilir miyiz, Atticus, yoksa beni hemen yok edecek misin?”

“Şimdi güvendesin. Büyü gücüm bitti.”

“Yine de, her zaman bir son dakika numaran vardır.”

“Bu çok mantıklı,” diye cevap verdim. “Biraz daha yakına gel de bağırarak zorunda kalmayalım.”

Vizyis’e doğru yürümek için arkamı döndüm. Granuaile de aynısını yaptığı sırada Leif sol yanımda belirdi. Harap olmuş yüzüme baktı.

“Üzgünüm,” dedi. “Sana zarar verebileceklerini sanmıyordum.”

“İkiye karşı bir düzine ve sen hiç yara almadan dışarıya çıkacağımızı mı düşünüyordun?”

Leif omzunu silkti. “Senin çok daha kalabalık grupların canına okuduğuna şahit oldum.”

“Açık alanda. Spor mağazasının içinde topraktan güç çekebileceğim bir yer yoktu.”

“Seni büyü hakkında uyarmam gerek. Yeşil alana doğru gidiyorsun, değil mi?”

“Tabii ki.”

“Theophilus sıra dışı kanı olan bir insanı aramaları için vampirleri gönderdi.”

“Kukla ustasına dikkat et, öyle mi?”

“Evet ama kukla ustası Theophilus değil. Metafor kullanmak gerekirse, çok yetenekli bir çırak olduğunu söyleyebiliriz.”

“O zaman ipler kimin elinde?”

“Senin dünyandan birinin.”

“İrlanda?”

“Hayır. Diğer. Tír na nÓg.”

“Bunların arkasında Fae mi var? Birisi kara elflere ve vampirlere emir mi veriyor?”

“Bildiğim kadarıyla, evet.”

Bunu ben de tahmin ediyordum ama şüphelerimin doğrulanması büyük bir şok oldu. Ama belki de doğrulanmamıştı. Leif’in ağzından çıkanlara güvenemezdim.

“Neler çevirdiğini biliyorum,” diye kükredim.

Leif dudak büktü. “Bilmesen şaşardım.”

“İki taraflı oynuyor ve kazançlı çıkmaya çalışıyorsun, sinsî piç. Muhtemelen başka gezegenlerde başka kazançlar peşinde-sindir. Gerçekten seninle anlaşma yapacağımı mı sanıyorsun? Seninle işbirliği yapar mıyım?”

Vampir elleri cebinde omzunu silkti. “Hiçbirine gerek yok. Şimdi ikimiz de aynı şeyi istiyoruz. Sadece bu bile işime yarar.”

“Beni kullandığın için, Oberon’a zarar verdiğin için, seni asla affetmeyeceğim.”

Leif hafifçe sırtıttı. “O zaman senden af dilememem isabet olmuş. Önden gidip yeşil alanın yakınındaki iki taneyi de öldüreceğim. Sonrasında tek başınasın. Siz Amerikalılar nasıl diyorsunuz? Huzur içinde git, değil mi?”

“Toplarına bir tekme yemek istemiyorsan senin gibi biriyle barış yapmazsın,” dedim. Ama Leif çoktan öne atılmıştı, kıkırdadığını duydum ve sesi giderek uzaklaştı.

Gece olmuştu ve otuz saniye boyunca ayak seslerimizden başka bir şey duymadık. Evlerden ailelerin sesleri ve spor mağazasının bulunduğu yerden cankurtaranlarıngeliyordu.

Granuaile sessizliği aklına gelen ilk soruyla bozdu. “Vampirlerin topları var mı?”

“Bilmiyorum.”

BÖLÜM 17

Yeşil alana ulaşınca Selanik elementali, Makedonya büyü gücümü yeniledi ve Granuaile'in de güce erişmesine izin verdi. Granuaile gece görüşünü açtı ve kendini hemen hızlandırdı, gerçi şimdi bir ağacın altında oturuyorduk. Arkamızdaki ağacın altında bir vampirin gri cesedi yatıyordu, Leif'in hediyesiydi. Kafası boynundan ayrılmıştı ve şimdi karnının üstünde elleri arasındaydı. Leif iki taneden bahsetmişti ama diğerini görmüyordum.

Ben ayı tılsımımı doldurdum ve çığlık atan derime odaklandım. Zihnim berraklaştığı için, Makedonya da bana yardım edince, alevlerin hasarını gözden geçirdim ve kendimi iyileştirmeye başladım.

Yardım almasam iki yüzüm olacaktı çünkü yanıkların büyük bir kısmı sol tarafımdaydı ve bunlar birkaç ay içerisinde kırmızı hipertrofik yaralara dönüşecekti. Bütün yakışıklılığımı kaybedecek ve çocukları korkutma yeteneğim dramatik

bir biçimde artacaktı. Ama derinin rejenerasyonu çok zor bir şey değildi. İşin sırrı dermistir, sağlıklı bir dermise sahip olursanız epidermisiniz kozmetik olarak normal görünürdü. Dermisi yenilemek epidermisten daha uzun sürecekti ama bir kemik veya kas dokusu üzerinde çalışmaktan daha zor değildi. Doğru bitkilere erişebilirsem derim için özel bir karışım bile hazırlayabilirdim. Buna Elastik Çay diyordum. Bir süre daha ürkütücü görünür ama birkaç hafta içerisinde normale dönebilirdim. Derinin altındaki hasarı onarmak üç veya dört günümü alırdı ama işin kozmetik yanı, ölü hücreleri döküp yerlerine yenilerini koymam gerektiği için çok daha uzun sürecekti.

Son bir saati gözden geçirecek olursak hâlâ hayatta olduğum için çok şanslıydım. Kara elflerle Druidler arasındaki ilk savaş, iki taraf için de büyük bir sürpriz olmuştu ama en büyük sürpriz benim bu mücadeleden canlı çıkmamdı. Gerçi Granuaile olmasaydı bunu başaramazdım.

“Bu arada, mağazada harika bir iş çıkarttın,” dedim. “Teşekkürler.”

Cevap vermeden önce yutkundum. “Bir şey değil.” Çok sakinidi.

“Kaç tane öldürdün?”

“Sekiz. Gerçi skor tutmuyorum.”

“Ben üç tane öldürdüm. On bir tane mi vardı on iki tane mi?”

Yüzünü buruşturdu. “Bence on iki taneydiler.”

“Bence de. Demek ki bir tanesi mağaza havaya uçunca öldü ya da hâlâ peşimizde...”

“Demek ki, ya bizi takip ediyor ya da üstlerine taktiklerimizle yeteneklerimizi rapor ediyor.”

“Bizi takip etmiyor,” dedim. “Biri yakınımızda olsaydı Leif bizimle o kadar rahat konuşamazdı.”

Granuaile, “Bir dahaki karşılaşmamızda üzerimizde konvansiyonel silahlar kullanacaklar,” dedi.

“Evet. Ve bu sefer seni rahat bırakmayacaklar.”

Başıyla onayladı, bunu kabullenmiş gibiydi, tekrar yutkundu. Sanırım ağlamamak için kendini zor tutuyordu. “Yanına zamanında geledim. Sen iyi olacak mısın?”

“Ah, evet.” Gülümsemeye çalıştım ama yüzüm bu hâldeyken muhtemelen gülümsemem kimseyi rahatlatmazdı. “Ne kadar kötü görüldüğünü biliyorum, biraz zaman gerek.”

“Tamam.”

“Theophilus ve Leif ormanda kalmamızı bekliyor -belki kara elfler de- ama bence buna gerek yok. Sen henüz kamuflej büyüsü yapamıyorsun ve vampirlerin bağıını çözemezsin. Üzerine kamuflej yapabilirim ama aynı anda birden fazla vampirin saldırısına uğrarsak işimiz zora girer. Bu dövüşe ihtiyacımız yok. Durum değişti. Tepeden tırnağa silahlanıp Olimpos’a geri dönmemize ve insanları sorgulamamıza gerek yok. Burayı şimdi terk edebiliriz çünkü sanırım neler olduğunu biliyorum.”

“Bir taksi çağırıp Oberon’u getireyim mi?”

“Evet, lütfen. Ben önce şu vampirin bağlarını çözeyim, Theophilus geriye kalanları emebilir.”

Granuaile sırtıttı ve ayağa kalktı. Sokağa koştu, parmaklarını dişlerinin arasına sokup yüksek sesli bir ısılık çaldı.

BÖLÜM 18

Granuaile'e, "Bitiremeyeceğimiz bir boku başlatıyor olabiliriz," dedim. "Gerçi hepsinin Bacchus'ün suçu olduğunu iddia edebiliriz, gerçi onu suçlayarak Yunan panteonunu da bu işin içine sokarız. Büyük ihtimalle bunu kimin başlattığıyla ilgilenmezler."

Oberon, *o zaman size bir hakem lazım*, dedi. Yaralarımı görünce iyi olacağım konusunda garanti verdikten sonra biraz rahatlamıştı.

"Ne demek istediğini anlamadım, Sensey." Bir limuzinin arkasında Olimpos'a doğru gidiyorduk. Yalnız kalmaya ihtiyacımız vardı ve yanan sol kolum için içi pirinç dolu bir kovayı yanıma almıştım. Şoför bize yardımcı oluyor ve ara sıra temiz hava almam için arabayı kenara çekiyordu. Fakat asıl amacım ayı tılsımındaki gücü yenilemek ve yolda iyileşmeye devam etmektir. Ayrıca, Selanik'te yaşadıklarımızdan sonra biraz lüks fena gelmemiştir.

“Artık bir Bacchant’ı yakalayıp sorgulamamıza gerek yok,” dedim. “Neler olduğunu tam olarak biliyorum. Bacchus’u mağaranın önünde konuşurken duydun mu? Faunus’un bizi sonsuza kadar tutsak edemeyeceğini söyledi.”

“Evet. Ama biz tutsak değildik. Kaçtık.”

“Tuzak Olimpos’un kendisi. Şimdi seni toprağa bağlayabileceğimiz tek yer ve ayın bu yüzden iki kez yarıda kesildi. Peri Sarayı’nda bize Perun’un diyarı Loki tarafından yok edilince Avrasya plakasına erişimin engellendiğini söylediler. Aslında buna inanmamıştım -Kuzey Amerika’da doğanın titremesi kısa sürmüş ve boyut değiştirebilmiştik, öyleyse Avrupa’da neden daha uzun sürüyordu?- ama o zaman mantıklı bir teorim yoktu. Şimdi var. Bir buçuk ay oldu. Perun’un diyarının yok edilmesi bütün sorunların kaynağıysa Avrupa’da dalgalanmalar olması gerekmez mi? Açığa çıkan etki bazı yerlerde güçlüyken bazı yerlerde zayıf olamaz mı? Örneğin, Rusya’da daha fazladır ama İspanya’da daha az hissediliyordur. Ayrıca, şimdiye kadar düzelmesi gerekmez miydi? Ama hâlâ devam ediyor. Bir şey tektonik plakalara erişime engel oluyor ve Olimpos’u kasıtlı olarak rahat bırakıyor.”

“Sen Olimposluların bölgesini koruduğu teorisini mantıklı bulmuştun.”

“Öyle ama bizi ağlarına düşürmek için geriye kalan her yeri bozuyorlar. Bu işin sorumlusu, Faunus, Granuaile. Faunus ve o ciğeri beş para etmez Bacchus.”

“Ne yapıyorlar?”

“Pandemonium, görmüyor musun?”

“Hayır, görmüyorum.”

“Ben de görmüyorum ama ben orijinal Yunan tanrısını değil Roma tanrısını düşünüyordum. Pandemonium düzenin bozulmasıdır, bir başka deyişle kaostur. Avrasya plakası üzerindeki bütün ormanları bozmalarının sebebi başka bir yere gitmemize engel olmak. Bu güce hem Pan hem de Faunus sahip –mitolojide üstü kapalı olarak bahsedilir ve tabii ki anlamı kelimenin etimolojisinde gizlidir. Ne Tuatha Dé Danann ne de Fae bunun ne olduğunu biliyor. Muhtemelen çok eski zamanlardan beri kullanılmadı, hele bu ölçekte kullanıldığını hiç sanmıyorum. Belki de Yunanistan dışında ilk kez kullanılıyordu, Fae bu yüzden açıklama yapmakta zorlanıyor.”

Granuaile’in kaşları çatıldı. “Olimposluların Druidler’in boyut değiştirmesine engel olan bir gücü neden var?”

“Esas amacı bu değildi ama şimdi bunun için kullanıyorlar çünkü gücün yan etkisi şimdi işlerine yarıyor. İnsanlar başlangıçta Pan sayesinde doğanın ve kendilerinin ilkel yönleriyle bağlantıya geçmişti. Diğer bütün tanrıların *yinine* karşı büyük bir *yang* gibiydi. Olimpos’un düzenine ve medeniyete karşı bir silah gibiydi. Pan sadece parti yapmak, sevişmek ve gürültü yapmak istiyordu. Tek tanrılı inanca geçildikten sonra insanlar onun tadına bakınca—”

Ha! Tadına bakmak mı?

“–şeytanın kendisine dönüştü. Her şeyin düzenini bozar. Bahse girerim şimdi bir gazete alıp Avrupa’da neler olduğuna

baksak her yerde bir karışıklık vardır. Çünkü Pan'ın Romalı eşdeğeri Faunus, bütün kıtayla uğraşüyor. Bizim Tír na nÓg ile bağlarımız doğanın üzerine geçmiş bir düzen gibidir ve onları da bozuyor.”

“Öyleyse, onu nasıl alt edeceğiz?”

“Faunus dışarıda bir yerlerde Olimpos dışında bütün ormanları bozuyorsa Olimpos’a geri dönüp burada kalmasını sağlamalıyız. Böylece diğer ormanlar zamanla kendine gelir. Bildiğim kadarıyla, sadece tek bir şey olursa buraya geri gelir.”

“Nedir?”

“Seks oyuncaklarını çalacağız.”

BÖLÜM 19

Keçi ayaklı tanrı, hem gerçek hem de mecazi anlamıyla azgın biriydi. Eski Yunanlar ormanda oynaması için ona nymphler ve dryadlar verir, böylece şehirlere gidip insanlarla uğraşmazdı. Yunanlar da sevişmeyi severdi ama bilirsiniz, her konuda ölçülü olmayı severlerdi. Yunanlar Batı medeniyetinin temellerini kuruyordu, bu yüzden Pan ve ona tapanların işlerini ormanda görmesi gerekiyordu.

Pan çoğu kez kovalamayı tercih ederdi. Nymphler bunun için idealdi. Fakat bazen üzerine bir miskinlik çöker ve dryadların peşine düşerdi çünkü dryadlar, ağaçlarından çok fazla uzaklaşmazdı. Ağaçlarından uzaklaşan dryadlar birkaç gün sonra solup ölürdü ve aynısı bağ kurdukları ağaçlar için geçerliydi. Aralarındaki bağ sembolik değil hayatiydi.

Granuaile ile ihtiyacımız olan zaman dilimini elde etmek için bu durumdan faydalanmayı düşünüyordum. Pan için doğru olan her şey, Romalı klonu Faunus için de geçerliydi.

“Bir dryadın ağacının en havalı özelliği nedir, bilir misin?” diye sordum. Olimpos’un güneyinde limuzin şoförünü parasını verip yolladık, yanımızda birkaç şişe su ve silahlarımızla tepelere çıkmaya başladık. Üzerimde gömleğim yoktu çünkü tenime hiçbir şeyin değmesine dayanamıyordum.

“Ölümsüz bir nymphin bağlandığı bir meşe ağacıdır. Bu çok havalı bir şey.”

“Katılıyorum ama aynı zamanda bir dryad ağacı üç farklı boyutta birden var olur. Dalları ve yaprakları sadece burada değil aynı zamanda Roma ve Yunan boyutlarındadır.”

“O zaman her bir ağaç bir üçleme. Anladım.” Granuaile başıyla onayladı ve gülümsedi ama sonra aklına bir soru geldi. “Bu, üç dryad olduğu anlamına gelmiyor, değil mi?”

“Hayır, sadece bir tane. Pan ve Faunus onları paylaşır. Artemis ve Diana da onlarla ilgilenmek zorundadır.”

“Ah! Tabii ki. Dryadlar avcılar için özeldir.” Kaşları çatıldı, bir şeyden rahatsız olmuş gibiydi.

“Evet?”

“Dryadlara bulaşmak istediğine emin misin?”

“Druid olmak istediğine emin misin?”

“Tabii ki eminim ama başka bir yolu yok mu?”

“Var. Olimposlulara gidip nazikçe durmalarını rica edebiliriz. Ama gerçek ölümsüzlerle yüz yüze gelmek muhtemelen bize bir şey kazandırmaz.”

“Aynı fikirdeyim, Sensey, ama aynı zamanda bu planın akıllıca olup olmadığını sorguluyorum.”

“Şimdiki gibi mi devam edelim? Bacchantlar izimizi sürebiliyor ve ayine onlar yüzünden kaç kez daha ara verebiliriz? Olimpos civarında ayini yapabileceğimiz kaç yer var? Hayır, şimdi cesur olmanın zamanı. Af dilemek izin istemekten daha iyidir, onların hilelerine daha büyük bir hile ile cevap vereceğiz. Zarar görmeyecekler.”

Granuaile, “Olimposlular merhametleriyle ünlü değildir,” dedi.

“Evet ama ben savunmada kalmaktan sıkıldım. Şimdiye kadar şansımız yaver gitti ve onlardan daha hızlıydık ama stratejik olarak kaybetmemek için oynuyorduk, ne demek istediğimi anlıyor musun? Ve biz sadece iki kişiyiz—”

Hey! Üç! Köpeği unutma.

“Özür dilerim. Vampirler, Fae ve Svartálfar’a karşı küçük bir bölgede sadece üç kişiyiz.”

“Kesinlikle. Öyleyse neden Olimposluları da kızdırıyoruz?”

“Amacımız bu değil, kendimize hareket şansı tanıyıp seçeneklerimizi artırmak için bunu yapmak zorundayız. Ama alternatifleri de değerlendirebilirim. Aklına gelen bir şey var mı?”

Granuaile iç geçirdi. “Hayır.”

Benim var. Jody Maroni’nin Sosis Krallığı’ndan yüz kilo sosise ne dersin? Tavuklu, sarımsaklı ve şu lezzetli Polonya sosislerinden bir karışım. Böyle bir hediye karşılığında her şeyi affederim.

Herkesi etle satın alamayız, Oberon.

Öyle mi? Ah! Vejetaryen olduklarını mı söylüyorsun?

Hayır, et yiyorlar. Sadece et onların karar verme süreçlerinde o kadar etkili değil.

Ama bu... çok yanlış, Atticus! Bunlar yaratık mı? Sanki ahlaki değerlerden yoksunlar!

“Pekâlâ. Dryadlara bağlı meşeleri aramamız gerek. Ağacın kalbi beyaz olacak.”

“Öyleyse, büyü kullanabilir miyim?”

“Aslında çok güvenli değil ama Bacchantlar veya başka birisi yerimizi bulmadan bu işi bitirebileceğimizi düşündüğüm için bu riski göze alabiliriz. Daha öncekilerde birkaç hafta büyü gücünü kullandıktan sonra bizi buldular. Sanırım birkaç saat kullanmanın zararı olmaz.”

Hah! Sincap böyle buyurdu.

Olimpos eteklerinde yarım saat yol aldıktan sonra büyülü spektrumda merkezinde beyazlık olan bir meşe bulduk. Yolda Granuaile’e planı açıkladığım için önce Tír na nÓg’a bağlandım ve oraya geçip dalaveremiz için daha uygun bir yer bulduk.

Nehrin yukarısında ıssız bir adayı işaret edip “Orası işimizi görür,” dedim. “Orada zaman o kadar yavaş işliyor ki, ‘Hayır, beni burada bırakmayın,’ demeleri bile bir yüz yıl sürer.”

“Adaları nasıl kullanıyorsun?”

“Üzerinde Ogham yazısı olan sahilin kıyısındaki obeliski görüyor musun? O, adanın adresi. Onu kullanarak boyut kapısı açar ve istediklerini içine atarsın. Ağaçların yerine boyut kapılarını kullanmak zorundayız çünkü o zaman dilimine ışınlanmak istemeyiz.”

“Güzel düşünmüşsün.”

“Başka birinin hatalarından ders aldım. Adalardaki ağaçlardan birini kullanarak oraya giden ilk insan, hâlâ orada olmalı. Ama söylentiye göre bir on sene içerisinde oradan çıkabilecekmiş.”

Öyleyse, yüzlerce yıldır orada mı?

Orada geçirdiği süre benim hayatta kaldığım süreden bile fazla.

Vay canına. Çok şey kaçırmış. Sence çıkınca ilk olarak ne yapacak?

Ogham adresini ezberledim ve ortasında beyazlık olan meşenin yanına geri döndük –fakat Roma boyutundaki ağacın dibinde belirdik. Dryad ortalıkta görünmüyordu.

Granuaile, “O nerede?” diye sordu. Etrafına göz gezdirdi.

Omzumu silktim. “Yakınlardadır. Veya Yunan boyutundadır. Ağaçla bağıni kopartmaya başladığımızda yerini belli eder.”

“Bunun ona zarar vermeyeceğine emin misin?”

“Biraz canı acıyacak. Bunu hissetmek zorunda. Ama hayatını riske atmıyoruz.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü zamanda donup kalacak ve ağacına aynısı olacak. Onları yeniden bir araya getirdiğimizde sadece birkaç saniye geçmiş olacak.”

Granuaile inanmamış gibiydi. “Bence lanetleneceğiz.”

Dikkat! Çırac çok korkuyor! Yoda Usta, bir şeyler yap!

“Saçmalama. Unutma, Dryad açığa çıkınca Latince konuş, boyut kapısını açarken bana zaman kazandır.”

“Tamam.”

Beyaz ışığa odaklandım, bağın yapısını incelemeye başladım.

Çok güzel bir parçaydı. Yunanların büyü yaklaşımı Keltlerden farklıydı, mimarilerini anımsatan bir yapıya sahipti: Bir sürü düz çizgi, keskin açılar, üçgenler ve matematiksel bir hassasiyet; sonsuza kadar yarıya bölünebilen küplerden sütunlar ve hepsinin merkezinde lanet olasıca bir hiperküp, meşe ile dryadı birbirine bağlıyordu. Sütunların komik olan yanı daha organik yapılarda görülen fazlalıktan yoksun olmalarıydı. Birkaç tanesi yıkılırsa bütünlük ciddi ciddi tehlikeye giriyordu. Üçgen düğümlerden birini çözdüm ve ağacın hafifçe titrediğini hissettim. Bir sütunu devirdim ve ağaç şiddetle sarsıldı.

Arkamdan Latince eğitilmiş bir ses geldi. “Lütfen dur.”

Arkama döndüm ve kalbinin etrafında beyazlık olan bir kadın gördüm. Bu ağaca bağlı dryad olmalıydı, büyüğü görüştümünü kapattım ve kadını olması gerektiği gibi gördüm. Yanmış suratımı görünce yüzünü buruşturdu.

Üzeri yumuşak bir filtre ile kaplıymış gibi bir deriye sahipti, kadına bakmak bir Waterhouse tablosuna bakmak gibiydi, derinlik ve dokunaklılık sahibiydi fakat bir gül yaprağının ipeksi görünümüyle kutsanmıştı. Zarif, kırılğan ve bakanda endişe uyandıran bir görüntüsü vardı. Çok fazla bakmamalıydı.

dım yoksa güzelliğini sonsuza kadar mahvederdim. Böyle bir şey olursa suçluluktan ölebilirdim.

Koyu renkli ve dolgun saçlarının arasına çiçekli sarmaşıklar işlenmişti. Saçları sol göğsünün üzerinden gevşek bir atkuyruğu olarak beline kadar iniyordu. Vücudunu saran diğer çiçekli sarmaşık incecik bir kumaştan tuniğini bağlıyordu. Bacakları ve ayakları çıplaktı, gözleriyle bize gitmemiz için yalvarıyordu.

Böylesine bir güzelliğe bir kez bakınca işin içinde tanrıların olduğunu anlıyordunuz. Bunun Granuaile'in felsefi sorularının cevabı olup olmadığını merak ettim: Hepimiz güzellikleri yaratmak ve onlara şahit olmak için buradaydık. Gaia bunu her gün yapıyordu ve onun bir parçası olarak biz de yapıyorduk. Beethoven gerçeği görmüştü. Ne kadar kaçık da olsa Van Gogh için de aynısı geçerliydi. Ve başkaları da vardı.

Granuaile, “Duracağız,” dedi. “Bizi görmeye geldiğin için teşekkür ederiz.”

Dryad, “Siz kimsiniz?” diye sordu.

Çırağım dryadı meşgul ederken ben de Eski İrlanda dilinde bir şeyler mırıldanarak kadının arkasında Tír na nÓg’a bir boyut kapısı açtım. Kapı belirdikten sonra dryadı zorla geçir-memize bile gerek kalmadı. Yarı erimiş gülümsememi gösterdim ve öne birkaç adım attım, içgüdüsel olarak benden korkup geri adım attı. Dryad geçtikten sonra kapıyı kapattım ve Granuaile’i tebrik ettim.

“İyi iş çıkarttın.”

“Ne kadar zarar verdin?”

“Çok fazla değil. Düzeltmesi kolay. Şimdi biraz daha verelim.”

Hareket etmeye devam ettik ve beş dryadı daha başka boyuta gönderdik. Olimposlular Tír na nÓg'da varlıklarını hissedemeyecek, dryadların ölmeye başladığını düşünecekti. Çünkü hem dryadlar hem de ağaçları zamanda donup kalmıştı. Aralarındaki bağ bozulmayıp zayıfladığı için dryadlar için gerçek olan her şey ağaçlar için de geçerliydi.

Son ağacın dibine iki not bıraktık –biri Roma boyutunda, diğeri bizim dünyamızdaydı. Yunan boyutuna kasıtlı olarak dokunmadık, yaşananlardan kimin sorumlu olduğunu bildiğimizi göstermek istiyor ama Dionysus veya Pan'ı olaya dâhil etmek istemiyorduk. Şansımız yaver giderse Yunanlar durumu düzeltmeleri için Romalılara baskı yapacaktı. Mesaj şöyleydi:

Lord Bacchus delirdi ve dryadlar onun yüzünden tatile çıktı. Lord Faunus, onları geri istiyorsanız, üç aylığına pandemoniuma son verin. Bunu yaparsanız sağ salım size geri dönecekler.

Sonra Olympia'dan benzer bir mesajı Avrupalı elementaller ile Faunus'a iletmesini söyledim. “Dryadların bir kısmı ortadan kayboldu.”

Granuaile ve Oberon ile birlikte Mag Mell'e geçtik. Geceyi Cnoc an Óir sıcak suyunda rahatlayarak ve derimi yenileyerek geçirdim. Sabah perilerle gelen habere göre Tír na nÓg'daki sorun çözülmüştü ve artık Avrupa'da istediğimiz yere gidebilirdik.

BÖLÜM 20

İkinci Dünya Savaşı boyunca Yahudilerin Vichy France'den kaçmasına yardım edip onları gizlice İspanya'ya, oradan da Portekiz'e götürdüm. Pirene Dağları'ndaki geçitleri kullanarak onların ülke değiştirmesini sağladım ve bu süre içerisinde bölgenin coğrafyasını iyice öğrendim. Bu deneyimim sayesinde Granuaile'i toprağa bağlamak için en uygun yeri biliyordum.

Pireneler üzerinde çok güzel fantastik mağaralar vardı. Bazılarının içlerindeki mağara adamlarından kalma resimler, modern sanat eserlerinden bile güzeldi. Bazılarında ise yer altı nehirleri akıyordu. Bir kısmında koridorlar veya geçitler daralarak içinden sadece bir muzun geçebileceği hâle geliyor, fakat sonrasında harikulade kireçtaşından, ben hariç hiçbir insanın görmediği, devasa katedrallere açılıyordu. Bana ait olan bir yer de vardı. Buraya Yeşil Adamın Sığınağı diyordum çünkü Germenler peşimdeyken ismim Yeşil Adam'dı.

Morrigan, İkinci Dünya Savaşı boyunca çok fazla büyü yapmamamı istemişti çünkü ölüleri seçmekle meşgul olacaktı ve beni Aenghus Óg'dan koruyamazdı. Pirenelerin elementali bana acımış ve yardım etmişti, zaten bölgeden gidersem bir daha ne zaman geri döneceğimi bilmiyordu.

Topraktan çok fazla güç çekmemeliydim çünkü hem Fae hem de Tuatha Dé Danann yakınlardaysa bunu sezebilirdi, kazayla yerimi belli etmek istemiyordum. Pireneler gizlenme birçok şekilde yardım ediyordu. Bir elemental kendi büyüsunu yaptığıında bunu yapan toprağın kendisiydi, birinin topraktan güç çekmesi gibi değildi.

Alman subayları arasında biri Yeşil Adam isminde birinin Yahudilerin kaçmasına yardım ettiğini duymuş ve söylentilerde gerçeklik payı olabileceğini düşünerek peşime askerler gönderilmişti. Bu, 1941 yılındaydı, Fransa perişan hâldeydi ve Amerika henüz savaşa girmemişti, bu yüzden canı sıkkın askerler için bu tarz avlar eğlenceydi. Normalde sorun olmazlardı ama ben uyurken kampıma sessizce girince beni hazırlıksız yakalamışlardı. Otomatik silahları vardı ve derim mermilere karşı fantastik bir korumaya sahip değildi.

Kamufajımı açıp Pireneler'in elementalinden yardım istemiştim. Birkaç saniye sonra sağımızda bir yerde yaşanan heylanla Almanlar hemen ateş açamamıştı. Zaten Yeşil Adam olup olmadığımı bilmiyor, ormanda uyuyan çılgın bir piç olduğumu düşünüyorlardı. Bağırmaya başladılar ve nereye gittiğimi sordular, bazıları güneyden gelen sesi incelemeye gitti.

Birkaçı kampı dolaşmaya başladı ve etrafa bakındı. Sonunda Fragarach'ı buldular. Az kalsın sessizliğimi bozup kılıcı almamaları için yalvaracaktım.

Sıkıntımı fark eden elemental bana sıra dışı bir teklif yaptı. Kayalıkların diğer tarafında girişi olmayan bir mağara vardı. Dağda bir kapı açarak geçmeme izin verecek ve askerlerin ayakları altındaki toprağı aşındırarak girişimi gizleyecekti. Bunun bir deprem olduğunu düşüneceklerdi.

Kabul ettim ve kargaşa başladı. Kamp yerinin zemini birden dengesizleşti, bir asker şaşkınlıktan tetiğe bastı. Mermi arkadaşlarından birine saplandı ve hepsi kendini yere atıp ormana doğru ateş etti, paranoyakça bir düşünceyle saldırıya uğradıklarını düşünmüşlerdi. Fragarach yerde duruyordu çünkü miki-neli tüfeklere karşı işe yaramazdı. Kınıyla elimin derisi arasında bir bağ kurdum ve kılıç elime uçtu. Karanlığın içine daldım ve elemental kapıyı arkamdan kapattı. Elveda, zalim dünya!

Karanlık o kadar yoğunlu ki gece görüşü bile işe yaramı-yordu. Dağın içinde ışık kaynağı yoktu. Hava çok kötü değildi, bir yerlerden yenileniyordu. Fakat yine de nemli ve soğuktu. Bir şey duyamadığım ve göremediğim için uykuya daldım. Pireneler gün doğunca beni uyandırdı.

Dağın içinden çıkınca gözlerimi kısıtım ve çamların kokusunu içime çektim. Kuşların sabah şarkısını dinledim. Kamp yerim perişan hâldeydi, Alman askerleri eşyalarımı çalmıştı. Erzak stokumu yenilemek bir haftamı aldı ama çıkmam gereken bir seyahat vardı. Daha önce kimsenin görmediğı bir sırrı

görmek istiyordum. Pireneler insanlar dağlara gelmeden önce bu sırta vakıftı ve şimdi bunu benimle paylaşıyordu.

Birkaç gaz lambası satın aldım ve Pireneler kapıyı benim için tekrar açtı. İçeriye görünce nefesim kesildi.

İçeride savaş veya soykırım yoktu. Memnun edecek veya kızdıracak tanrılar yoktu. Sadece farklı jeolojik devirlerle dekore edilmiş bir mağaraydı. Keats'in sözleri aklıma geldi, başka bir şey için yazmıştı ama bu mağaraya çok uygundu: Sessizliğin ve zamanın üvey çocuğu. Zamanla katmanların üst üste birikmesiyle oluşmuş sütunlar ve birbirine doğru uzanan sarkıtlar ile dikitler muhteşemdi.

Gaz lambamın ışığı karanlık suyla dolu bir havuzu aydınlattı ve Pireneler sudan uzak durmamı istedi. Su içilebilirdi ama içinde henüz keşfedilmemiş beş tür yaşıyordu. Mağarada dolaşırken arka taraftaki bir delikten içeriye temiz hava girdiğini fark ettim. Bu delik bir insanın geçemeyeceği kadar küçüktü. Pireneler birbirine bağlı mağaraların İspanya'ya çıktığını söyledi, bu sayede nefes alabiliyordum. Orada uzun süre kalmadım, sadece bir saat boyunca böyle bir yeri yaratan sabrı ve ortaya çıkan sanat eserini takdir ettim. Pireneler'e bunu bana gösterdiği için teşekkür ettim.

Seksen sene sonra daha dünmüş gibi Yeşil Adamın Sığınağı'nı hâlâ hatırlıyordum.

Granuaile ile Tír na nÓg'dan dünyaya geçtikten sonra yiyecek ve gaz lambası satın aldık. Gittiğimizde Pireneler elinden geleni yapmaya hazırdı, taşı toprağı bir kenara çekti.

Aradığım dikenli çalılar güneşin yokluğunda yetişmiyordu ve mağaranın yakınlarında çok fazla yoktu, Olimpos'taki gibi hemen bulamadık. Birine ulaşmak için tepeden aşağıya doğru üç futbol sahası kadar yol gitmek zorunda kaldık. Pireneler araziyle biraz oynadı, çalıların yanında bir banket oluşturarak yukarıdan bakan varsa görünmemize engel oldu. Bizi görmek için bizimle aynı seviyede olmak veya tam tepeden yaklaşmak gerekiyordu. Oberon bütün yolları izleyecek ve bir şey olursa bizi uyaracaktı. Geceleri ise mola verip büyü'nün kokusunun dağılması için Yeşil Adamın Sığınağı'na girecektik. Gerçi Bacchantlar'ın burayı kısa sürede bulacağını sanmıyordum ama işimi en kısa süre içerisinde bitirmeye niyetliydim. Bu da biraz mola vermek anlamına geliyorsa sorun olmazdı. Yanıklarımı iyileştirmeye devam ediyordum ve eskisi kadar ür-kütücü görünmüyordum.

Gaia ile bağlantıya geçip ayine devam edeceğimiz zaman Granuaile iç çamaşırını çıkartmak konusunda hiçbir şey söylemedi. Sadece eteğini yukarıya çekerek üzerinde çalışacağım kısmı açtı ve gerektiğinde iç çamaşırını kenarından tutup aşağıya indirdi ama hiçbir şey söylemedi. Dövmeleri yapılırken sessizce yüzünü buruşturmaktan başka bir şey yapmadı.

Sessizce, "Teşekkürler," dedim. Önceki deneyimlerime rağmen bu kelimenin içinde barındırdığı anlamı anlamasını ümit ettim. Beş dakika boyunca sessizce düğümün içini tamamladım, iğneyle işime devam ettim. Beklediğimden çok daha sonra birden cevap verince irkildim.

“Bir şey değil,” diye mırıldandı. Ve bu kadardı. Büyülü görüşümü filtrelemeyi bıraktım ve aramızdaki bağlara baktım. Zengin ve sayısız ve karmaşık bağlardı, ben öğretmemiş olsam da Granuaile ne anlama geldiklerini anlamıştı.

İç geçirdim ve kısık sesle konuşmaya başladım. “Sana bir özür borçluyum, Granuaile –hayır, abartılı sözler söyleyecek değilim. Özür dilerim. Sadece özür dilerim. Olmadığım bir şey gibi görünmeye çalışmak zorunda kalmayalı çok uzun zaman oldu –birkaç insan ömrü diyebiliriz. Elliye geçince hâlâ yirmili yaşlardaymış gibi rol yapıyorsun, bir başkasının yanındaki her anın bir performansa dönüşüyor. Sahneyi hiç terk etmiyorsun ve karakterinde bir açık verince insanlar bunu fark ediyor. Benim Druid olduğumu bilen son sevdiğim kadın Tahirah’tı. Ama hiçbir zaman Druid olmadı, bu yüzden senin gördüklerini göremedi. Bununla hiçbir zaman uğraşmak zorunda kalmadım. Benim neler gördüğüm hakkında hiçbir fikri yoktu.”

Granuaile, “Benden çok daha fazlasını görüyor olmalısın,” dedi. Sesi çok cılızdı, sanki sesini yükseltirse susmamdan korkuyordu.

“Hayır. Bence tam tersi olmalı. Görüş herkes için aynı değildir; gördüklerini nasıl filtreleyip yorumladığın önemlidir, gördüklerini yorumlamak konusunda çok yetenekli olduğun biliyorum, alıştıkça daha da iyiye gideceksin. Yoksa sana *teşekkür ederim* dediğimde bunun ne anlama geldiğini anlayamazdın.”

“İç çamaşırlarımı çıkartmadığım için basit bir teşekkür değildi,” dedi. “Sadece bizimle de ilgili değildi. Geçmişle ilgiliydi. Bir şeyden korkuyordun.”

Buna şaşırdım. Düşündüğümünden çok daha fazlasıydı –telepati gibi bir şeydi. Bilincin düğümlerini yorumlamakla mı ilgiliydi? Ama hemen kendime geldim. “Evet. Son çırağıma hiç bağlanmadım ve bunu sana daha önce söylemiştim. Eğitimi yarıda kaldı ve sonrasında öldü. Tarihin kendini tekrarlamasını istemiyorum.”

“Sence romantik bir şeyler yaşarsak eğitimim yarıda mı kalır?”

“Kalmaz mı? On iki sene boyunca duygularımı bastırıp inkâr ettikten sonra şimdi başlarsak ne zaman dururuz?”

Hafifçe kıkırdadı. “Güzel noktaya parmak bastın. Toprakdan güç alarak kendini yenileyebilen ve aşırı sürtünmenin sebep olacağı hasarları onarabilen iki kişi? Efsanevi olur. *İlyada*’dan üç kitap gibi bir şey.”

Bunu duyunca bir kahkaha attım ve kıkırdadı. Alnımı kısa süreliğine dirseğinin içine koydum ve rahatlamamın keyfini çıkarttım. Sonrasında omzunun üzerine yumuşak bir öpücük kondurdum. Sessizleşti ve yüz ifadesi soru sorar gibiydi.

“Korkularıma bir süre daha katlan, olur mu? Hem kendin hem de benim için.”

“Tamam,” dedi. Kendimi kontrol etmeye çalışsam da az kalsın gözlerinin yeşilinde boğuluyordum. Kafasını çevirdi ve

ekledi. “Sensey.” Başımı iki yana salladım ve Granuaile’i top-
rağa bağlamaya devam ettim.

Bu konuşmadan bir ay sonra, insanlar veya tanrılar tarafından rahatsız edilmeyince, acı verici kısmı geçtik ve acıya heyecanın eklendiği kısma geçtik. Gaia’nın düğümünü sadık bir biçimde Granuaile’in yanına işlemiştim, dövme göğsünün yanından kıvrılarak omzunun tepesine kadar çıkıyor, sonra şekil değiştiren halkalarla pazılarına doğru iniyordu.

Bir Druid’in hayvan formlarını Druid’in kendisi değil Gaia seçerdi. Gaia bağlama süreci boyunca Druid’i tanır ve en uygun formların ne olacağına karar verirdi. Pazının üzerindeki ilk halka her zaman insan şeklindeydi –insan formuna geri dönebilmek için buna ihtiyaç vardı. Bunun altında Druid’in toynaklı bir hayvanı, karasal bir avcısı, uçan bir formu ve yüzen bir şekli olurdu. Gaia formların ne olacağını hemen söylemezdi, bu yüzden Granuaile’in nelere dönüşebileceğini söylemeden önce beklememiz gerekiyordu.

Kolundaki ikinci halkaya geçtiğimde üç dakikada bir sollar sordu.

“Ne olduğunu biliyor musun?”

“Hayır, özür dilerim.”

“Ya şimdi?”

“Henüz değil. Biraz tedirgin misin?”

“Belki. En azından tahmin edemez misin?”

“Toynakları var.”

“Senden nefret ediyorum.”

Hafifçe gülümsedim. “Hayır, etmiyorsun.”

“Evet, haklısın.”

Sonunda düğümlerin şekli belirginleşmeye başladı. “Galiba ata benziyor,” dedim.

“At! Nasıl bir şey? Appaloosa? Arap atı?”

“Hızlı bir at.”

“Muhtemelen kızıldır, tüylerinden bahsediyorum. Süper çekici bir şeydir.”

“Şüphesiz,” dedim. Granuaile’in gözleri odağını kaybederken işime devam ettim. Muhtemelen çok hızlı koştuğunu hayal ediyordu.

Ertesi gün avcının formu da belirginleşmeye başladı. Koyu renkli bir şeydi, çok fazla zaman ve mürekkep gerektirecekti. “Henüz ne olduğunu bilmiyorum ama kürkü koyu renkli,” dedim. Gün boyunca tahminler yürüttü. Günün sonunda şüpheye yer kalmadan ne olduğunu söyleyebildim.

“Hah. Siyah bir kedi,” dedim.

“Siyah bir kedi?” Biraz öfkelenmiş gibiydi.

“Büyük bir hayvan, sokak kedisi gibi değil. Form değiştirene kadar leopar mı yoksa jaguar mı bilemeyiz.”

“Ah! Bu, çok daha iyi.”

“Kesinlikle. Çok havalı.”

“Panter olamaz mı?”

“Siyah panterler aslında siyah leoparlardır. Farklı bir tür değildir. Renk maddelerinin fazlalığıyla ilgili resesif bir gen

yüzündendir ve garip olan insanların *siyah leopar* kelimesini kullanmak istememesidir.”

“Hımmm. Enteresan bir seçim.”

“Sanırım Gaia karanlıkta tehlikeli olmanı istiyor. Uçan formunun ne olacağı konusu hâlâ tahminlere açık. Bu düğümlere bakarak türleri ayırt etmek çok kolay değildir.”

“Sivrisinek veya ona benzer bir şey olmayacağım, değil mi?”

“Hayır. Druidler genelde büyük kuşlardan birine dönüşür. Gaia seni besin zincirinin altında bir yere koymaz.”

Uçan formunu bitirdiğimde avcı bir kuş olduğunun farkındaydım ama kartal mı şahin mi yoksadoğan mı bilmiyordum. Benim gibi baykuş olmayacaktı.

Granuaile’in en zayıf formu yüzeniydi, bir denizaslanıydı, muhtemelen çok sevimli olacak ama benim susamuru çevikliğime sahip olamayacaktı. Fakat benden çok daha iyi bir yüzücüydü.

Ön kolunu bitirmek bir hafta sürdü, buradaki dövmeler boyut değiştirmesini sağlayacaktı. Elinin arkasındaki halka ise kendini iyileştirmesi içindi. Son gün elindeki halkayı tamamlamamı seyrederken eli elimdeydi ve ne kadar heyecanlı olduğunu belli edecek sesleri çıkartmamaya çalışıyordu. Ben de çok heyecanlıydım, tamamen iyileşmiştim ve eskisi gibi görünüyordum, sadece iki aylık sakalım görüntümü bozuyordu.

Son kısmı bitirdiğimde Gaia’nın parıltısı görüşümüzden silindi. Granuaile heyecanla bana baktı.

“Tebrikler, Granuaile MacTiernan,” dedim. “Son bin sene-
dir dünyaya gelen ilk Druid’sin.” Sırıttım, işi bitirdiğim için
rahatlamıştım. Granuaile de rahatlayarak bir kakhaha attı.

Suratına bakarken yüz ifadesinin yıkımına şahit oldum,
sanki birisi gülümsemesini destekleyen direkleri yıkmıştı. Alt
dudağı titredi ve burnunu çekti. “Bittiğine inanamıyorum,”
dedi. Sağ elinin üstünü inceledi ve sol eliyle gözyaşlarını sildi.
“On iki sene.”

“Ah, saçmalık. Göz açıp kapayıncaya kadar geçti!” dedim.

“Evet, her neyse.” Bir kez daha burnunu çekti ve yanağını
sildi. Gülümsemesi geri döndü ama bu sefer yaramaz bir gü-
lümsemeydi. “Öyleyse, artık senseyim değilsin, değil mi?”

“Evet, her ne anlama geliyorsa.”

“Pekâlâ, yeterince bekledim.” Beni boynumdan tuttu ve
ağzına doğru çekti. “Buraya gel.”

Dediğini yaptım.

BÖLÜM 21

Pekâlâ, kayıtlara geçmesi için söylüyorum, sizin şimdi yaptığınız şey köpeklerinki gibi değil. Bu bow chicka wow wow olayına prensip olarak karşıyım.

Oberon, lütfen. Şimdi hiç zamanı değil.

Bence tam zamanı! Granuaile ile ilk kez bow chicka wow wow olayına giriyorsunuz.

Çıkarttığımız seslerin köpeklerin havlamasına benzemesi gerekmiyor! Yetmişlerin pornografik filmlerindeki müziklerle dalga geçen bir şeyden bahsediyorsun. Bizi biraz rahat bırakır mısın?

Ne? Gitmemi mi istiyorsun?

Lütfen bize bakıp durma! Sen Fifi ile vakit geçirirken ben sizi seyredip köpeklerin kemik yemesiyle ilgili yorumlar yapıyor muyum?

Tamam. Ama insanların çiftleşme alışkanlıkları çok aptalca.

BÖLÜM 22

Sonunda mola verdik ama sadece başladığımızdan beri güneş üçüncü kez batarken Oberon bizi kendi bacasını kemirmekle tehdit ettiği için.

Bekçi köpeğiniz olmaktan çok sıkıldım çünkü sizin iğrençliklerinizi seyretmekten başka bir şey yapmıyorum.

Bir saniye! Öncelikle, bizi izlememen gerekiyordu çünkü sana bunu yapmamayı söylemiştim, ayrıca biz iğrençlik yapmıyoruz. Bunlar Al Green'in şarkılarındaki şeyler.

Bana 'iğrençlik aslanın ağzındadır' lafını öğreten sendin.

Hayır, Oberon, o güzellikti.

Her neyse. İğrençlik için de işe yarar.

Şimdi moralimi hiçbir şey bozamazdı, bir kahkaha attım ve haklı olduğunu söyledim.

Avlanmaya ne dersin, Oberon? Buna itirazın var mı?

Köpeğim burnunu havaya kaldırdı. *Duruma göre değişir. Ne avlıyoruz?*

Ne istiyorsan. Nerede istiyorsan. Granuaile'in boyut ve şekil değiştirme yeteneklerini test etmesi gerek.

Dik-dik avlamak istiyorum.

Tamam. O zaman Tanzanya'ya gidiyoruz!

Granuaile artık tam bir Druid'di ama daha önce teoriden ibaret olan şeyleri test etmesi için hâlâ bir hocaya ihtiyacı vardı. Düğümlerin yapısını ve sözcükleri ezberlemişti ama biz birkaç gündür o kadar... meşguldük ki güçlerini test etmemişti.

Pireneler'e misafirperverliği için teşekkür ettik ve doğu Afrika'ya gitmeye hazırlandık. Granuaile ile ellerimizi bir ağacın üzerine koyduk ve ona Tír na nÓg'da nereye gideceğini gösterdim.

"Önce sen. Ben arkadayım."

"Ya kaybolursam?"

"Kaybolmazsın. Her nereye gidersen ben seninleyim."

Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı, birlikte boyut değiştirdik.

Oberon, *yakında benimle de konuşabilecek, değil mi*, diye sordu.

Evet. Çok yakında.

Pekâlâ, sohbetimiz hoparlöre geçmeden önce bilmeni isterim ki sen benim favori insanımsın.

Ah, teşekkür ederim, Oberon—

İğrenç şeyler yaptığında bile.

Çok... cömertsin.

Oberon burnunu tekrar havaya kaldırdı ama bunun sebebi tavır koymak değildi. Burun delikleri açıldı. *Atticus, ölü şeylerin kokusunu alıyorum. Çok fazlalar. Bu tarafa geliyorlar.*

Kaşlarımı çattım. *Vampirler?*

Zombi kıyametini kaçırmadıysak, evet.

Bütün yönlerden mi geliyorlar?

Hayır, dağın bu tarafından.

Demek ki Fransız vampirlerdi. Belki de çok uzakta olmayan İber Yarımadası'ndan geliyorlardı. Theophilus ile konuştuğuktan sonra dünyanın dört bir yanına beni avlamalarını emrettiğine emindim. Ben çırağımın eğitime devam ettiğine göre av yeniden başlamıştı ve dünyanın bütün vampirleri peşimizdeydi.

Tek bir yerde kaldığım için beni bulmaları çok zor olmasa gerekti, kadim kanımın kokusu diğer insanlarınkinden farklıydı. Gizemli Fae, hain vampirlere Granuaile'i toprağa bağladığımı söylediye Avrupa'nın vahşi doğasında beni aramaları çok normaldi.

Kalıp sayısını bilmediğim vampirlerle dövüşmeye niyetim yoktu, bu yüzden Tír na nÓg'a geçtik ve Granuaile'i bizi beklerken bulduk. Karanlıkta hoplayıp zıplıyordu. "Başardım!"

"Evet. Şimdi Tanzanya'ya gidelim. Yolu göster."

Boyut değiştirecek uygun yeri bulmamız biraz zaman aldı ama sonunda Manyara Gölü Doğal Yaşam Alanı'ndaki akasya ağaçlarının ortasında çıktık. Önceki gibi önden Granuaile gitti, biz yeni Druid'i takip ettik.

Oberon boyut değiştirdikten sonra, *ona vampirleri söyleyecek misin*, diye sordu.

Birazdan. Ama önce biraz düşünmem gerek. Zaten endişelenecek bir sürü şeyi var.

Tanzanya sıcak ve nemliydi, birbirini yiyen hayvanlarla doluydu ve ikimiz de gece görüşümüzü açtık. Granuaile heyecanlıydı.

“Şimdi boyut değiştirebilir miyim?”

“Bir saniye. Önce Oberon ile bağ kur.”

“Ah! Evet. Özür dilerim, Oberon, çok heyecanlıyım.”

Tuvalate gitmesi gerekiyormuş gibi dans ediyor.

“Anlıyor,” dedim. “Pekâlâ. Oberon ile aramdaki bağa büyülü spektrumda bak. Onun düşüncelerini duymak için benim gibi ona bağlanman gerek.”

“Sen de benim düşüncelerimi duyabilecek misin?”

“Hayır. İnsan telepatisine sahip tanıdığım tek kişi Morrigan’dır ve bunu geleneksel bağlarla yapmaz.”

Granuaile, “Ya ikimiz de hayvan formundaysak?” diye sordu. “Oberon’u birbirimizle konuşmak için aracı olarak kullanabilir miyiz?”

“Sanırım kullanabiliriz.”

Beni delirtmek istiyorsanız.

“Ama bunu çok fazla yapmasak iyi olur,” diye ekledim.

Granuaile başıyla onayladı. “Zavallı köpek delirir.”

Senden daha duyarlı, Atticus!

Hey!

Onun üzerinde çalışmak için bana iki ay ver, bahse girerim sonrasında bana Fransız kanişi alır.

Onun cömertliğinden faydalanma!

Ciddi misin? Köpek olmaktan vazgeçmemi istesen daha iyi.

Granuaile ciyakladı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bunu duydum! Sonunu. Neden ondan köpek olmaktan vazgeçmesini istiyorsun?”

Merhaba, Zeki Kız.

“Merhaba, Oberon! Sesini duymak çok güzel. Bana ‘Zeki Kız’ ismini mi taktın?”

“Deri-değiştirenlerle dövüştüğümüzden beri sana öyle sesleniyor. Dikkatli ol. Sana yağ çekiyor.”

“Öyle mi?” Kaşlarını havaya kaldırdı.

Huysuz Druid’i umursama. Gizli bir ajandam yok. Tek motivasyonum yiyecektir.

“Ve bu akşam minik antiloplara açsın.”

Bu doğru! Ama ne yakalarsanız idare ederim.

“Daha önce hiç avlanmadım, bu yüzden işi berbat etmemem için bana birkaç tavsiye vermen gerek.”

Bu akşam sana müsamaha gösteririm.

“Güzel, çünkü avcı formum büyük siyah bir kedi.”

Sen kedi mi seversin? Oberon bana fısıldadı. Atticus, bu konudan hiç bahsetmemiştin!

Granuaile, “Benim seçimim değildi, Oberon!” dedi. “Bunu Gaia seçti. Ben seçseydim sen ve Atticus gibi bir kurt köpeği olmak isterdim.”

Bu doğru, dostum. Hayvan formlarında bir şey yapamazdı. Zaten ne fark eder? Hangi formda olursa olsun Granuaile değil mi?

Oberon, *güzel noktaya parmak bastın*, diye onayladı.

Granuaile, “Ne dedi?” diye sordu.

Hangi forma girersen gir senin Zeki Kız olacağını söyledi.

“Ah. Bu doğru. Atticus, her defasında Oberon’a sormamak için belki de yüksek sesle konuşsak daha iyi olur.”

“Evet. İyi fikir. Ben bu şekilde iletişim kurmaya alışmışım, bu alışkanlığımı bırakmak biraz zaman alacak.”

Haydi avlanalım.

Granuaile ile üzerimizdekileri çıkarttık, kıyafetlerimizi ağacın dibine koyduk. Toprakta giysilerimizi ve silahlarımızı bizim için gizlemesini istedik.

“Şekil değiştirmeden önce son bir şey var, kolyeni düzeltmem gerek.”

“Ah.” Granuaile elini boynunda sallanan soğuk demire götürdü. “Haklısın. Az kalsın kendi kendimi boğacaktım.”

“Bunu senin için yapsam olur mu? Böylece sen şekil değiştirince boyutu değişecek. Sana nasıl yapılacağını öğretirim ama daha sonra.”

“Önemli değil, sen yapiver,” dedi.

“Bunun için önce bütün formlarına dönüşmüş olman gerek ve şekil değiştirmek için can attığını biliyorum.” Arkasına dönmesini istedim ve kolyesini açtım, zincirin ne kadar gevşek olduğunu zihnimin bir köşesine not ettim. Sonra elimde kolyeyle geri çekildim. “En tepeden başlayalım. Önce at.”

Granuaile kendisini at dövmesine bağlayacak sözleri söyledi. Bakır renginde tüyleri olan çok güzel bir ata dönüştü, harikulade bir hayvandı. Burnundan nefes verdi ve aksırdı. Kolyenin ölçüsünü alırken nasıl göründüğünden bahsettim, zincirin boyutunu yine zihnime kazıdım. Kışnedi ve toynaklarını teker teker yere vurdu, dört bacağı olmasına şaşırılmış gibiydi. İnsan formuna geri dönerken kolyenin orijinal boyutuna geri dönmesini sağlayacak bağlamanın ilk kısmını yaptım.

“Pekâlâ, şimdi insan formuna geç. Koşmak istediğini biliyorum ama burası yeri değil. Ağaçlarda leoparlar ve başka aç avcılar da var.”

Granuaile burnundan soludu ve insan formuna geçti. “Atticus, bu harikaydı! Dört bacak! Toynaklar! İnanılmazdı!”

“Biliyorum. Kolyeni kontrol et.”

Bakışlarını aşağıya indirdi ve kolyenin önceki boyutunda boynunda olduğunu gördü.

“Harikasın.”

Daha fazla gaz verme. Birazdan patlayacak.

Kolyeyi yeniden açtım. “Pekâlâ, kedi formu.”

Granuaile tekrar form değiştirdi ve zarif siyah bir jaguara dönüştü. Bunu kısa ve kalın kuyruğundan, daha geniş kafasından anladım. Bu formda da birkaç kez aksırdı.

“Tebrikler. Bir jaguarsın.”

Granuaile bunu duyunca heyecanla kükredi, Oberon irkildi ve orman sessizliğe büründü.

Oberon, *bence yakındaki bütün yaratıklar altına yaptı*, dedi. *Sonra da gizlendi. Avlanmada birinci kural: Sessiz ol.*

Granuaile kulaklarını aşağıya indirdi ve pişman gibi görünmeyi başardı.

Kolyeyi ölçtüm ve insan formuna geri döndü.

Sesini bulunca, “Özür dilerim, Oberon,” dedi. “Helen Reddy’nin hatası. *Ben bir kadınıym, bak nasıl kükrüyorum*, sözü aklıma geldi.”

Sorun değil. Bugün sana karşı toleranslı olduğumu söylemiştim.

“Pekâlâ,” dedim. Kolyeyi geri aldım. “Bakalım hangi kuşsun. İstiyorsan biraz uç ama bizi çok fazla bekletme.”

Granuaile tekrar form değiştirdi ve ben bir ıslık çaldım. “Bir aladoğansın! Yaşayan en hızlı kuşsun! Uç! Özgür ol!”

Bir zafer çılgılığı atan Granuaile havalandı, bir an için Hayvanlar Âlemi’nden görkemli bir sahne izler gibi olduk. Ardından beceriksiz bir manevrayla yere çakılınca bütün havası kaçtı. Tekrar denedi ve yine yere düştü, üçüncü denemesinde göğe yükselmeyi başardı ve saatte üç yüz kilometre hızla inişe geçti. Yerde patinaj çekerek durabildi ve yeniden insan formuna geçince inleyip karnını tuttu.

“Of. Atticus, midem çok kötü.”

“Çünkü çok hızlı şekil değiştiriyorsun. Fizik kurallarına bu şekilde çomak sokarsan evren sana temel biyolojiyi yeniden hatırlatır.”

“Dalağıma bir şey olmamıştır, değil mi?”

“Hayır. Geçer. İyileştiremeyeceğin veya acısını dindiremeyeceğin bir şey değil. Uçuşun nasıldı?”

“Harikaydı. Üçüncüsü. Bu form çok hoşuma gidecek.”

“Buna eminim. Sonuncusu: denizaslanı.”

Şekil değiştirdi ve yüzgeçlerini birbirine vurdu. Oberon bunu çok komik buldu ve ben de kolyesini ayarlarken kıkırdadım.

“Bu formda bir süre sabit kal. Sırayla bütün formlar ve şekiller için ayarlamalar yapacağım, böylece attan aladoğana veya jaguardan denizaslanına dönüşebileceksin. Ve kolyen hep boynunda olacak.” İşimi birkaç dakikada bitirdim. “Tamam, şimdi jaguar formuna geç de avlanalım.”

Oberon, *zamanı gelmişti*, dedi.

Granuaile tekrar jaguar formuna geçti ve ben de kurt köpeğine dönüştüm. İkimiz de aksırdık. Benim kürküm kırmızımsıydı ve dövmelemin olduğu sağ ön bacağımda beyaz çizgiler vardı. Biraz farklı bir köpek gibiydim, aslında çok eskiden İrlandalıların sahip olduğu savaş köpeklerinden biriydim. Fakat Oberon için bunun bir anlamı yoktu, bir kurt köpeğiydim ve sürüsündendim.

Oberon, *tamam, şimdi burnundan derin bir nefes al*, dedi. Granuaile söyleneni yaptı ve kendine hâkim olamayıp hapşırdı, ilk form değişiminden daha ciddi bir aksırma kriziydi. Patisiyle ağzını kapatmaya çalışması çok komik bir görüntü ortaya çıkarttı.

Hah! Dünyanın bu kadar kokulu bir yer olabileceği aklına gelmemiştii, değil mi? Granuaile hapşırmaları arasında bir boş-

luk bulup Oberon'a kükredi. *Ah, birkaç dakika içerisinde alışsın. Pekâlâ, babun, hipopotam, timsah veya diğer büyük kedilere denk gelmeden birkaç dik-dik avlayacağız.*

Ne yazık ki dik-dik bulamadık ama Oberon çok fazla hayal kırıklığına uğramadı. Granuaile hapsirmeye devam ettiği ve yeni kokulara alışamadığı için etrafta gezinmekten çok keyif alıyordu. Granuaile kokulara aşırı duyarlıydı, şeytanlarla ilk karşılaştığında on dakika boyunca çaresizce kusmuştu. Görkemli bir gergedan pisliği yığınının yanından geçerken insan formundaki öğürmesi bir jaguarın titreyip irkilerek dans etmesine dönüştü. Oberon o kadar güldü ki patileri şimdi gökyüzüne bakıyordu.

Biliyor musun, Granuaile'i toprağa bağladığın üç ay boyunca çok sıkıldım ama buna değermiş. Borcunu ödedin. Gergedan bokuyla dize gelecek bir jaguar göreceğim aklıma gelmezdi. Ve muhtemelen Granuaile kükrediğinde altına kaçırды.

Granuaile hâlâ öğürüyor ve yerdeki kokudan uzaklaşmaya çalışıyordu, karnı çimenlerin üzerindeydi. Sonra başka seçenekleri olduğunu hatırlayıp aladoğana dönüştü. Bir çılgılık attı ve yerden yükseldi, kötü kokudan uzaklaştı.

Oberon, *oh*, dedi. *Avlanmaktan vazgeçti. Eşyalarınızı koyduğunuz yerde olacakmış.*

Pekâlâ, biz de gitsek iyi olur. Sürekli hâline gülemeyiz.

Ama çok eğlenceli.

Tír na nÓg'a geçip Goibhniu'u ziyaret edelim. Bahse girerim yanında senin için aperiatif bir şeyler vardır.

Granuaile tepemizde daireler çizerken Tír na nÓg'a bağlı ağaca doğru yürüdük.

Goibhniu'un barında büyümlü aperişler var mı? Buffalo'da yapılan tavuk kanatları yerine gerçek buffalo kanatları gibi?

Hayır, öyle bir şey yok. Gerçi Üç Zanaatkârdan biridir.

İlgi çekici bir hikâyeye benziyor!

Çok ilgi çekici değil. Hepsi Brighid'in oğulları ve hepsinin farklı bir uzmanlığı var.

Ah. Hepsi anneleri gibi sinirli mi?

Hayır, çok neşeliler. Goibhniu, bira yapımında ve demircilikte usta. Luchta, usta bir marangoz. Ve Creidhne da altın, bronz ve pirinç işlerinde çok iyidir.

Öyleyse, bu hikâyenin içinde zorda kalmış genç bir kız yok, öyle mi? Üç Zanaatkâr deyince insanın aklına bir prensesin kalbini kazanmak için birbiriyle yarışan üç kişi geliyor ve hikâyenin sonunda ikisinin ölmesi gerek.

Diğer kültürlerin hikâyelerini düşünüyor olmalısın. İrlandalı kadınlar erkeklerin canına okur ve ne istiyorsa onu yapar. A, B ve C örnekleri için Morrigan, Brighid ve Flidais'e bakman yeterli.

Bu kadarı yeterli. Tuatha Dé Danann içinde aşçılık tanrısı yok mu?

Korkarım yok.

Öyleyse, eski İrlandalıların bira yapımında uzman bir tanrısı var ama aşçılıkla ilgili bir tanrısı yok, öyle mi?

Önceliklerimizi dikkatle belirleriz.

Öyleyse, Goibhniu'un yanında benim için aperlaf bir şeyler olacağını nereden biliyorsun?

Her zaman bir şeyleri vardır –pretzel veya insanlara daha fazla bira içtiren bir şeyler. Dediğim gibi, öncelikler.

Önceliklerin etle alakası olsaydı kendimi çok daha iyi hissedirdim.

Bir süre sessizce yürüdük. Yürürken Pireneler'de vampirlerin bizi bulmasının ne anlama gelebileceğini düşündüm.

Daha önce aktif olarak vampirler tarafından avlanmadığım için bu durum Theophilus'un emriyle olmalıydı. Demek ki bu sorunun çözülmesini istiyorsam adamı yok etmeliydim –bu çözüm, bütün vampirleri öldürmekten daha kolaydı. Fakat yerine geçen kişi aynı emri tekrarlayabilirdi. Vampirler yaşananları geçmişte bırakmayı sevmezdi. Kendimi güvende hissetmek için Leif Helgarson'u dünyanın en güçlü vampiri yapmalıyım.

Fakat bu aklıma gelir gelmez Leif'in planının da bu olduğunu anladım.

Benim tarafımdaymış gibi görünerek aslında kendine hizmet ediyordu. Arizona'da yaptığı gibi, rakiplerinden kurtulmak ve arzu ettiği konuma gelmek için beni kullanıyordu. Ve dünyanın en güçlü vampiri olursa, diğerlerinin aksine, beni umursamayabileceğini biliyordu. Bize Selanik'te yardım edışı –üç kara elfi parçalaması- bir cömertlik veya iyilik değil, saf bir bencilliğin eseri idi. En tepeye çıkmasını sağlayacak bilet bendim ve benim ölmeme izin veremezdi.

Leif'ten ne kadar nefret edersem edeyim ihtiyacım olan kişiydi ve bundan sonuna kadar faydalananacaktı. Theophilus'u yok etmeme yardım edebildiği sürece benden korkmasına gerek yoktu.

Granuaile yere indiğinde çok öfkeliydi ve insan formuna geçti. Ben de insan formuna geçtim ve silahlarımızı gizlediğimiz yerden aldık.

"Bu, hiç hoş değildi, Oberon," dedi. Huysuzca kıyafetlerini yerden aldı.

Özür dilerim, bu kadar kötü olacağını bilmiyordum.

"Ama öyle olmasını ümit ediyordun."

Aslında, ümitlerimin ötesinde bir şeydi.

"Ne?"

Ah! Bunun faydası olmaz, dostum.

Demek istediğim, jaguar olarak koku alma duyunun bu kadar güçlü olacağını düşünmüyordum. Birkaç kez aksırırsın diye düşünüyordum. Geriye kalanı komikti ama amacım senin bu şekilde acı çekmen değildi. Özür dilerim.

Bu daha iyi.

"O lanet olasıca formda kalacaksam buna alışmam gerekecek. Bugün gezegendeki bütün jaguarları utandırdığıma eminim, bana ne kadar gülseniz azdır. Ama bu formu benim için Gaia seçti, bu yüzden toprağa hizmet edebilmem için buna uyum sağlamalıyım. Bir daha denememe izin vereceğine söz verir misin?"

Tabii ki.

Granuaile köpeğimin tüylerini okşadı ve bana döndü.
“Şimdi nereye?”

“Yanılmıyorsam, Tír na nÓg’da seni bekleyen büyük bir mezuniyet hediyesi var.”

“Tuatha Dé Danann imzalı bir kart ve yüklü miktarda para mı?”

Burnumdan soludum. “Hayır, çok daha epik bir şey.”

BÖLÜM 23

Goibhniu'un yüzündeki gururlu gülümseme Broadway'i bile aydınlatabilirdi. Sanat eserini Granuaile'in eline koyarken, "Bunun ismi Scáthmhaide," dedi.

Granuaile sessizce elindeki asaya baktı, sonra ağzı ve gözleri açılmaya başladı. Meşeden yapılmış çok güzel bir asaydı, benim algımın ötesinde sembollere süslenmişti.

Goighniu'nun omzunun üzerinden bakan Luchta, "Neden bir şey söylemiyor?" diye sordu.

"Sessizlik, en kusursuz mutluluk habercisidir," dedim.

En kusursuz? Bu kuralı bir kenara not edeyim mi?

Shakespeare'den alıntı yaptım, Oberon; istiyorsan not edebilirsin.

O adamın her şeyle ilgili bir sözü var! Keyfini sürece kadar uzun yaşayamaması ne kötü. Birinin yanına gidip 'Sen babana benziyorsun ve onun yüzü frengili bir kadının göğüslerine benzerdi! Ben Shakespeare'im, istediğimi söylerim,' deseydi ne güzel olurdu.

Granuaile kendine hâkim olamayıp kıkırdadı ve yüzü kızardı.

“Özür dilerim. Köpeğin dediği bir şeye güldüm.”

Goibhniu ve Luchta başarıyla onayladı.

“Harika,” dedi. Gerçekten de öyleydi. Asanın üzerinde güç ve hız için Kelt bağları vardı, bir ucuna demir diğer ucuna ise gümüş bir başlık takılmıştı. Metaller tahtanın üzerine geçirilmemişti, tahta kısımla aynı anda rakiple buluşacaklardı. Bu sayede Fae, Bacchantlar ve kurtadamlar için ölümcül olacak bir silah yaratmışlardı. Bağlamalar sayesinde Granuaile gücünü ve hızını artırabilecekti –toprakta ayrı kalsa bile. Benim ayı tılsımım gibiydi: Granuaile toprağa basarken büyü gücünü depolayacak ve ihtiyacı olduğunda devreye girecekti.

Luchta, “Tabii ki, kırılması mümkün değil,” dedi. “Ve su geçirmez.”

Goibhniu, “Demir paslanmaz ve gümüş kararmaz,” diye ekledi.

Granuaile, “Harika,” dedi. “Ama bu asanın üzerindeki bağlar nedir? Atticus, sen ne olduklarını biliyor musun?”

Luchta, “Onlar aslında Flidais’in eseri,” dedi. “Ya da onun bağları ve benim eserim. İsmi de onlardan geliyor: Scáthmhaide, modern İrlanda dilinde *gölge asa* anlamına geliyor. Doğru sözcükleri söylersen görünmez oluyorsun. Kamuflej değil, gerçek görünmezlik. Benim nasıl yapılacağıyla ilgili biraz bilgim vardı ama tam olarak bilmiyordum. Talimatlara uydum. Bu konuda Flidais ile konuşsan daha iyi olur.”

Granuaile şaşkıındı. “Bunu benim için Flidais mi yaptı?” Ustalar başlarıyla onayladı. “Neden?”

Goibhniu, “Keşke bu sorunun cevabını bilseydim,” dedi. “Bu bağı başka kimseye öğretmedi.”

Luchta, “Ve Brighid’den brownilere kadar herkes bunun için yalvarıyor,” dedi.

Granuaile düğümleri işaret edip “Ama siz şimdi biliyorsunuz, değil mi?” diye sordu.

“Hayır. Orada bir sürü şey oluyor. Hangi kısım görünmezlikle ilgili hangileri dekoratif şekiller bilmiyorum. Bence hepsinin bir amacı var ama bunlar standart bağlamalar değil. Eşsizler. Bu, gerçekten çok özel bir silah.”

Granuaile yüzlerine teşekkür etmemesi gerektiğini hatırladı. “Beni onurlandırdınız. Bu silaha layık olmak için elimden geleni yapacağım.”

Luchta, “Atta kızı,” dedi.

Goibhniu, “Kutlama için bir şeyler içer miyiz?” diye sordu. “Yanımda birkaç şişe getirdim.”

Luchta’nın stüdyosundaydık, benim gördüğüm en hoş çalışma odalarından biriydi: Yer talaşla kaplıydı, bir duvarın dibine işlenmiş tahtalar dizilmişti, raflarda yumrular, dallar ve düğümler dikkat çekiyordu, bitirilip cilalanmış eserler bir diğer raftaydı. Biz tezgâhların yanında bir yerdeydik, burada tornalar, keskiler ve soyucular Luchta’nın uzman ellerini bekliyordu. İçerisi çam, sedir ve meşe kokuyordu. Gerçi bunlar herkes için gergedan bokundan daha iyiydi.

Manannan Mac Lir'in malikânesine gidip temizlendik ve yeni kıyafetler giydik. Şimdi modern Amerikalı değil de eski tarz İrlandalılar gibi görünüyor, tunikler ve mavi-gri renklerde pantolonlar giyyorduk. Manannan, Granuaile'e deniz kabukları ve denizatlarıyla süslenmiş gümüş bir kemer hediye etti, hayvan formlarının güçlerini övdü. Fand, Granuaile'e gümüş saç tokaları verdi ve büyümlü olması muhtemel kurabiyeler hediye etti. Oberon ve bana kimse bir şey vermedi, Luchta'nın yerine gitmemiz gerektiğini söyleyene kadar beni kimse umursamadı.

Granuaile saçlarını taramıştı ve gümüş tokaları parıltıyordu. Luchta'nın dükkânında bir tanrıça gibi göründüğünü düşünen tek kişi ben değildim. Kapıda bir gölge belirdi ve pes bir ses duyduk. "Flidais! Bugün her zamankinden daha güzelsin!"

Granuaile sese doğru döndü ve hatasını anlayan Ogma'nın yüzü kızardı.

"Ah! Özür dilerim," dedi. Yanakları renklendi. "Üzerine alınma."

Granuaile, "Alınmadım," dedi. Yan gözle bana bakıp sırtıttı. "Güzelliğiyle ünlü birine benzetilmekten daha kötü şeyler de var."

Ogma gülümsedi. "Gördüğüm kadarıyla toprağa bağlanmışsın. Tebrikler. Ve yeni bir silahın var –onun için de tebrik ederim. Denemek için sabırsızlanıyor olmalısın."

Granuaile, "Aslında, evet," dedi. Takdir edercesine Scáthmhaide'e baktı.

“O zaman dostça bir mücadeleye ne dersin?”

“Ne kadar dostça?”

“Üç kez yere düşen kaybeder. Kazanan kıyafetleri alır.”

Granuaile bir kaşını havaya kaldırdı ve benim tavsiyemi beklemeden, “Tamam,” dedi. Ogma, Tuatha Dé Danann’ın meşhur şampiyonuydu, Dagda’nın kardeşi, Lugh’un üvey kardeşi ve Üç Zanaatkâr’ın büyükbabasıydı. Kralın sorunlarını çözmekle ilgileniyordu; bazı hikâyelerdeki öldüğü söylentileri abartıydı. Ölemeyecek kadar güçlü biriydi. Tuatha Dé Danann’ın eski kralı Nuada Gümüş-El, yenilmez bir yaratığı veya durdurulamaz bir ucubeyi işaret edip Ogma’dan onu parçalamasını ister ve Ogma da parçalardı. Bir gün, “Lanet olsun Ogma, İrlandalıların yeni bir yazıya ihtiyacı var,” demiş ve Ogma da Ogham yazısını bulmuştu. Granuaile bunu muhtemelen biliyordu ama yine de teklifi kabul etmişti. Benim tavsiyelerime kulak asma dönemi sona ermişti.

Ogma’nın üzerinde sadece bir etek vardı, kasları her hareketinde dalgalanıyordu. Luchta’dan ödünç bir sopa istedi. Herkesten daha uzundu ve silahlarının menzili Granuaile’den daha fazlaydı. Granuaile dükkânın diğer ucuna geçti ve talaşların üzerinde yerini aldı. Sopyayı deneme amaçlı salladı, uzunluğuna ve ağırlığına alışmaya çalıştı. Sopanın dönüşü gittikçe hızlandı, sonunda bir helikopter pervanesi gibi görüntüsü bulandı.

Ogma ısınmak için birkaç hareket yaptı, esasını öyle bir hızla çevirdi ki Granuaile’in saçları dalgalandı. Hava atabileceğiniz türden biri değildi.

Pekâlâ, en azından kelimelerle hava atabileceğiniz türden biri değildi.

Granuaile'i dövüş sanatlarında eğitirken ilk vuruştan önce rakibinin zayıflıklarını gözden geçirmesini öğretmiştim.

Rakibi patronluk taslamayı seven, kadın düşmanı bir başbelasıysa, sadece kaltak diyerek bile rakibini öfkeyle saldırıya geçmeye zorlayabilir, korkmuş gibi yaparak rakibini hazırlıksız yakalayabilirdi.

Fakat Ogma böyle biri değildi, zaten o türde birine Tuatha Dé Danann'da rastlamak çok zordu. Herkes yüzlerce yıldır Brighid'in hükümdarlığını kabul etmişti.

Rakibi genç, deneyimsiz veya çekici olmayan biriye yüksek sesle penisinin boyutu hakkında spekülasyon yapmak adamın dövüş sanatları disiplini için gerekli huzuru bulmasına engel olabilirdi.

Ogma böyle biri de değildi. Ogma benim gibi üçüncü bir türdü, Granuaile'in yeteneğini üstün görmüyor ama delirtici bir biçimde çekici olduğunu düşünüyordu.

Ogma büyümlü spektrumda bakıp Granuaile ile aramdaki bağları görmediği sürece beyninin bir kısmı -belki de büyük bir kısmı- Granuaile'i baştan çıkartmayı hayal ediyordu. Bu yüzden Granuaile'e çok fazla zarar vermezdi. Granuaile'in yapması gereken, adamı şansı olduğuna inandırmaktı.

Ve Granuaile rakibine gülümsedi. Önce küpelerine ardından karın kaslarına iltifat etti, sonra cevap vermesini beklerken bakışlarını eteğine doğru indirdi.

Ogma gülümseyerek, “Teşekkürler,” dedi.

Granuaile, “Başla,” dedi. Ekseni etrafında döndü ve ilk vuruşuna yerçekimi ve merkezkaç kuvvetini eklemek için iki kez havaya sıçradı. Agresif bir saldırıydı –belki de fazla agresifti. Ogma esasını çaprazlayarak vuruşu karşıladı, Scáthmhaide geri sektikten sonra kollarını öne uzatarak rakibinin silahını biraz daha uzaklaştırdı ve yeni bir vuruşa engel oldu. Granuaile savunmaya geçti ve dengesini biraz kaybetti. Ogma uzun adımlar attı, esasını savurarak Granuaile’i çaresizce savunmada kalmaya zorladı.

Manannan Mac Lir’in, Tír na nÓg’daki politik durumla ilgili söyledikleri birden aklıma geldi ve zihnime çöreklen-di. Ogma kesinlikle Brighid’in tarafındaydı ve eğer, yanlışlıkla bile olsa, Granuaile’in Morrigan’ın yanında olduğunu düşünüyorsa bu mücadele çok da dostça olmayabilirdi. Bize yapılan saldırıların arkasında Ogma olabilir miydi? İsterse bizi takip edebilecek bağlantılara sahipti.

Bu düşünceyi hemen zihnimden uzaklaştırdım çünkü torunlarının medeni ve cömert tavrına hakaret etmek istemezdim. Brighid’in tarafında olacak birileri varsa Luchta ve Goibhniu’du, ikisi de bize karşı çok nazik davranmıştı.

Fakat Ogma’nın diğerlerinden bağımsız olarak kendi planları olabilir. Tír na nÓg’da polis gücü benzeri bir şey yoktu ve hiçbir şey görüldüğü gibi değildi. Dövüşler bile.

Granuaile bir vuruşu önceden sezdi ve yarı yolda karşıladı, üstünlük kazandı ve Ogma’nın sopasını aşağıya inmeye

zorladı çünkü zaten daha yukarıdaydı. Fakat Ogma yerinden kıpırdamadı ve mücadele etti. Dezavantajlı konumda bile olsa etkisiz hâle getirilemeyecek kadar güçlüydü. Granuaile sopasını rakibinin kafasına geçirmeye hazırlandı ama aslında daha akıllıca olan sopayı aşağıya indirip rakibin bacaklarına saldırmak olurdu. Yine de, Ogma dengesiz yakalanmıştı ve kafasına doğru inen vahşi darbe daha etkili olabilirdi –hedefi bulursa işe yarayacağına şüphem yoktu. Fakat Ogma geriye yaslandı ve başını yana çevirip vuruştan kaçtı, kolunu öne uzattı ve asasını yukarıdan aşağıya indirdi. Granuaile’in diz kapağından bir çatırtı geldi -bir anlığına olduğu yerde dondu kaldı- ve Ogma’nın ihtiyacı olan da buydu. Sopasıyla itti ve Granuaile dengesini kaybetti, ardından gelen seri vuruşlarla Granuaile’in savunmasını aşip ayaklarını yerden kesmeyi başardı.

Granuaile yere düşeceğini bildiği için, “Lanet olsun!” diye bağırdı.

Ogma, “Ha! Harika,” dedi. Sırıttı. “Seni iyi eğitmiş.” Elini uzatıp yardım etmek istedi ama Granuaile buna izin vermedi. Gülümsedim, bu ifadeyi biliyordum. Oberon da neler olduğunu anladı.

Ah, şimdi işi bitti. Bunu gördün mü, Atticus? Ogma lanetlendi. Gökyüzünden tepesine bir örs inecek ama farkında bile değil.

Evet, gördüm ama söylediklerine dikkat et. Buradakiler seni duyabiliyor. Luchta ve Goibhniu gülümseyerek Oberon’a baktı ama neyse ki Ogma bize odaklanmamıştı.

Ogma'nın bilerek patronluk taslayıp taslamadığını bilmiyordum, belki de Granuaile'i kızdırmak içindi ama işe yaradığı kesindi. Sinirlendiği zaman görkemli bir biçimde zihninde başka bir boyuta geçebiliyordu. Bu, barbarların öfkesi gibi bir şey değildi, etrafında olup bitenlere ilişkin aşırı bir farkındalık ve dövüş için gerekli bir zihin berraklığıydı. Duygusuzca bu boyuta çıkabilmesi için uğraşmıştım çünkü yeteneklerinin doruğunun bir şeye bağlı olmaması gerekirdi ama başarısız olmuştum. Granuaile'i en çok motive eden şey duygulardı, babasına duyduğu nefret yüzünden bir Druid olmaya karar vermişti.

İkinci raunda hazırlanırken Flidais içeriye girdi. Saray kıyafetlerini çıkartmıştı, şimdi üzerinde yeşiller ve kahverengi deriler vardı.

“Bu nedir?” diye sordu. “Bir dövüş mü?”

Ogma, “Dostça bir dövüş,” dedi. Granuaile bir şey söylemedi. Perun, Flidais'in arkasındaydı. Yorgun ama hâlinden memnun gibiydi, kendisine yeni kıyafetler dikecek bir terzi de bulmuş olmalıydı. Perun vahşi göğüs kollarını açığa çıkartacak bir şey istemiş olmalıydı çünkü kestane rengindeki tuniğinin V yakasından şimdi bakır renginde büküm büküm kollar fışkırıyordu.

“Mücadele iyidir,” dedi. “Görmek isterim.” Bana doğru sallanarak birkaç adım attı, bunu yaparken belinden votka şişesini çıkarttı.

Flidais bir elini havaya kaldırdı. “Biraz konuşabilir miyiz, Ogma? Yeni Druid'imiz silahının nasıl çalıştığını bilmiyor olabilir.”

Ogma, “Silahına aşına,” dedi. “Çok da yetenekli.” Tekrar gülümsedi ama Granuaile kaşlarını çatdı. Granuaile flört etmeyi bırakmıştı.

Gittikçe batıyor.

Biliyorum. Harika.

Ogma, “Ona adil olmayan bir avantaj sağlamayacaksın, değil mi?” diye sordu. “Benim sopamda büyü yok. Basit bir tahta parçası.”

Bunu duyanlar kıkırdadı. Flidais gülümseyerek, “Biliyoruz, Ogma,” dedi.

Flidais, Ogma’ya, Granuaile’in görünmez olmayacağı konusunda garanti verdi, sadece birkaç saniye konuşmak istiyordu. Bunu duyan Ogma rahatladı.

Fakat Flidais’in kısık sesle Granuaile’e bir şeyler söylediğini görünce irkildim.

Flidais kesinlikle Brighid’in tarafındaydı. Aslında Brighid’in bir sağ kolu varsa bu Ogma değil Flidais olurdu. Aenghus Óg peşimdeyken beni aşk tanrısıyla yüzleşmeye zorlamak için Oberon’u kaçırmanın Flidais olduğunu hiç unutmamıştım. Bunu Brighid’in emriyle yapmıştı. Ayrıca, huysuz lordun boyut değiştirmekle ilgili teorisine inanmamı sağlayan da Flidais’ti.

Vampirlerle konuşanın Flidais olabileceğini düşününce ürperdim.

Aralarında aylar olan iki olayı şimdiye kadar birbirine bağlayamamıştım. Leif Helgarson isminde bir vampirle iş birliği

yapıyorum diye yatağımdan fırlayıp benimle dövüşmeye hazırlanan Flidais ve Sibirya bozkırlarında çölde beni beklemenin en akıllıca seçenek olduğunu kendisine söyleyenin Flidais olduğunu itiraf eden Leif Helgarson. Flidais, Aenghus Óg ve Fae'den kaçmak için eninde sonunda bir yerlere gizleneceğimi biliyordu.

Ya Leif ya da Flidais bana yalan söylüyordu. Diğer taraftan, Flidais'in dünyanın son Druid'inin nerede olduğuna dair tavsiye vermek yerine bir vampirin bağlarını gördüğü yerde çözmesi daha mantıklıydı. Ama vampirlerle konuşan Flidais ise bunu gizlemek için bir sürü şey yapardı. Üzerinde başka kimsenin okuyamadığı bağlar olan bir silahı çırağıma vermek de bunlardan biriydi.

Bu yüzden merak ettim. Granuaile'in asasının üzerine görünmezlikten başka ne kazınmıştı? Belki de Granuaile'in izini sürece bir şeydi. Vampirleri çağıran bir şey olabilir miydi? Hediyeleri sorgulamanın kabaca olduğunu biliyordum fakat bu, bir tür Truva atı da olabilirdi. İşe yarar bir şey olsa da görünmezlik vampirlere karşı çok büyük bir avantaj sağlamazdı. Vampirler diğer duyularını kullanarak Granuaile'in hareketlerini gayet güzel algılayabilirdi.

Komplo teorileri eğlenceliydi ama komployu kuran siz olduğunuz sürece. Ya da karavanda yaşayıp hükümetin uzaylıları gizlediğine inanan insanlardansanız ulusun ne kadar kötü kandırıldığını düşünüp eğlenebilirdiniz. Fakat bir komploya kurban gidip gitmediğinizi anlamaya çalışmak hiç eğlenceli değildi. Asit reflü için reçete gibi bir şeydi.

Yediklerim ağzıma gelmek üzere.

Rahatlamanın etkisi bu olmamalı, Atticus.

Kendi kendime düşünmeyi bırakmanın zamanı gelmişti. Goibhniu’u çağırdım ve konuşmak istediğimi söyledim. Adam iyi niyetle gülümsedi ve tokalaşmak yerine birbirimizin kollarını tuttuk.

“Aklında ne var, en eski Druid?”

“Diğerlerinin duymaması için şu sessizlik konilerinden yapabilir misin?” diye sordum. “Ben o numarayı hiç öğrene-medim.”

Goibhniu, “Tabii ki,” dedi. “Tír na nÓg’da ciddi bir şeyler konuşacaksan bunu bilmen gerekir. Periler her yerde.” Eski İrlanda dilinde birkaç kelime mırıldandı ve büyüyü yaptı. Manannan kadar zarif değildi ve kelimeleri yakalayamadım. “İşte,” dedi. “İstersen daha sonra nasıl yapıldığını öğretirim.”

“Teşekkürler. Tír na nÓg’da son dönemde geçerli para birimi nedir?”

“Altın ve gümüş her yerde kabul ediliyor.”

“Harika. Senin barına hiç porsukağacı adamlar geldi mi merak ediyorum.”

“Porsukağacı adamlar?” Goibhniu’un yüz ifadesi sertleşti. “Kimi öldürmek istiyorsun, Atticus?”

Omzumu silktim. “Buradan önemli biri değil. Sadece dünyada birkaç vampir.”

Goibhniu kaşlarını çatı. “O savaş çok uzun zaman önceydi, Atticus, ve Druidler kaybetti.”

“Ben kaybetmedim. Sadece uzun bir ara verdik. Vampirler şimdi peşimde. Granuaile’in de peşindeler. Oturup onların harekete geçmesini beklemeyeceğim. Artık elimde kaynaklar var -Fae kaynakları- ve onları kullanabilirim.”

Goibhniu bunu düşündü ve başıyla onayladı. “Pekâlâ, ama neden porsukağacı adamlar?”

“Vampirler onları sezemez. Kalp atışları yok. Kan yok. Ama porsukağacı adamların büyüğü görüşleri var, bu yüzden bir vampirin aurasını görüp onları nereden kazıklayacaklarını anlayabilirler. Tahtadan yapılmışlar, bu yüzden dallarından birini göğüslerine sokmaları yeterli. Kafayı kes, ödül için getir, ava devam et, her ay paralarını öderim.”

“Bir saniye -kafaları bana mı getirecekler? Hesabı ben mi tutacağım?”

“Neden olmasın?”

“Çünkü vampirler peşlerine kimin düştüğünü merak ettiğinde bu işe karışmak istemem. Biliyorsun, buraya gelebiliyorlar. Bağlantıları var, porsukağacı adamları veya başkalarını tutabiliyorlar.”

“Bağlantılarının kim olduğunu biliyor musun?”

“Hayır.”

“Senin de bağlantıların olduğuna eminim ve bu işi herkes gibi zekice halledebilirsin. Barında bu gibi kirli işlere bakan bir barmenin yok mu?”

“Var,” diye itiraf etti.

“O zaman işi ona ver.”

Goibhniu başını iki yana salladı. “Benden bir savaş başlatmamı istiyorsun.”

“Hayır, savaş zaten başladı. Senden kazanmam için bana yardım etmeni istiyorum. Dürüst olmak gerekirse sadece porsukağacı adamlar da olmak zorunda değil. Servet kazanmak isteyen herkes olabilir. Vampirler, avlanmak nasıl bir şey yeniden öğrensin. Çok uzun süredir istedikleri gibi top koşturuyorlar.”

“Herhangi bir vampir olur mu?”

“Evet. İtalya’dan olduğu sürece. Roma’dan başlayın ve yayın. Aslında Roma fetihlerinin yolunu takip edin. Bu sayede en eski vampirlere ulaşırsınız ve av daha kolaylaşır.” Theophilus şimdi Yunanistan’daydı ama Leif de oradaydı. Henüz Leif’in ölmesini istemiyordum, işime yarayabilirdi. Dünyanın vampirleri emirlerini Roma’dan alıyordu ve artık en ağır darbeyi alacakları yere saldırmanın zamanı gelmişti. Porsukağacı adamlar başarılı olursa Theophilus, düzeni sağlamak için İtalya’ya geri dönmek zorunda kalacaktı.”

Goibhniu, “Vampirin kafasının İtalya’dan geldiğini nereden bileceğiz?” diye sordu.

“GPS’i olan bir cep telefonu kamerasıyla neler olduğunu videoya çeksinler.”

“Eskilerin yerine yenileri koymak için yeni vampirler yapacaklar, biliyorsun.”

“Biliyorum. Ama daha genç, daha zayıf, daha aptal olacaklar. Kendilerini öldürenler bir grup Fae ise Druidler’den neden korkulması gerektiğini bilmeyecekler.”

Goibhniu'un yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. "Artık geri döndüğüne göre neşemiz yerine geldi. Kimse senin can sıkıcı olduğunu söyleyemez."

Birkaç dakika daha ödüllerden konuştuk ve bu arada Flidais de Granuaile'e talimat vermeyi bitirdi. Goibhniu ile yaptığımız sohbetten memnundum ve sonuçları görmek için sabırsızlanıyordum. Thor işinden sonra Leif'in öldüğü söylentisi yayılınca dünyanın dört bir yanından gelen vampirler, bölgesini paylaşmaya çalışmıştı. Roma'da bölgelerin sahipsiz kalması dünyanın dört bir yanındaki vampirlerin kan emici bir şef olmak için bölgeye doluşmasına sebep olacaktı. Güç mücadelesi başlayınca daha fazlası ölecek, iki Druid'i avlamak önemini yitirecekti. Ha ha ha.

Ogma ve Granuaile ikinci raunda hazırlanırken Granuaile'in kazanacağını gözlerinden anladım. Rakibini süzüyordu. Savunmaya geçecek, rakibinin saldırmasını bekleyecek ve bir açığını bulunca karşı saldırıya geçecekti. Ben buna birçok kez maruz kalmıştım. Ogma da rakibine bakıyordu ama gözleri yanlış yere odaklanmıştı. Granuaile'in bacaklarını ve göğüslerini süzüyor, kıyafetlerini kazanırsa karşısına çıkacak şeyi hayal ediyordu. Duruşunda bir kendini beğenmişlik ve aşırı güven vardı, ikinci raundun ilkinden farklı olacağını düşünmüyordu.

Dövüş yeniden başlayınca Ogma otuz saniye sonra kendini yerde buldu. Buna Oberon ile benim dışımda herkes çok şaşırıldı. Granuaile adama elini uzattı. "Harika! Seni çok iyi eğitmişler!" dedi.

Dükkân sessizleşti. Yeni bir Druid daha otuzlu yaşlarından yüzlerce yılın tanrısıyla böyle nasıl konuşurdu? Adama kendi sözlerini nasıl yedirirdi? Çok gururlandım.

Neyse ki Ogma   zerine alınmadı. Yardım almadan yerden kalktı, eteğini silkeledi ve pişmanmış gibi gülümsedi. “Pekâlâ, bunu hak ettim.”

Özür dilemeliydi. Bunu yapsaydı Granuaile yumuşar ve odağını kaybeder, tanrıların önünde bir efsaneyle d  v  şt  g  n   hatırlardı. Ama   z  r dilemeden su  cunu kabullenmesi, Granuaile’in öfkesini yatıştırmaya yetmedi.

    nc   raunt çok daha ateşli ve uzundu. İki taraf da yeteneklerini konuşturdu. Granuaile kazanır gibiydi ve rakibi kim olursa olsun bunu başarabilirdi ama Ogma artık tetikteydi. Sonuçta, Granuaile’e göre yüzlerce yıl daha deneyimliydi.

Ogma sonunda rakibinin bir açığını bulup ayaklarını yerden kestiğinde kan ter içindeydi ve işi bitirmiş olmanın rahatlığı yüzüne yansdı. Müthiş bir alkış koptu –yanımdaki Perun sayesinde g  kg  r  lt  s  ne benzer bir sest  .

B  g  rerek “Buradaki insanları her geçen gün daha çok seviyorum,” dedi.

Alkış dindikten sonra Ogma sırtarak Granuaile’e döndü. “Kıyafetlerin lütfen.”

Granuaile, “Tabii ki,” dedi. Ortadan kayboldu.

Herkesin kafası karıştı ve sesler yükseldi, sonra Granuaile’in asasındaki büyüyü çalıştırdığı anlaşılınca kahkahalar yükseldi.

Granuaile, “Atticus, gelip şunu benim için tutar mısın?” dedi.

“Tabii ki.” Az önce durduğu yere yürüdüm ve eli gömleğime değince durdum. Beni kendine çekti ve elimi Scáthmhaide’e götürdü. Asaya dokununca Granuaile’i görebildim.

“Şimdi beni görmüyorlar, değil mi?” diye fısıldadı.

“Evet. İkimizi de görmüyorlar.”

“Bir şey deneyeceğim. Bunu karnıma yasla.” Tunüğünü kaldırdı ve asayı göbeğine yasladım. Ellerini bıraktı. “Ya şimdi?”

Oberon’a sordum. *Bizi görebiliyor musun?*

Hayır.

Granuaile, “Tamam,” dedi. “Orada tut.” Üzerindekileri çıkartırken asaya değmeye devam etti ve tunüğüyle pantolonunu Ogma’ya doğru fırlattı. Kıyafetler elinden çıkar çıkmaz görünür oldu. Ogma hayal kırıklığına uğrayınca herkes güldü. Daha iyisi olamazdı, Ogma kazanmış olsa da Granuaile hiçbir şey kaybetmemiş ve zekice bir hamleyle sorunu çözmüştü. Artık kimse Granuaile’e patronluk taslayamazdı.

Üzerinde Brighid’in kıyafetleri olan tanıdık bir peri dükkâna girdi ve boğazını temizledi. Haberciyi görünce herkes durdu ve periye baktı. Perinin sesi bir felaketin habercisi gibiydi.

“Tuatha Dé Danann’ın hepsi Saray’a gelip Olimposlulardan gelen mesajı dinleyecek.”

Luchta kaşlarını çattı. “Yunanlar mı Romalılar mı?”

“İkisinden de mesaj geldi. Mesajları Hermes ve Merkür iletti.”

Granuaile başını yana yatırdı ve fısıldadı. “Buraya nasıl gelmişler?”

“Onlar tanrıların habercisi, bizim gibi boyut değiştirebiliyorlar. Aynı şekilde olmasa da.”

Granuaile haberciye, “Konunun ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

Peri elini ağzına götürüp öksürdü, sanki vereceği cevabı düşünüyordu. “Tam olarak emin değilim ama tahminlerime göre Demir Druid ile ilgili bir şey.”

Birkaç kişi bana doğru dönerken kendine hâkim oldu. Sessiz ve görünmez olduğumuz için bir şey söylemediler.

Ogma, “Gitsek iyi olur,” dedi. Herkes başıyla onayladı ve bir şeyler mırıldandı, dükkândan çıkmaya başladılar. Granuaile ile peşlerinden gittik, Oberon’a dükkânda kalmasını söyledim. Kendimizi göstermemiz gerekebilir diye Granuaile’e tuniğimi verdim ama duvardaki bir sinek gibi olmaya niyetliydim –kimsenin yakalayamadığı ve her koşul altında kaçabilen bir sinek.

Peri Sarayı’nın bulunduğu çayıra ulaştığımızda Granuaile, habercilerin mesajını dinlemek için az sayıda Fae’nin toplanmış olmasına çok şaşırdı. Aslında lordlardan başka kimse yok gibiydi ve lordlar bile eksiksiz değildi. Fakat Tuatha Dé Danann, Brighid’den gelen emirle kısa süre içerisinde sarayda toplanmıştı.

Olimposlu haberci tanrılar yerden bir metre yukarıda, Brighid'in tahtından on metre ötede havada duruyordu. Brighid'in üzerinde resmi kıyafetleri vardı, mora kaçan mavi ipeklere bürünmüştü. Tuatha Dé Danann'ın bir araya gelmesini beklerken sıkılmış gibiydi. Bütün koltuklar dolunca başını tanrılara çevirdi. "Herkes geldi. Devam edebilirsiniz."

Dünyada Yunan ve Roma tanrıları arasındaki tek farkın isimleri olduğunu söyleyen öğretmenler vardır. Bu, aslında doğru değildir. Bileklerindeki kanatlar hariç Hermes ile Merkür'ün ortak yanı çok azdır –Olimposlu denk tanrıların hepsi için aynısı geçerlidir. Yunanlar ve Romalılar farklı insanlar olduğu için tanrıları da farklı hayal etmiştir.

Hermes'in vücudunda yağdan eser yoktu ve içimden adama doğru bir çizburger fırlatıp yere düşmesine izin verip veremeyeceğini öğrenmek geldi. Kaburgaları ve damarları belli oluyordu, damarlardan bazılarının sanki kendine ait kasları vardı. Gözlerinin etrafı kırmızıydı ve sıkıntılı bir hâli vardı, gözlerinin altındaki torbalar dikkat çekiciydi. Fakat tahminimde yanılmıyorsam gözlerini profesyonel bir biçimde Brighid'in savunmasına odaklamıştı. İşler çığırından çıkarsa Hermes müdahale etmeye hazırdı. Elleri kocamandı ve kalın parmakları vardı, Frank Miller çizimlerindeki karakterler gibiydi, çıplak ayakları da normalden daha büyüktü. Derisi bir pandomimciye benziyordu ve iletişim tarzı da benzerdi, konuşma işini bu gibi durumlarda genelde Merkür'e bırakırdı. Sağ elinde her an birinin kafasını patlatabilecekmiş gibi bir eskülap tutuyordu.

Merkür ise Milan’da bir güzellik merkezinden çıkmış gı-biydi. Modern ve popüler hayal gücüne göre  şıklara   ek götüren biriydi. Bronz rengindeki derisini ve  şırı beyaz dişle-rini görünce tam bir başbelası olduğunu düşündüm. Ayağında sandaletler vardı ve konuşurken ellerini karnının önünde bir-leştirdi.

“Tanrılar Pan ve Faunus, tanrıçalar Artemis ve Diana, Olimpos’tan kaçırılan dryadların hemen geri gönderilmesini talep ediyor.”

Lanet olsun. Brighid’in habercisinin kendini beğenmiş göründüğünü düşünürdüm ama Merkür’ n eline su bile d ke-mezdi. Adamın her bir kelimesinde sanki dudaklarından yağ damlıyordu.

Merkür, “Zarar g rd yseler,” diye devam etti. “Druid Siodhachan   Suileabh in’in hayatı tehlikede. Onu kontrol etmedikleri için Tuatha D  Danann’ın kan bedeli ödemesi ge-rekir. Hayatı zaten tehlikede çünkü tanrı Bacchus onu  ld r-meye yemin etti.”

Brighid, “Tanrılarınız ve tanrı alarınız yanlış kişilere me-saj göndermiş,” dedi. “   nk  biz bahsi geçen Druid değiliz. Onun üzerinde kontrolümüz de yok. Bizim kulumuz değil ve onun eylemlerimden sorumlu tutulamayız.” Toplanan lordla-ra döndü. “Kaçırılan dryadlarla ilgili bir şey bilen var mı?”

Sessizliğin on kalp atışı kadar sürmesine izin verdikten son-ra Olimposlulara döndü. “İşte cevabınız.”

“Sizi duyduk ve mesajınızı Olimpos’a ileteteğiz.”

Brighid, “Gitmeden önce size bir şey sormak istiyorum,” dedi. “Bu Druid ile bağlantıya geçer ve dryadları geri vermesini sağlarsam ona güvenli geçiş hakkı tanır mısınız?”

Olimposlular birbirine baktı, Hermes başıyla onaylayınca Merkür konuşmaya başladı.

“Dryadlar bu akşam geri dönerse Bacchus dışında kimse ona bir şey yapmaz,” dedi.

Hermes sonunda konuşmaya karar verdi. Sesi, bıraksalar çok daha farklı bir ses tonuyla konuşacak melodik bir tona sahipti, sanki birisi yaratıcı bir dâhiye gri bir takım giydirip bir masaya oturtmuş ve sonsuza kadar orada kalmasını söylemişti. Aşırı bakımlı Merkür bir ‘merhaba’ bile dese insan- da görkemli hayaller uyandırırken Hermes konuştuğunda -daha sert görümlü olmasına rağmen- insanın içinden adama bir bira ısmarlamak ve birlikte ağlamak geliyordu. Sesi hem güzel hem de hüzünlüydü. “Panteonumun bütün tanrıları, dryadlar hemen geri dönerse yapılanları unutmaya niyetli.”

Bu banaydı. Dryadları hemen geri verecektim. Granuaile de benimle aynı fikirdeydi.

“Atticus, gidelim,” diye fısıldadı.

“Evet, gidelim.”

Brighid, Olimposlularla vedalaşırken sırtımızı saraya döndük. Bir görevimiz vardı.

Bizi duyamayacakları kadar uzaklaşınca, “Bunu ne kadar çabuk yaparsak o kadar iyi,” dedim. “Olimposlular habercile-

rin geri dönmesini bekleyip birbirlerine mesajlar gönderirken bu işi bitirebiliriz.”

Granuaile, “Bence de,” dedi. “Ama önce yeni kıyafetler bulmam gerek.”

“Ah, evet.”

Önce Oberon’u almak için dükkâna geri döndük, sonra Colorado’nun güneybatısındaki Uncompahgre Vahşi Yaşam Alanı’na geçtik. Eski bir madenin yakınında bir kulübe vardı. Ouray’e on beş kilometre uzaktaydı. Altı sene önce Odin ile iş yaparken sahte bir isimle satın almıştım. Kulübenin etrafı Tír na nÓg’a bağlı bir ormanla çevriliydi, buluşmalar ve yedek kıyafetleri saklamak için ideal bir yerdi. Coyote’nin bölgesinin de dışındaydı, gerekirse Oberon’un tek başına vakit geçirebileceği güvenli bir yerdi. Kulübenin bir köpek kapısı da vardı ve içerisi yiyecek doluydu. Ormandaki sincaplar ve geyiklerden bahsetmeme gerek yoktu.

Granuaile ile üzerimizi değiştirdik ve Oberon’a bizi beklemesini söyledik.

Ne kadar bekleyeceğim?

“Umarım birkaç saatte biter. Üç aydan az olduğunu söyleyebilirim. Zaman kavramının ne kadar kötü olduğunu biliyoruz. Şimdi beni iyi dinle, bölgedeki maden deliklerine girmen yasak, tamam mı? Sincaplar içine girerse onları ölü varsay ve peşlerinden gitme. Ve oraları Batman mağarası olarak görme. Gotham’ı buradan kurtaramazsın.”

Tamam. Kuralları hatırlıyorum.

“Sana iyi avlanmalar, dostum,” dedim. Sırtını okşadım ve kuyruğunu salladı. Granuaile fırlatmaya uygun bıçaklarını yeniledi ve Oberon’un başını öptü.

“Umarım en kısa süre içerisinde tekrar avlanmaya gideriz.”

Evet! Belki de karibu avlarız. Tundralarda kötü kokular daha azdır.

Granuaile gülümseyerek “Çok düşüncelisin,” dedi.

Hey, gitmeden önce Yüzüklerin Efendisi’nin ikinci diskini tatar mısınız? Moria madenlerini yeniden görmem gerek.

BÖLÜM 24

Olimpos'ta ilk dryadın ağacının yanına ışınladık ve bölgeyi taradık. Kimseyi görmeyince zamanın yavaşladığı adaya bir boyut kapısı açtım ve Granuaile'e tetikte olmasını söyledim. “Daha sonrakileri sen yapacaksın.”

“Tamam. Neden istediğimiz her yere boyut kapısı açmıyoruz?”

“Tír na nÓg'a bağlı olmayan bir bölgedeysen hepsini birden açamazsın. Ama bizim bunu yapmamamızın sebebi, birini açmak daha uzun sürer ve daha fazla enerji gerektirir. Ağaçlar ile boyut değiştirtince topraktan daha az güç çekersin. Aenghus Óg'un cehenneme açtığı devasa kapının toprağı kurutup öldürmesinin sebebi buydu.”

Tony Cabin'in etrafındaki ölü toprak yavaş yavaş kendine gelmeye başlamıştı ama büyük bir kısmı hâlâ ölüydü. Zayıf yaşam belirtilerinin açığa çıkması için bile toprağa yıllarca bakmak gerekiyordu.

Ağacından ayırdığımız ilk dryad, Zaman Adası'nda yerden birkaç metre yukarıdan şüpheli gözlerle bize bakıyordu. Kollarını diğer boyuta tutunmak ister gibi çaresizce bize doğru açmıştı. Granuaile'in sol elini tuttum ve sağ eliyle uzanıp dryadı kendine çekmesini söyledim.

"Uzun bir sopa veya benzeri bir şeye ihtiyacım yok mu?"

"Hayır, vücudunun yarısı burada kaldığı sürece o zaman dilimine çekilmezsin."

"Ya onu çekip çıkartmak? Onu incitmez mi?"

"Hayır, o zaman diliminde düşmeye yeni başladı. Yerçekimi, adada havada olduğunu yeni fark etti ama henüz bir saniyeliğine bile düşmedi. Hâline bak. Yerinden hiç kıpırdamamış gibi, sanki iki aydır aynı yerde duruyor. Bu yüzden onu kendine çekmek tango yaparken partnerini kendine çekmekten farksız. Onu nazıkçe tut. Unutma, onun için gökyüzünde bulanık bir şekil gibiyiz."

"Pekâlâ." Granuaile uzandı ve parmaklarını dryadın bileğine doladı. "Hazır mısın?"

"Evet, yap."

Granuaile çekti ve dryadın ayakları yeniden toprağa bastı. Granuaile bırakır bırakmaz öğürmeye başladı. Gözlerini kıpırtırdı ve kendini ağacın dibine bıraktı.

"Ne oldu? Başım dönüyor."

Latince, "Özür dilerim," dedim.

Bana baktı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yüzün. Birkaç saniye önce yarısı yaralı değil miydi?" Granuaile'in de farklı

göründüğünü fark etti. “Ve şimdi kolunda garip dövmelemler var. Bu nasıl bir büyü?”

“Toprağın ve Fae’nin büyüü,” diye cevap verdim. “Seni rahatsız ettiğimiz ve acı çektirdiğimiz için özür dilerim ama seni kullanarak Faunus’un dikkatini çekmem gerekiyordu. Çırağımı toprağa bağlamama izin vermiyordu. Ama şimdi her şey yoluna girdi veya yakında girecek. Ağaçla bağını onarıp eski hâline getireceğim.”

“Nasıl?”

“Bağları nasıl çözdüysem tam tersini yapacağım. Sen ağaca olan bağını görebiliyor musun?”

“Hayır, sadece hissediyorum.”

“O zaman kendini daha iyi hissettiğinde bana söyle. Çok uzun sürmez.”

Granuaile dryadı ayağa kaldırmak istedi ama dryad geri çekildi. “Teşekkür ederim,” dedi. “Kendim hallederim.”

Granuaile, “Tamam,” dedi. Yüzünde dostça bir gülümsemeyle geri çekildi. Ben büyüü görüşümü açıp ağaç ile dryadın bağındaki hasarı onarıırken Granuaile özür dilemeye ve dryad ile sohbet etmeye devam etti.

Bağı onarmak çözmekten daha uzun sürdü, çünkü yaratmak yok etmekten daha zordu ama modern dünyada bir doktorun muayenehanesine gitmek gibi değildi. Orada hastalar tedavi edilmeden önce sabır nedir öğrenmek zorundaydı. Dryad işimi bitirdiğimde kendini daha iyi hissettiğini itiraf etti.

“Harika. Bunu yapmak zorunda kaldığımız için tekrar özür dilerim ama kendine gelmene çok sevindim. Bunu kardeşlerinden beş tanesine daha yapacağız ama bunun için zamana ihtiyacımız var. Faunus veya başka bir tanrıyı çağırmadan önce iki saat beklersen bütün dryadları rahatsız edilmeden ağaçlarına bağlayabiliriz. Böylece herkes güvende olur ve Faunus’u çağırabilirsin, seni hevesle karşılayacağına eminim. Bu duruma uygun erotik terimlerin Latincesini bildiğime emin değilim.”

Dryadın ağzı açık kaldı. Granuaile bir Spock selamı verdi, kadına uzun bir yaşam ve mutluluklar diledi.

Dryad, “Sen kimsin?” diye sordu. “Kafam karıştı.”

“Yüzlerce yıl içerisinde bir sürü ismim oldu,” diye başladım. Ama Granuaile aklına bir isim gelince araya girdi.

“Toronto’da ona Nigel diyorlar,” dedi.

“Ah, Toronto’da Nigel olmak istemezsin,” dedim. “Güven bana.”

Dryad bir şey anlamamıştı. “Ben Toronto’nun nerede olduğunu bilmiyorum.”

“Harika bir film festivali ve kötü bir hokey takımı olan okyanus kıyısında bir şehirdir,” dedim. Şimdi daha da şaşkıncı. “Hokey takımı maçlarının biletleri aşırı pahalıdır ama Stanley Kupası’nın 1967’den beri kazanamadılar. Her zaman önümüzdeki sezonlara bakmak gerekir ama lanet olsun, şansları yaver gitmiyor.” Bunların yardımı olmadı. Dryad iyice afallamıştı ve yapılacak en iyi şeyin, kadını rahat bırakıp bir sonra-

ki ağacın yanına gitmek olduğuna karar verdim. Granuaile'e işaret ettim ve bir sonraki ağacın yanına gittik, aynı prosedürü tekrarladık. Sohbeti kısa kesmeye çalıştık ama hem çok kibar olmamız hem de özür dilememiz gerekiyordu. Son iki boyut kapısını Granuaile'e bıraktım. Ben dryadları ağaçlara bağlar-ken boyut kapılarını açık tuttu ama bu hatasını daha sonra hatırlatabilirdim.

Son dryad diğerlerinden daha kızgındı, durumu komik bulmadığı her hâlden belliydi. Bizden korkmuyor ve bizi tehdit ediyordu. Ben bağını onardıktan sonra, "Sen hiçbir ölümlünün çekmediği acıları çekeceksin," dedi.

"Ama her şeyi eski hâline getirdim," diye itiraz ettim.

"En başından beri çok küstahsın," dedi. Ağacının içine girdi. Ağacın içinde sesi değişti. "Acı çek," dedi. Ya da bunu yapraklar söyledi, sesi şimdi kısık bir fısıltıdan ibaretti ve yaprakların rüzgârda hışırdamasına benziyordu.

Granuaile'e baktım ve omzunu silkti. "Bitirdik," dedi.

"Bilmiyorum. Bu çok garipti. Ağaçla bağını yok edebil-diğimi bildiği için bize karşı daha nazik davranması gere-kirdi."

Arkamızdan gelen bir ses, "Çünkü burada bir dostu var," dedi.

Granuaile ile arkamıza dönünce önce kimseyi görmedik. Sonra parıltılı beyazlar giymiş bir grup kadın açığa çıktı, orta-larında yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bir figür dikiliyordu.

Bacchus, “Seni kendi ellerimle parçalayacağıma yemin ettim, Druid,” dedi. “Deli olabilirim ama bu gibi şeyleri unutmam.”

BÖLÜM 25

Genelde yeni deneyimler hoşuma gider, ilk Sno-Cone deneyimi hâlâ hatırlarım: Aşırı Yapay Böğürtlen aroması yüzünden dilim maviye dönmüştü. Madagaskar’a ilk gidişim harikaydı çünkü lemurlar çok komikti, bakmadığınızda kafanıza meyve atıyor ve sonra baktığınızda birbirlerini işaret ediyorlardı. Ama insanların yeni deneyimlerden hoşlanmadığı zamanlar da vardı, hayatınızın tehlikede olduğu anlar bunlardan biriydi ve şimdi içinde bulunduğumuz durum bu tanıma çok uyuyordu. Boyut değiştirerek Bacchus’ten kaçamazdım çünkü lanet olasıca ağaç, ne zaman elimi uzatsam içindeki dryad yüzünden beni tokatlıyordu. Yeni bir deneyimdi ama havalı değildi.

Granuaile, “Görünmez olamaz mıyız?” diye sordu.

“Hayır, büyüünün kokusunu alıp bizi kovalarlar,” dedim.

Bacchus kadınlara, “Erkek olan benim,” dedi. “Ama siz kadın olanla eğlenebilirsiniz.” Sonra gerçek bir ölümsüzün özgüveniyle üzerime hücum etti.

Granuaile'e, "Yakınlarına girme," dedim. "Onları kendinden uzak tut. Göründüklerinden güçlüler ama çok hızlı değiller."

Granuaile'e kaçmasını söylemek daha akıllıca olurdu ama rakiplerinin üzerine yürümeye başlamıştı. Sayıları yüz kadardı ve Granuaile tekti ama Bacchantlar sarhoş ve aptaldı, sayıca üstün olmalarına güveniyordu. Granuaile'in kendilerine saldıracağını anlayınca buna bir anlam veremediler. Ayrıca, sopasına karşı bağışıklıkları yoktu. Öne atılan Granuaile'in Scáthmhaide'i rakiplerinden birinin beynine geçirdiğini gördüm ve çıkan tok sesi duydum. Dizlerinin bağı çözülen Bacchant yere düştü ve Granuaile geriye sıçradı, sarhoş kadınlarla ormanda kovalamaca oynamaya hevesliydi. Tehdit edilince ilk darbeyi indiren olması çok hoşuma gidiyordu. Rakibini hazırlıksız yakalamayı seviyor ve bu taktikle ölümcül sonuçlar alıyordu.

Sonrasında Granuaile'e daha fazla bakamadım çünkü Bacchus dibime girdi. Kadınlar gibi demirden etkilenmiyordu, bu yüzden Fragarach işime yaramazdı. Kılıcımı çekmeye bile gerek görmedim. Bacchus ile birbirimize hiç girmemiştik ve bunun olmamasını ümit ediyordum. Ama daha önce Leif ile dövüştüğüne şahit olmuştum ve çok yetenekli olmadığını biliyordum. Fakat çok güçlüydü. İki metre havaya sıçradım ve öne eğdiği kafasını dryadın ağacına geçirdi. Ağaç çatırdadı ve Bacchus inledi.

Dryad, "Ah, dikkat etsene!" dedi.

Zıplarken bacaklarımı vücuduma çekmiştim ama düşerken Bacchus'un geri sekmesinden faydalanıp sağ bacağımla bir tekme çıkarttım. Çenesine aldığı darbeyle birkaç adım sendeleyerek geriye gitti. Derisi gözlerimin önünde değişiyordu. Bebek yüzlü çapkının yerini şarapla sarhoş olmuş deli bir yaratık alıyordu. Daha önce pembe derisinin altından görünen hafif mavi damarlar şimdi yeşil sarmaşıklara benziyor ve nabız gibi atıyordu. Gözlerinin beyazı ise koyu bir bordoya büründü. Beni yakalarsa başım beladaydı. Adamı kışkırtmak işime gelirdi çünkü ne kadar delirirse o kadar disiplinsiz davranacaktı. Ne türde bir adam olduğumu bildiğim için Granuaile'e verdiğim tavsiyeye uydum. "Gel bakalım, kaltak. Bana bir kez daha saldır ve neler olacağını görelim."

Bu cümlemden sonra aklını tamamen kaybetti. Morardı ve kükrerken ağzından tükürükler saçtı, artık gözü dönmüştü. Sırtını dikleştirdi ve titredi, ciğerlerindeki hava boşalana kadar öfkeyle kükredi. Gösteriyi sabırla izledim ve bu süre içerisinde adamı nasıl yenebileceğimi düşündüm. Norse veya Tuatha Dé Danann'ın aksine lanet olasıca Olimposlular ölmezdi. Adama zarar verebilirdim ama yaraları hemen iyileşirdi. Toza dönüşse veya minik parçalara ayrılrsa bile Olimpos'ta kendini yeniler ve üzerine temiz bir toga giyerdi. Bir çözümü olmalıydı yoksa Morrigan verdiği sözü tutup yardımına koşardı.

En iyi çözüm koşmak ve boyut değiştirmek için başka bir ağacı kullanmaktı. Aslında, Granuaile de tanı olarak bunu yapacaktı. Ormandan gelen acı dolu çığlıklar Granuaile'e

ait değildi. Hayırseverlikte olduğu gibi savaşta da vermek almaktan daha iyiydi. Granuaile de şimdi rakiplerine acı veriyordu.

Bacchus gösterisini tamamladı ve üzerime tekrar hücum etti. Yere çömeldim ve zıplamaya hazırlanır gibi yaptım, sonrasında zıplamayıp Bacchus'ün kafamın üzerinden geçerken ağaca çarptığını görmek çok kolay oldu. Yüzü ikinci kez bir ağacın gövdesiyle buluştu ve tepemdeyken kasıklarına çok sert bir yumruk attım. Bana göre iki büküm olup ezilmiş üzüm-lerini tutması gerekirdi ama böyle bir şey olmadı. Tepetaklak oldu ve kafa üstü sırtıma indi, yere düşerken çaresizce bacak- larımı tutmaya çalıştı. Bana saldırmamış ve yumruk atmamıştı ama çaresizce tepeme düşmesi bile dengemi kaybetmeme yetti ve kendimi yerde buldum.

Ben sürünerek kaçamadan uzanıp bileğimi tuttu ve beni kendine çekti. Dönüp kafasına bir tekme attım. Boynu geriye düştü ve birkaç dişini kaybetti ama başını iki yana sallayarak kanlı gülümsemesini gösterdi.

“Hayır, artık benimsin, hiçbir yere gitmiyorsun.”

İntikam almak için kasıklarıma doğru bir yumruk savurdu ama son anda yana dönüp darbeyi bacağıma yedim. Bu vuruş geride hoş bir morluk bırakacaktı. Yüzüne bir tekme daha attım ama lanet olasıca kahkahayla karşılık verdi. Demek ki acıdan benim gibi etkilenmiyor ve fiziksel acıyı komik buluyordu. Birkaç tekme daha atarak biraz daha kahkaha attırma-ya çalıştım.

Bacchus sonunda bundan sıkıldı ve bir sonraki tekmede bacağıma yere dayadı, ardından dizlerimin üzerine zıplayıp beni etkisiz hâle getirdi. Büküldüm ve kıvrandım, şakağına sert bir darbe indirdim ama rakibimi üzerimden atamadım. Beni omuzlarımdan tutup yere yapıştırdı. Karşımdaki normal biri olsa bu hamle aptalca olurdu çünkü kaburgalarını çatlatacak darbeler indirebilirdim fakat Bacchus'un umurunda değildi. Benimle dalga geçmek istiyordu ve Latince bir şeyler söyledi ama bunu umursamadım. Eski İrlanda dilinde konuşarak togasıyla dryad ağacını birbirine bağladım. Bağlama işe yaradı ama Bacchus'u üzerimden atamadım. Öne adım attı ama direndi, beni bırakmak yerine toğanın kopup gitmesine izin verdi. Öyle güçlüydü ki artık adamla başa çıkabileceğim konusunda şüphelerim vardı. Gücüme uzandım ve çok az olduğunu fark ettim, sonra Granuaile'in boyut kapısını açık bıraktığını hatırladım. Bu durumdan kurtulmak için yardıma ihtiyacım vardı –gerçi o da Bacchantlar'dan kurtulmak için benim yardımına ihtiyacı olduğunu düşünüyor olabilirdi.

Rusça bağırarak yardım istedim ve şarap tanrısının dirseğini kırmasını söyledim. Bunu bağırarak tekrar tekrar söyledim.

Bacchus, “Ne diyorsun?” diye sordu. “Bana hakaret mi ediyorsun?”

Parmaklarımı acı verecek kadar omzuma geçirdi, neredeyse kemiklerime değecekti. Darbelerimin bir etkisi olmadı. Sağ omzumu yere bastırırken solu yukarıya çekmeye başladı, bir süre sonra kolumu yerinden çıkartacaktı. Çekmeye

devam etti, demek ki gerçekten beni elleriyle parçalamaya niyetliydi.

Bacchus'e neyin vurduğunu, ne ben, ne de Bacchus gördü. Ama ben sol kolunun yanlış bir açıyla büküldüğünü gördüm -o da hissetti- ve kemiğin çatırtısıyla birlikte dokuların yırtılma sesi geldi. Kolundan beyaz kemik parçaları fırladı. Şoka girerek üzerime düştü ve ben sonunda adamdan kurtuldum. Birkaç Bacchant, görünmez Granuaile'i arıyordu.

Ayağa kalktım ve Bacchus ile arama biraz mesafe koydum. İkimizin de sol kolları işe yaramaz durumdaydı ama sadece birimizin ne yapacağına dair bir planı vardı. Bacchus parçalanmış kolu tutarak böğürüyor ve Olimposluların kanı olan cerahati etrafa saçıyordu. Benzer bir yara alsam ben daha yavaş iyileşirdim ama şimdilik zor durumdaydı ve hâlâ açık olan boyut kapısından on metre ötede dizlerinin üzerindeydi. Muhtemelen boyut kapısını görmemişti çünkü bana başka bir yönden yaklaşmıştı. Soğukkanlı bir biçimde yanına gittim ve sağına geçtim, beni görünce ayağa kalkmak istedi. Bunu yaparken geri adım attı ve boyut kapısına biraz daha yaklaştı. Aramıza giren Bacchantlar hâlâ Granuaile'in peşindeydi, beni kolaylıkla öldürebilecekken hâlâ efendilerinin emrine uyuyorlardı. Bacchus kükredi ve sağ eliyle bana işaret etti, beni saldırıya geçmeye teşvik etti. Konumumu dikkatlice seçtim, iki Bacchantın aramızdan geçmesini bekledim, sonra hızlanarak öne atıldım ve göğsüne bir tekme attım. Sağ eliyle bacağıma yakalamak istedi ama o kadar hızlı değildi. Sendeleyerek ge-

riye düştü ve açık boyut kapısından geçti, ayaklarının altında toprak olmadığını çok geç fark etti.

Bacchus böğürürken boyut kapısını kapattım. “Kıçının üzerine düşmesi bin seneyi bulur,” dedim.

BÖLÜM 26

Birden Bacchus ile bağlantısı kesilen kadınlar Granuaile'in peşini bıraktı ve nerede olduklarını, neden beyaz gecelikler giydiklerini hatırlamaya çalıştı.

Biri, "Ah, Tanrım, dişlerine ne oldu?" diye sordu.

"Dişlerim? Ya seninkiler?"

"Benim dişlerim iyi! Bir saniye." Elini ağzına götürdü ve sivri dişlerine değdirdi. "Ah, Tanrım, hepsi çok sivri, lanet olsun!"

Çılgınlık, bir kez başladı mı, bulaşıcıydı. Bir kısmı kafalarının karışıklığından kaynaklanan korku yüzündendi, bir yandan da dişçiye ödeyecekleri paraları düşünüyor olmalıydı. Aslında kadınlar için sevindim. Köleliklerinden kurtulmanın bir yolunu bulmuşlardı ve yeniden insan olabilirlerdi.

Granuaile elinde Scáthmhaide ile ortaya çıktı ve endişeyle boşlukta sallanan sol koluna baktı.

"Evet, yerine geri oturtman gerek," dedim.

“Ben de bundan korkuyordum.”

“Yardıma için teşekkürler. Normalde boyut kapısını açık bıraktığın için seni azarlardım ama bu seferlik bir şey demeyeceğim.”

Sırıttı ve bana bir öpücük verdi. “Teşekkürler.”

Amatör birinin kolunuzu yerine oturtmasına izin vermek hiç hoş değildi ama büyü gücünüz varsa sağlık sigortasıyla uğraşıp beş saat profesyonel yardım beklemekten daha iyiydi. Birlikte kuzeye yürüdük ve içinde öfkeli bir dryad olmayan bir ağaç aradık, ardından madenin yakınındaki kulübeye geçip köpeğimi selamladık.

Oberon bize doğru koşarken, *harika haberlerim var, Atticus*, dedi. Uncompahgre Nehri’nden yeni su içmişti. *Bu madende Balrog olmadığını tek başıma onayladım. İçeride mağara trol-leri veya goblinler de yok. Sadece fareler var. Ama ne yediklerini bilmiyorum. Aklıma İlk Kan’daki fareler geldi, hatırladın mı? Ortalıkta dolaşıyorlardı ama görünürde yuvaları yoktu, sadece terk edilmiş madende bir Vietnam gazisine işkence etmeyi bekliyorlardı. Vietnam gazisi de eyalet polisi ve Ulusal Güvenlik’e bile kafa tuta-bilen zalim küçük kasaba şerifinden kaçmaya çalışıyordu.*

“Oberon, madene girdin mi?”

Hayır, sadece girişte sesleri dinledim ve dürüst olmak gerekirse etrafı kokladım!

“Oberon?”

Pekâlâ, içeriye biraz girmiş olabilirim. Sadece iki kuzgundan kaçmaya çalışıyordum.

“Hangi iki kuzgun?”

Bir süredir beni takip eden iki kuzgun. Şuradaki çatının üzerinde, görüyor musun?

Maden işçilerinin evine bakınca bahsettiği kuzgunları gördüm. Normal kuşlar değildi. Biraz daha büyüktüler ve her birinin beyaz renkte parıldayan tek gözü vardı.

“Onlar Hugin ve Munin,” dedim.

Granuaile irkildi. “Odin’in kuzgunları mı?”

“Evet.”

Bölgeye göz gezdirdi. “Odin buralarda bir yerde mi?”

“Sanmam. Yapabilirse bir daha benim yakınımına girmez. Muhtemelen bu işi başkalarına yaptırır. Sanırım Frigg bizi savaşa çağırıyor. Sen artık toprağa bağlandığın için benden Fenris’i öldürmemi isteyecek. Ama sen her hâlükârda tetikte ol.”

Eve doğru yürümeye başladık ama herhangi bir tehdit var mı diye bölgeye göz gezdirdik. Kimse açığa çıkmadı ama Hugin ile Munin bize kasvetli bir *memento mori* yaşatmak için ellerinden geleni yaptı.

Girişe yaklaştığımızda Frigg arka bahçeden bize doğru süzüldü. Üzerinde Dalek elbisesi vardı ama bu seferki mavi ve yeşildi, beyaz kumaş parçaları bana çikolatada eriyen şekerlemeleri hatırlattı. Gülümsedi ve bizi selamladı, misafirperver görünmeye çalışıyordu, aylar önceki gibi huysuz değildi. Saçlarının arasında beliren bir el, terk edilmiş evin kapısını işaret etti. “İçeriye girelim mi?”

Yüzümü buruşturdum. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedim. “Çok uzun süredir kullanılmadı ve son baktığımda içerisi fare pisliği doluydu.”

“Ah, farkındayım, ama artık öyle değil.” Sesini bir sır verecekmiş gibi alçalttı. “Bir cücenin bana bir iyilik borcu vardı ve benim için evi temizledi. Çok hamarattır ama onu tanımazsınız. Ama sizi uyarmalıyım –yas tutuyor.”

Granuaile, “Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedi. “Ama bunun için bizi neden uyarıyorsun?”

Frigg hayali saç tellerini düzeltir gibi bir hareket yaptı –ya da bir tür işaret diliydi. “O... bilirsiniz. Yasta.”

“Hayır, bilmeyiz,” dedim. “Daha önce hiç gerçek bir Norse cücesi görmedim.”

Bahse girerim İskoç aksanı yoktur. Sana da evlat demez.

“Siz muhtemelen bir sakal görmeyi bekliyorsunuz ama göremeyeceksiniz. Üzüntülerini belli etmek için sakallarını keserler.”

“Ağlamak yerine mi?”

“Evet.”

Granuaile, “Neden yas tuttuğunu sormak kabalık mıdır?” diye sordu.

Frigg gülümsedi. “Sormanıza gerek yok, size söyler. Sürecin bir parçasıdır. Aslında, Druidler, onun hikâyesi, burada olma sebebimiz. Fenris’e karşı bize yardım etmeniz için sizi ikna edemezse, kimse edemez. Ah, bir uyarı daha,” dedi. Kapının eşiğinde durdu. “Bir Runeskald’dır, bu yüzden konuşmasını mazur görün. İngilizcesi bile fazla şiirseldir.”

Arkamızda kimseyi istemeyeceğimizi anladığı için önden içeriye girdi ve bizi bekledi. İçerisi tamamen değişmişti.

Farelerin kemirdiği bej renkteki halının üzerinin sayısız farenin pisliğiyle dolu olması gerekiyordu fakat şimdi halı kaldırılmış ve zemin temizlenip cilalanmıştı. Yırtık duvar kâğıtlarının yerini yeni ve sıcak bir şey almıştı.

Pekâlâ, yalan söylüyordum. Renkler aslında havalıydı ama bir defasında ruhumu arındırmak için evde geçirdiğim bir hafta boyunca televizyon izlemiş, bu süre içerisinde tasarımcıların hemen her şeye ‘sıcak’ dediğini duymuştum. Buz mavisini ile çalışsalar bile bu ‘sıcak’ bir buz mavisi olurdu. Tasarım yenileme söz konusuysa her şeye uyan sıfattı ve ev sahipleri bunu duymaya doyamıyordu. Tasarımcı, genç çifte Beira’nın frijit göğüslerinin sıcak çelikten bir heykelini, buzdolabının yanında beyaz mermer bir kaidenin üzerine oturtacağını söylese, çift hevesle başını sallardı ve sıcak kelimesinden başka bir şey duymazdı. Bu yüzden maden işçilerinin evinin mucizevi bir biçimde yenilenmesine en uygun kelime ‘sıcak’tı. Evin yenilenmesinden sorumlu olan ve bize Fjalar olarak tanıştırılan cüce de bizi sıcak bir biçimde selamladı.

Fjalar’ın yas tuttuğu her hâlden belliydi. Gözlerinin çevresi kızarmıştı ve üzgün küçük çenesine gülmek için kendime zor hâkim oldum. Büktüğü dudağının altında beyaz çukurlarla bezenmiş çenesi parıldıyor ve dudağının kenarlarından epik bir bıyık sarkıyordu. Cücelerin neden sakal bıraktığını konuşunca anladım: Çeneleri duygusal olarak çok fazla

şey barındırıyor, titriyor ve cüceye kırılgan bir hava katıyordu. Bu hâliyle düşmanlarına görünmek istemezdi.

Sesi kuvvetli ve tumturaklı bir baritondur, İskoç aksanına değil de kalın bir Norse aksanına sahipti. Bizi masaya davet etti. Koyu renkli saçlarının farklı uzunluklarda örgülere sahip olduğunu gördüm, rasta gibi değildi, daha önce erkeklerde hiç görmediğim bir tarzı. Her bir örgünün ucu altın veya gümüş bir parçayla bağlanmıştı ama saçlarının arasında renkli kurdeler de görüyordum. Merakla baktığımı fark edince kalın parmağıyla örgülerden birini işaret etti.

“Örgülerime bakıyordun, bir sene bir gün boyunca böyle kalacaklar. Yas, kardeşlik anıları, arkadaşlık bayrakları, klan halkaları ve zanaatlarını temsil ediyorlar.”

“Evet, Frigg bize söyledi, çok üzgünüm.”

“Ve size, birazdan, neler olduğunu anlatacağım,” dedi. “Şimdi, ekmek ve bira bizi çağırıyor, iştahımız kabardı, sizin için pişirdiklerimin tadına bakın. Demirin içinde kavruldu, alevler tarafından yalandılar ve özenle pişirildiler.” Ateşin üzerindeki çömleği işaret etti. Ocak yeni gibi duruyordu ve önünde üzerinde mumlar olan uzun tahta bir masa vardı. Bira sürahileri boy-nuzdan kupaları doldurmayı bekliyordu ve tahta kâselerin içinde ekmek somunları dikkat çekiyordu. Duvarlarda çaprazlanmış baltalar ve kalkanlar gördüm. Fjalar burayı bir bira salonuna dönüştürmek için elinden geleni yapmıştı. Sıcak bir bira salonu.

Hepimize birer kâse yemek koydu, buna biz söyleyince Oberon da dâhil oldu. Fjalar sorun olup olmayacağını an-

lamak için önce Frigg'e baktı ama Frigg omzunu silkerek "Druidler," dedi. Fjalar da gidip köpeğim için bir kâse doldurdu.

Oberon yemeği çok takdir etti. *Atticus, bunu nasıl yaptığını öğrenmen gerek. Norse cücelerin yemekleri hep böyleyse onlarla dost olmalısın. Gerçekten. Çok ciddiym. İnan bana.*

Tamam, Oberon, seni duydum.

Ama oturmaya devam ediyorsun! Zeki kız, cüceye harika bir aşçı olduğunu söyle.

"Bu, harika, Fjalar. Keşke cücelerin misafirperverliğinin keyfini daha sık çıkartabilsek."

Teşekkürler, Granuaile! Birinin köpeği dinlemesi gerek! Şimdi ona çenesinin çukurlu bir golf topuna benzediğini söyle.

Oberon'un son yorumunu duyan Granuaile birasından bir yudum alarak yüzünü gizledi ve Fjalar'ın kibar cevabını dinledi. Aynı anda hem bira tükürüp hem öksürmeyi başardı.

Fjalar ve Frigg alarma geçti. Ben güldüğüm için kötü adam gibi göründüm ve Oberon da köpek kahkahasını attı.

"Buna alışsan iyi olur," dedim. Birkaç kez sırtına vurdum. "Çünkü hep böyle olacak. Hep böyleydi."

"Zamanında uyardığın için teşekkürler," dedi. Sonraki birkaç dakikayı korkunç saygısızlığımız için evsahiplerinden özür dileyerek geçirdik.

Yemekten sonra Fjalar'a birkaç iltifat ve teşekkür ettik. Cüce masayı topladı ve bize içinde İrlanda kahvesi olan kupalar getirdi.

“Çok teşekkür ederim, Fjalar,” dedim. “Misafirlerinin zevklerini önceden araştırmışsın.”

“Sizi memnun ettiğime sevindim çünkü size anlatacak uzun bir hikâyem var, tabii eğer vaktiniz varsa.”

“Sanırım Loki ile ilgili bir şey,” dedim.

Cüce başıyla onayladı. “Evet.”

“Bir kısmını biliyoruz. Arizona’da Perun’u Loki’den kurtardık.”

Frigg’in kaşları şaşkınlıkla çatıldı, Fjalar’ın görkemli kaşları da aynısını yaptı.

Frigg, “Perun yaşıyor mu?” diye sordu.

“Evet ama diyarı yok edildi. Şimdi Tuatha Dé Danann’ın misafiri.”

Frigg öne eğildi. “Loki’nin kendisini neden takip ettiğini söyledi mi?”

“Loki, Thor’u öldürmek istiyormuş ama artık bunu yapamayacağı için Perun ile idare etmeye karar vermiş.”

Frigg buna bir şey demedi ama hoşnutsuzluğunu belli edersine başını iki yana salladı. Fjalar kadına döndü. “Dokuz diyar adına, o zaman neden ateşler içerisinde yüzü gözü kızarmış bir biçimde bize gelip Eldhár diye bağırırdı?”

Atticus, dur! SUS!

“O sanırım benim hatam.”

Lanet olsun, beni hiç dinlemezsin.

Fjalar, “Senin hatan mı?” diye sordu. Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Loki’yi Truthslayer ile Nidavellir’e sen mi gönderdin?”

Zeki Kız, çabuk! Atticus'u boğ!

Granuaile kıpırdandı ama dediğini yapmadı. “Korkarım evet,” dedim. “Üzgünüm.”

*Of! Cüce bir daha bize lezzetli yemeklerinden yapmayacak!
HAYIR! Her şeyi berbat ettin!*

“Yaşananlardan sen mi sorumlusun?” Fjalar yerinden kalkmaya çalışırken Frigg elini adamın omzuna koydu.

Frigg, “Fjalar, o bizim misafirimiz,” dedi.

Cüce, “O bizim düşmanımız,” dedi. Yerinden kalkmayı başardı ve beni işaret etti. “Seni düşüncesiz ahmak! Yedi kere, yedi yüz tane Kalkan Kardeşi öldü–”

“Ne?” diye sordum.

Frigg, “Sabırlı ol, gördüğün gibi bir şey bilmiyor!” dedi. “Loki ve Hel’in ne yapacağını bilemezdi.”

“Ne yaptılar?” diye sordum. “Fjalar, lütfen, neler yaşandığını bilmiyorum. Bana neler olduğunu anlatır mısın?”

Cüce öfkeyle bana baktı ve parmaklarını baltasına doğru götürdü. Frigg elini adamın omzundan hiç çekmedi. Cüce birkaç kez derin derin nefes aldı, çenesi kana susamışlığı açığa çıkınca lekелendi, sonunda kendine hâkim olup sandalyesine oturmayı başardı.

“Sanırım benim sakalsız ve örgülü bir biçimde neden yas tuttuğumu bilmen uygun ve adil olur,” dedi. “O zaman kadının ve köpeğin seni öldürmek için haklı bir sebebim olduğunu anlar.”

Oberon bunu duyunca havladı.

Hemen sus!

“Lütfen,” dedim. “Anlat.”

Önceden uyarılsaydık, borular çalsaydı, daha güçlü bir savunma oluşturdurduk. Ateşe dayanıklı taşları ve koruma büyülerini çalıştırdık. Tabii ki, savunmamız yarıldı, ısıya dayanamadı ve taş kapılarımız eridi, Loki’nin öfkesi serbest kalınca volkanların sülfürlü nefesiyle yok edildi. Nidavellir ona açıldı, dalağından yardım aldı, gözlerinde kin ve acımasızlık vardı, deliliğin somut hâliydi, uzun süredir mahzenmezara benzeyen mağarasının karanlığında tutsak edilerek aldığı zehri kusmaya başladı. Muhafızlarımız yanarken Loki böğürerek lanet olasıca cüce yapımı Eldhár’ı getirmemizi söyledi. Cevap almak için durunca bu isimde bir şey üretmediğimizi söyledik ama bize inanmak istemedi. Kalbi gerçeklere kapalıydı, rüzgârların fırtına söylentilerine alışkın olduğu gibi Loki de yalanlara alışkındı. Turuncu ve sarı alevlere bürünmüş Loki koridorlarda ve Nidavellir’in asil mağaralarında koşturdu. Cücelerin eski evinde ve en sağlam sığınağında dolaştı. Daha derinlere indi, şehirleri ve madenleri geride bıraktı, bunu yaparken bile dokunulmamış kayalarla bakir toprağı yaktı. Karanlıkta onu gözden kaybettik ve alevleri söndü, Eldhár çılgınlıkları kayboldu, boşluğun içinde yersiz öfkesinin fısıltısı bile kalmadı, her yer ölüm sessizliğine büründü.

Sonra neler olduğunu merak ettik, Asgard’a, Vanaheim’a haberciler gönderdik: Loki nasıl serbest kalmıştı? Ragnarok

başlamış mıydı? Eldhár kimdi? Bu isme sahip bir sürü cüce vardı ama kralın demircileri bu isimde bir şey yapmamıştı.

Önce her şeyi gören bilge Odin'den cevap geldi. Bizi soğukkalpli ve kurnaz Hel'e dikkat etmemiz konusunda uyardı, diyarımızda casuslar olabileceğini söyledi, çünkü Loki'nin Nidavellir'de olduğunu bilmemeliydi. Hemen aramalara başladık ve casusları yakalayıp sorguladık. Hizmetkârlarını, ölüm habercilerini ve sonsuza kadar kayıp ruhların gölgelerini bulduk, onları tutsak ettik. Fakat çok geç kalmıştık, bunun bize bir yardımı olmadı.

Loki'nin gelişine hazırlıksız yakalanmış, zamanımızı sorulara cevap arayarak geçirmiştik. Hel yeniden doğan Loki'nin Nidavellir'e geldiğini öğrendi. Bizim yemek yediğimiz ve çalıştığımız yerlerin çok uzağında bir yerde, karanlık bir boşluğun içinde alevlerini ve sesini kaybettiğini haber aldı.

Benim omuzlarımda koca bir dağın yükü vardı çünkü kralımın emirlerinin sorumluluğu çoktur. Vestri'nin oğlu altın yeleli, çok eşli, savaşta cesur ve kas yığını Kralımız Aurvang, kendi demircileriyle konuştu ve onlar da bana geldi. Benim görevim basitti: Taşkollar'ın, kralın çekiçlerinin, Loki'nin ateşine ve gazabına dayanıklı zırhlara ihtiyacı vardı.

Ben yedi Rün Ustası içinde en kıdemlisi ve en fazla ilim sahibi olandım. Zırhların üzerine amaçlara ve eylemlere uygun rünler ve elemental formları işlerdim. Eski ve yeni rünlerle bezenmiş silahlar da dükkânımda duruyordu. Çeliğe ve taşın yaşamın şiirselliğini ve savaşın şarkılarını kazırdım.

Alev saçlı zalim, öfkeli düzenbaz, Hısımkatili Loki'nin sonsuz gazabının ateşine dayanacak kadar güçlü büyülerle bezenmiş zırhlar daha önce hiç yapılmamıştı. Fakat bana yapıp yapamayacağımı sormadılar, yapmamı istediler.

Çeliğe şarkımı söyledim ve yedi gün boyunca rünlerle boğuştum ama çeliği ateşte serin tutacak formu ve şarkıyı bulamadım. Çaresizlikten deri üzerinde çalışmaya başladım ve şaşırtıcı olan biraz da olsa başarılı olmamdı. Azimle çalışmaya devam ettim. Deriyle mühürlenmiş nemin, cesaretle sertleşmiş kas tellerinin, tehlikeyi bertaraf eden gön derinin kararlılığının ve yanmayıp kararan yüzeylerin şarkısını söyledim. Ortaya çıkarttığım rünler dikdörtgen ve yuvarlaktı. Isıya karşı koruma sağlayan kubbeli şekilleri, sıcaklığa meydan okuyan sembolleri ve alevden parmakları yalayıp söndüren suyun dalgalarını kullandım.

Demirci ocağına deriden iki kalkan attım, biri benim rünlerimle kaplıydı, diğeri ise sade bir kalkandı. Sıradan kalkan yandı ama rünlü kalkan sadece kenarlarından karardı. Göğsüm kabardı ve gururlandım, zor elde ettiğim yetenekleri bir zırhın üzerinde kullandım ve tam bu sırada Hel'in ordusu Nidavellir'e geldi.

Babasının nerede olduğuyla ilgili haber, uğursuz ve sabırlı bir fesatlığın ürünü soğuk kulaklarına ulaşmıştı. Hemen dağılmızı işgal etmek, evlerimizi kirletmek, güzel salonlarımızı lekelemek için *draugar* lejyonlarını bir araya getirmişti. Elllerinde silahlarla geldiler, bizim demircilerimizin yaptıklarına benzer

modern tüfekleri vardı. T nellerimizde ateş a tılar ama sağa sola yayılmadılar, hep daha derine indiler, zenginliklerimizin yanından geçip gittiler. Binlercesi bir aradaydı ama biz onları durdurmaya kararlıydık       Ragnarok'un başladığını düşünüyorduk.

Nidavellir'de borular çaldı. Taşkollar, Gazap Kızları, Kalkan Kardeşleri ve İlmin Koruyucuları bir araya geldi. Madenciler, zanaatk rlar, tüccarlar ve değirmenciler savaşa çağrıldı. Herkes çağrıya kulak verdi ve günlük işlerini bırakıp diyarımızın savunmasına koştu. Kral Aurvang'ın emriyle sadece ben ve R n Ustaları geride kaldı. "Siz ocaklarınızın başında olun," dedi. "Yalanların babasını  ld rmemize yardım edecek zırhları yapmaya devam edin."

Ve savaş benim  ekicim olmadan başladı, kralın ozanları ateşlerin başında hiçbir zaman cesaretimle ilgili şarkılar söylemeyecek.

Bunun yerine söyledikleri şarkı bu olacak:

Cesur yürekli ve kararlı cüceler, genci ve yaşlısı, Kalkan Kardeşleri ile birlikte, buzlu alacakaranlığın sevilmeyen kraliçesi Hel'in mavi *druagardan* oluşan ordunun karşısına dikildi. Hel'in nefes almayan ordusu Midgard madenlerinden  aldıkları silahlarla her yere mermi yağdırdı. O gün Nidavellir'in içinde gökgürültüsü hiç eksik olmadı. Dişler takırdıyor, tüfekler ateşleniyor, savaş naraları atılıyor ve kalkanlar birbirine vuruluyordu. Kalkanları ve miğferleri rünlerle bezenmiş  n sıra, havada uçan metallerden etkilenmeden onur nedir bilmeyen

düşmana saldırdı. Boyunlarının altına gelecekler hariç hiçbir şeyden etkilenmeyen cüceler sessizce mermilerin üzerine yürüdü.

Kalkan Kardeşleri nasıl bir felakete uğrayacaklarını bilmeden hücumla geçti.

Buz ve çaresizliğin gelini kurnaz Hel askerlerine fısıldarak emir verdi, onlar da silahlarını havaya kaldırıp Kalkan Kardeşleri'nin üzerindeki taşlara ateş etti. Kayalardan seken mermiler tepeden ölüm yağdırdı, düşmana bir kez bile balta savurmamış, bir başı omuzlardan ayırmamış nice yiğit o gün can verdi.

Ön sıra ilerlemeye devam etti ve arkalarında Kalkan Kardeşleri, rünlü korumalarını havaya kaldırdı. Mermiler kalkanlardan sekmeye başlayınca Hel'in planı bozuldu. Ve sonunda, iki ordu karşılaşınca, *draugar* cücelerinin gücünün nasıl bir şey olduğunu öğrendi! Kalkanların üzerinden savrulan balta- talar çürümüş kafaları çürümüş bedenlerden ayırdı, bir kısmı ise ayaklar altında ezilip geride kalan saflar tarafından parçalara ayrıldı.

Draugar önce geri çekildi, düzenli safları bozuldu ama sonra içleri kurtlar ve sineklerle dolu cesetler gibi şişmeye başladılar. Lanetli vücutları tünelleri doldurdu, ilerleyişimizi durdurdu ve savunma hattı yeniden kuruldu. Bu arada arkadaki *draugar* da Kalkan Kardeşleri'nin tepesine ateş etmeye devam etti, sayısız mermi yağmur oldu yağdı, bazıları ikinci veya üçüncü kez sektikten sonra hedefi buldu.

Kanla yıkanmış cüceler için ilerlemek kadar geri çekilmek de önemliydi. Yaralılar, ne kadar çığlık atarsa atsin, çok sayıda düşmanın olduğu tünellerde tedavi edilemezdi. Dişlerini sıkıp dayanmaları gerekiyordu. Çaresizce nefes alıp veriyor, onurlu bir ölümle huzura ve ölümsüz bir şerefe ermeyi bekliyorlardı.

Ateş altındaki Kalkan Kardeşleri yavaş ama kararlı adımlarla geri çekiliyor, Hel'in juggernautları tarafından geri püskürtülüyordu. Fakat her bir adımın bedelini ağır ödediler, bir cücenin beş dakikada yürüyeceği mesafeyi cesetlerin üzerine basarak kat etmeleri saatler sürdü.

Ve bu sırada, Görkemli Mağara'da, Kalkan Kardeşleri'nden büyük bir kuvvet toplanıyordu. Pazar yerini, evleri ve sokakları korumaya hazırlardı. Görkemli Mağara'da tavandan seken mermiler çok büyük sorun olmazdı ve Kalkan Kardeşleri'nin kendi silahları vardı. Tüneldeki güçler mağaraya itilince generallerinden gelen sinyalle geri çekildi ve safların gerisine geçti, *draugar* pusuya düştü.

Uğursuz düşman askerlerinin binlercesi cüce yapımı silahlardan çıkan mermilerle yere yığıldı ve mağarada zafer çığlıkları yankılandı! Mavi ve titrek kafalar mermilerle parçalandı. *Draugar* pis kokulu bir toza dönüşüp silahlarını düşürdü.

Fakat gelmeye devam ettiler, yaz arıları veya karıncalar gibiydiler. Bin tanesi ateş altında yere düştükten sonra durdu. Biz Hel'in Nidavellir'i işgal planını yeniden gözden geçirdiğini düşünerek kendimizi eğlendirdik. Fakat sonra açıklıktan içeriye girdiler ve bu sefer arada zalim bir fark vardı: Ellerinde

düşen kardeşlerimizin rünlü kalkanlarını tutuyorlardı. Bu yüzden onları öldüremiyor, sadece çürümüş etlerinde delikler açıyor, bacak kemiklerini veya bileklerini çatlatarak onları yavaşlatıyorduk. Sonra Hel'in korkutucu planı açığa çıktı, bu planın her bir taşı, tünelde ölen bir Kalkan Kardeşi'ne aitti. *Draugar* üç kalkan yüksekliğinde duvarlar inşa etmeye başladı ve duvarları birbirine bağladı. Aralardaki koridorlar güvenli bir biçimde manevra yapabilmeleri içindi.

Zekice bir plandı. Garip olan *draugarın* mağarada ilerlememesi, zenginliklerimizi çalmaya, bizi öldürmeye veya evlerimizi yok etmeye çalışmamasıydı. Modern silahları bir kenara koyan Kalkan Kardeşleri duvarları kırmak için bal-talar ve çekiçlerle hücumla geçti, metalin metale çarpmasıyla çıkan sesler gökgürültüsünü andırıyordu. *Draugarın* kafaları kesilirken cüceler de Hel'in askerlerinin silahlarından çıkan mermilerle yere yığılıyordu. Gelen raporlarda *draugarın* mağaranın yanından hızla ilerlediği ve amaçlarının bilinmediği söyleniyordu.

Ardından Kral Aurvang'ın sarayında kara elflerden gelen bir elçi, bir Svartálf ortaya çıktı. Uzun süredir bizim diyarımızın misafiri olan bu kara elf, Hel'den bir mesaj getirdiğini söyledi. Hel'in bizimle başka türlü iletişim kurması mümkün değildi.

Öfkeli Kral Aurvang, "Konuş," dedi. "Sonra da diyarımı terk et! Bu ihanetten sonra Svartálfheim ile asla ticaret yapmayacağız!"

Elçi, “Halkım bir mesaj getirdiği için cezalandırılmamalı,” dedi. “Özellikle binlerce cücenin hayatını kurtaracak bir mesaj getirdiysem. Öfkenizi dizginleyip beni sakın bir biçimde dinleyebilir misiniz?”

Kral hiçbir söz vermedi. “Ne söyleyeceksen söyle, Svartálf,” dedi.

Yüzünde yapmacık bir gülümseme beliren kara elf, tekrar selam verdi. “Hel sizin diyarınızla ilgilenmediğini ve Nidavellir’in asil cücelerine zarar vermek istemediğini söyledi. Sadece, buraya geldiğini duyduğu, babası Loki’yi arıyor. Ordusu sadece, kendilerini savunmaları gerekirse veya önlerine birileri çıkarsa, savaşacak.”

Öfkesi körüklenen ve sabrı tükenen Kral Aurvang, “Babasını bulduğu zaman ne olacak?” diye kükredi. “Tünellerimi un ufak edip mağaralarımızı yakıp halkımı mı öldürecek?”

Svartálf, “Hayır, asil kral,” dedi. “Başarabilirse, Loki’nin deliliğini dizginleyebilirse, onunla birlikte gidecek. Hel’in sorunu Asgard ve Vanaheim ile, Nidavellir’in asil halkıyla değil.”

Kral, “Söyleyecek başka bir şeyin var mı?” diye sordu.

“Mesajım bitti, majesteleri.”

“O zaman huzurumdan çekil ve diyarımı terk et! Seni bir daha görmek istemiyorum!”

Yaptıklarından pişman olmayan ve azarlanan Svartálf git-tikten sonra kral beni çağırdı. Hemen çağrısına cevap verip önünde diz çöktüm.

“Rün Ustası Fjalar,” dedi. “Uzun süredir herkesin iyiliği için şarkılarını söylüyor ve zırhları güçlendiriyorsun. Şimdi senden bir kahramana layık bir şey isteyeceğim. Ölüadam’ın Kefeni’ni al ve giy. Hel’in ordusunu takip et ve neyin peşinde olduklarını öğren, sonra bana rapor ver. Kefen’i geri getirmek ve planlarından bizi haberdar etmek için yaşamak zorundasın.”

“Emredersiniz, majesteleri,” dedim. Saygıyla selam verirken ağlamaya başladım. Daha önce benden böylesine önemli bir şey istenmemişti.

Ölüadam’ın Kefeni yüzlerce yıl önce Rün Ustaları’nın en büyüğü olan Rathsvith’in oğlu Mjotvangir tarafından yapılmıştı. Daha harikulade bir zırh olamazdı. Bu zırhı sadece Rün Ustaları giyebilirdi ama ölüler zırhı giyen kendilerinden biri olarak kabul ederdi. Kopyası yoktu çünkü kimse Mjotvangir kadar iyi değildi; rünlerini herkes biliyordu ama söylediği şarkının korkunç sözleri sonsuza kadar unutulmuştu.

Emir verilince, kralın hazine odasına gittim ve atalarımın şaheseri olan Ölüadam’ın Kefeni’ni aldım. Rünlü ve ateşle test edilmiş kalkanımı da alarak Kalkan Kardeşleri’nin arasında ön safa geçtim. Duvarı delmeye çalışıp ateşe maruz kalmaktansa mermilere hedef olmayacağım şekilde duvarın üzerinden fırlatıldım. İndiğimde ölü gözler beni ayırt edemeyecekti ve bir nevi görünmez olacaktım.

Sert bir biçimde yere indim ama bana ateş eden olmadı. Kimliğim ve amacım gizlenmişti, kendi diyarımı işgal eden ölülerin arasına karışarak yürümeye başladım.

R n Ustası Mjotvangir harikalar yaratmıştı! Korkuyla so-
ğuk kötülüğün ortasında yürüyor ama ilgi çekmiyordum.
Nöbetçilerin ve askerlerin yanından geçtim, madenleri ve hazi-
neleri geride bıraktım, ölüleri derinliklere doğru takip ettim. Ve
sonra, saatler süren bu yolculuğun ardından, *draugar*  n mde
ve arkamda durdu, tünelin duvarına yaslandı. Ben de aynısını
yaptım ve beklemeye başladım, kimsenin nefes almadığı tünel-
de nefes alıyordum, sonra devasa bir köpek ortaya  ıktı: Hel'in
kendi köpeği Garm'dı, sarı gözleri vardı ve kararlı adımlarla
ilerliyordu. Burnu benim takip edemediğim bir kokuyu takip
ediyordu. şüphesiz kötülüğün ve sülfürün ekşi kokusuydu.

 l lerle birlikte peşinden gittim, yıllardır hiçbir cücenin
inmediği derinliklerde ilerledim. Karanlık gözlerim için çok
fazla olmaya başladığında kefen bana yardımcı oldu ve kimse-
nin dikkatini çekmeden yolumu aydınlattı.

Bir saat daha yürüdükten sonra i i *draugar* ile zaten dolu
devasa bir mağaraya ulaştım. Mağarada, yüksek bir çıkıntının
 zerinde, Ateşnefesli Loki'nin formu taşların üzerinde yatı-
yordu. Huzur içerisinde uyuyor ve sadece açıkta olan derisi
sakinleşmiş alevlerin mavisiiyle parılıyordu.

Garm yanındaydı ve nöbet tutuyordu. Hel'in lejyonları
Loki'yi uyandırmadı ve yüzlerini diğer tarafa döndü, sanki bir
tehlike gelirse dövüşmeye hazırlardı. şimdi de orada bekliyor
ve Hel'in babası düzenbaz Loki'yi koruyorlardı.

Ben haberi vermek için telaşla saraya döndüm ve kralımız
da Hel'in Nidavellir'de neler yaptığını Asgard'a haber verdi.

Babasını bulan Hel amacına ulaşmıştı ve Nidavellir’e başka ölü girmede. Şimdi şehrimizin altında gazabına bürünüp uyanan Loki’nin uyanmasını bekliyorlar.

O gün cüceler on binden fazla *draugar* öldürdü. Evlerini koruyan Kalkan Kardeşleri yedi kere, yedi yüz kayıp verdi, çok sayıda çocuk babasız, bir sürü kadın dul kaldı. Ve ne için? Bencil bir tanrı derinlerde uykuya dalsın diye! Bir Druid aptalca laflar etti diye! Beni burada sakalsız ve örgülü görüyorsunuz, ben bir amcamı ve bir yeğenimi kaybettim! Üç ay önce dikkatsizce edilmiş laflar yüzünden başımıza gelenlerin intikamını neden şimdi almayayım? Ölen akrabalarım bunu bekler, o gün ölen cücelerinin ailelerinin beklediği gibi!

Frigg, Fjalar’a, “Yerinden kıpırdama,” dedi. Sesinde sıcak bir öfke vardı. “Burada şiddete başvuramazsın. Bunlar senin ve benim misafirlerim.”

Cüce şaşkındı. “Ama onurum—”

Frigg, “Bir süre daha beklemek zorundasın,” dedi. “Odin’in, halkını memnun edecek ve Druid’in bedel ödemesini sağlayacak bir planı var.”

“Hangi plan?” diye sordum.

“Bunu zaten biliyorsun. Şimdi tam zamanı. Loki ve Hel meşgulken, Garm başka bir yerde sabitken, onların Ragnarok’u başlatmasına engel olabilirsin. Hel’in diyarının yarısı boşaldı. Loki’nin dölü, Odin’in felaketi ve tanrıları yiyecek olan Fenris’i öldürebilirsin.”

“Hel’e gidip Fenris’i öldürmemi mi istiyorsun?”

“Evet.”

“Siyah bir gölün ortasındaki adada bağlı olduğunu sanıyordum.”

Frigg gözlerini devirdi ve elini havada salladı. “Bunu Snorri Sturluson uydurdu. Hel’de ve orada kalacak, şimdi onunla oradaki ölüler ilgileniyor.”

“Hel’e gidemem.” Nidavellir ve Jötünheim’a nasıl gidileceğini biliyordum -biri İzlanda’da diğeri Sibiry’a da iki geçiş noktası vardı- ama beni Yggdrasil’in üçüncü köküne götürecek boyut değiştirme yerinin izini hiçbir zaman sürmemiştim. Kökten aşağılara inip Hvergelmir pınarına ve Norse’un daha alt diyarlarına ulaşılırdı.

“Bu doğru değil. Oraya kadar sana tanrıça Freyja eşlik edecek. O senin kılavuzun ve geri dönüş biletin.”

Burnumdan soludum. “Özür dilerim, Frigg, ama Freyja benim geri dönüş biletim olamaz. Altı sene Oslo’da yaşananlardan sonra olmaz. Kafama bir tüfek dayasan Freyja gelip tetiği çeker.”

“O gün Æsir’i utandırdı ama kendi onurunu da lekeledi. Bu, onun kurtuluşu. Onurunu geri kazanmak istiyorsa seni geri getirmeli.”

“Hel’den geri dönünce ne olacak? Yeminini yerine getirince bana saldıracak mı?”

“Hayır, tabii ki. Ama sen tek başına gitmiyorsun. Ayrıca, yüce Kral Aurvang Kara Baltalar’ın yardım edeceğine söz verdi.”

Fjalar, “Kara Baltalar!” dedi. “Kaç tanesi?”

“Hepsi. Tek bir kurdu öldürmek için bir ordun olacak.”

“O, sıradan bir kurt değil, biliyorsun. Loki ne durumda?”

Frigg, “Odin’in uykusuna benzer bir durumda,” dedi. “İyileşiyor. Yüzlerce yıldır tek bir geceyi bile huzur içerisinde uyuyamadı. Çok yorgun ve şimdi bir süre dinlenmesi gerek.”

“Öyleyse, uyanınca daha mı güçlü olacak?”

“Evet.”

“Hâlâ deli mi olacak?”

“Akıl sağlığı konusunda her zaman şüpheler vardı. Bir defasında Skadi’yi güldürmek için bir ipin ucunu bir keçinin sakalına diğer ucunu ise testislerine bağlamıştı. Karşılıklı ipi çekmeye başladılar ve onun eğlence anlayışı böyle bir şeydir. İntikam arzusunun geçmiştekinden daha az olup olmayacağını soruyorsan, bence bir şey değişmeyecek.”

“Freyja bizi *draugar* lejyonlarıyla savaşmadan Hel’e sokabilir mi?”

“Evet. *Æsir*’in kullandığı yolu kullanacaksınız.”

Bir süre kimse konuşmadı. Herkes birbirine baktı ve yüz ifadelerini tartıp biçti. Ocaktaki odunlar çatırdayarak yanmaya devam etti.

Odin yıllar önce benden tam olarak bunu istemişti. Ragnarok’ta rolü olacak kişilerin ölümünden doğrudan veya dolaylı olarak sorumlu olduğum için onların sorumluluklarını üstlenecektim. Fenris’in ölmesi gerekiyordu ve bundan daha

iyi bir fırsat asla bulamazdık. Hâlâ Hel'in diyarındaydı ve *dragarın* büyük bir kısmı başka yerdeydi.

"Köpeğim burada kalır," dedi. "Güvende ve rahatsız edilmeden."

Hayır, ben seninle gelmek istiyorum.

Hayır. Bu konu tartışmaya açık değil. Senin güvende olman gerek.

Ama ben senin yanında güvendedeyim.

Hel'de güvende olamazsın.

Frigg, "Ya çırağın?" diye sordu.

"O artık çırağım değil. Şimdi tam bir Druid ve kendi kararlarını verebilir," dedim. Granuaile'e döndüm ve yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya başladım. "Beni takip etmek gibi bir zorunluluğun yok. Senin burada kalıp üvey babanın petrol şirketinden intikam alman gerekiyor. Oberon'u da yanına alabilirsin."

Granuaile'in yeşil gözleri üzerime odaklandı. Başını iki yana salladı ve sol eliyle sakalımı okşadı. "Geri zekâlı. Seninle geliyorum. Kararım bu."

"Tamam."

Sana geri zekâlı deyip sakalını okşarsam ben de gelebilir miyim?

Hayır.

Oberon inledi. *Bu, hiç adil değil.*

Birimizin bundan sağ çıkması gerek. Ben her zaman senin hayatta kalan olmanı isterim.

Ya geri dönmezsen?

O zaman Ouray'a git ve büyük köpekleri seven birini bul.

Bana Oberon demezler. Bana Max derler. Büyük köpeklerden kaç tanesinin isminin Max olduğunu biliyor musun? Hemen hemen hepsi. Atticus, gitme. Bu kurda zehirli etlerden bir paket gönder ve unutamam gitsin. Nasıl olsa polisiye filmleri seyretmemiştir.

Aslında kötü bir fikir değil.

Ben her zaman senden daha zeki idim.

BÖLÜM 27

Affedici tanrıların insanlara neden çekici geldiğini anlıyorum. Bunun gibi zamanlarda geçmişteki yanlışlarımı affetmelerini ben de çok isterdim ve affedilince rahatlayacak olsam bu fikre bir yenidoğanın annesinin göğsüne sarıldığı gibi sarılırdım. Ama Odin hiçbir zaman affeden bir tanrı değildi. Tuatha Dé Danann için de aynısı geçerliydi. Günahlar için ödenecek ne bedel varsa isterlerdi. Eski Başdruid'im, "Bütün dünyayı içine aletini sokabileceğin bir delik gibi görmekten vazgeç," derdi.

Norse tanrıları içerisinde insanları affetmeye en meyilli olan Frigg bile bu durumda beni affetmezdi. Gözleri soğuktu. Asla, "Şimdi git, affedildin," demezdi.

İnsanlıktan günahlarımın bağışlanmasını beklemek de aptalcaydı. Birisi bir yerde affetmekten bahsedebilir, bir diğeri bunu gerçekten yapabilirdi ama insanların bir kısmı da bir ekmek kırıntısı çaldı diye aç bir adamın elinin kesilmesini uy-

gun görürdü. Biz, birbirimizin asaletiyle beslenerek kendimizi yüceltmeyi seven yaratıklardık.

Yapılacak bir şey yoktu, ağlamak veya öfkelenmek fayda etmezdi. Sadece marifetlerimi göstererek kaybettiğim itibarımı gezi kazanmayı ümit edebilirdim. Benim ahmakça sözlerim yüzünden ölen beş bin cücenin hayatı için dünyanın en büyük ve en kötü kurdunu öldürmek zorundaydım.

Fenris zehirli etlerle dolu bir kâseye kanmazdı. Muhtemelen bifteklerin zehirli olduğunu koklayınca anlardı çünkü kandırlamayacak kadar zekiydi.

Týr kolunu kaybetmeyi göze almamış olsaydı, Fjalar'ın atalarının altı imkânsız şeyden yaptığı kırılmaz zincirle Gleipnir'e bağlanmasına asla izin vermezdi. Fenris düşünebilen ve konuşabilen bir yaratıktı –en azından Eski Norse dilinde. Artık Norse elinden gelecek hiçbir şeye de güvenmezdi. Ama bu kurdu zehirleyemeyeceğimiz anlamına gelmezdi.

Frigg'e, "Bize hazırlanmak için zaman verir misin?" diye sordum. "Freyja ve Kara Baltalar ile ne zaman nerede buluşalım?"

"İsveç'te Skoghall'ın güneydoğu ucunda. Östra Takene. Biliyor musun?"

"Vänern Gölü'nün kuzeyi mi?"

"Kesinlikle. İsveç saatine göre gece yarısı diyelim. Bu süre sizin için yeterli olur mu?"

"Sanırım."

“O zaman Freyja sizinle orada buluşur.” Frigg yerinden kalktı ve geriye kalanlar da aynısını yaptı. Oberon ziyaretimizin sona erdiğini anladı.

Sanırım tatlı yemeyeceğiz.

Fjalar kalın kaşlarını çatarak bana bakmaya devam etti ama komik çıplak çenesi yüzünden hiç korkutucu değildi. Frigg başıyla onayladı ve Fjalar ile ikisine misafirperverlikleri için teşekkür ettik. Cüce bize kükredi, sanırım bu durumda adamdan bekleyebileceğimizin en iyisi buydu.

Gitmeden önce en azından yemeğin tarifini istesek?

Bir sonraki tarifine bizi eklemeyi tercih eder.

Kapıyı kendimiz bulduk ve kulübenin bulunduğu tepeye doğru yürüdük.

“Öyleyse, Hel’e gidiyoruz, değil mi? Bunun için ne hazırlık yapacağız?”

“Yine bir spor mağazasına gitmek zorundayız ama bu seferki Amerika’da olacak, muhtemelen içinde kara elf veya vampir olmayacak, oklara ve yaylara ihtiyacımız var. Büyük bir kazan dolusu da zehir pişirmemiz gerek.”

“Dur tahmin edeyim: kurtboğan?”

“Evet. Plastik eldiven takacak mıyız?”

“Evet çünkü yapraklardaki aconit derine sızar.”

“Ogma haklıydı,” dedim. “Seni iyi eğitmişler.” Koluma bir yumruk yemeyi bekliyordum ama Granuaile yere çömelip ustaca bir tekmeyle ayaklarımı yerden kesip beni yere düşürdü. Yürümeye devam etti ve omzunun üzerinden seslendi.

“En iyisi tarafından eğitildim,” dedi. Granuaile’e onu sevdiğimi söylemeye hazırlandım. “İşe yaramaz,” dedi.

“Ne işe yaramaz?”

Durdu ve bana döndü, ayağa kalkmamı bekledi. “Uzaktan zehirli oklarla Fenris’e saldırmak.”

“Neden?”

“Çünkü o kadar kolay olsaydı şimdiye kadar birisi yapardı. Freyja’nın kendisi bile eline bir keskin nişancı tüfeği alıp beynini kolaylıkla uçurabilirdi, tabii eğer mümkün olsaydı. Ya da Odin mızrağını kullanırdı. Bir hobbit ustalıklarla nişan alıp kafasına bir taş atar ve hayvanı af dilenmeye zorlardı.”

Senin onuruna bir Rick James parodisi yapacağım, Granuaile. “Çok zeki bir kız, Ogma’yı bile alt edebilir. Hiçbir zaman size biftek yerine Brüksel lahanası vermez.”

Granuaile köpeğimin başını okşadı ve harika sözleri için tebrik etti. Ben yerden kalkıp üzerimi silkeledim ve iç geçirdim. “Haklısın. Fazla iyimserim. Ama zehri yine de yapmıyoruz. Belki Fragarach’ın üzerine sürerim. Sen de istiyorsan bıçaklarında kullanırsın. Belki de daha büyük bir bıçak almıyoruz, asan onun üzerinde çok fazla işe yaramaz.”

Görünmezlik büyüsüne atıfta bulundu. “Ama yakınına girmemi sağlar.”

“Doğru. Ama bunu tek başına yapamazsın. Duyuma ve koku alma duyuları kusursuz. Yanına sessizce yaklaşacaksan onun dikkatini dağıtmamız gerek.”

“Bir ordu dikkatini dağıtacaktır, değil mi?”

“Umarım.”

“Umarım bu sefer en son zehir kullandığından daha iyi şeyler olur.”

“Umarım.” Arizona’da deri-değiştirenlerle talihsiz dövüşümüzden bahsediyordu.

Oberon ile vedalaştıktan sonra malzemeler almaya gittik. Eldivenler ve çantalar aldık, Almanya’ya geçip kurtboğan topladık -fırtınakülahı gibi birçok ismi daha vardı. Amerika’da da bulmak mümkündü- Colorado’daki kulübenin civarında bile vardı -ama Almanya’dakilerde zehir daha yoğundu.

Lüks kamp malzemeleri ve hatta koyun derisiyle kaplı terlikler satan devasa bir mağazaya girdik. Fenris gibi bir kurdun bile ilgisini çekecek cinsten ikişer tane bıçak aldık. Zehri yapmak ve bıçakları hazırlamak için Colorado’daki kulübemize geri döndük. Oberon akşam yemeği için avdaydı, hayvanı kendi hâline bıraktık ve birlikte duş aldık, bu arada Granuaile ile biraz egzersiz de yaptık. Sonrasında, sakalıma yeterince sabrettiğime karar verdim. Granuaile’in eğitimi sırasında gerekli bir şeydi ve toprağa bağlanmasında da gerekliydi ama artık çok uzun olmasının bir anlamı yoktu ve keşisakalına geri döndüm.

İsveç’e gittiğimizde neredeyse gece yarısıydı. Kelt ninjaları gibi görünmek için siyahlar giymiştik. Siyah uzun kollu gömleklerimiz, siyah kot pantolonlarımız ve hatta siyah eldivenlerimiz vardı. İkimiz de gömleklerimizin içine demir tılsımları-

mızı takmıştık. Yanlarımızdaki kınlarda zehirli bıçaklar vardı ve ben Fragarach'ı da yanıma almıştım.

“Hazır mısın?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Yanımıza şişe su veya başka bir şey alalım mı, ne dersin?”

“Sanmıyorum. Frigg öyle bir şeyden bahsetmedi. Hızlı bir operasyon olacak. Gerekliyse cücelerden otlanırız.”

“Ya bize vermezlerse?”

“O zaman cücelerden çalarız.”

“Tanrım, Atticus, bundan sonra lojistikten ben sorumluyum.”

“Şimdi aklıma geldi. Soğuk bir yere gidiyoruz. Sana Morrigan'ın bana vücut sıcaklığını artırmak için gösterdiği bağı öğreteyim. Karda bir tişörtle gezebilir ve hiç titremezsın.”

“Harika!”

Vänern Gölü'nün kuzey kıyısına ışınlandık. Dört mevsim yeşil kalan ağaçların gölgesinde güneye döndük, şimdi gölün kokusu gece esintisiyle burnumuza geliyordu. Kıyıya doğru yürüyünce bir kamp ateşiyle aydınlanan silüetleri gördük. Gece görüşümüzü açtık, karanlıkta kıyıda bekleyenleri de fark ettik. Hepsisi zırhlı ve silahlıydı, bunlar cücelerdi. Bir ordu vardı ama sadece tek bir ateş, muhtemelen işaret vermek için, yanıyordu.

Kafamı yana çevirince irkildim. Tam yanımda, siyaha boyandığı için belli olmayan, garip ve devasa bir araç, silah doluydu. İnsan yapımı değildi. Az kalsın araca çarpıyordum ama

neyse ki içinden kimse çıkıp silahları üzerimde denemeye çalışmadı.

Ağaçların kenarında çömeldim ve kamuflej yaptım. Granuaile'i göremiyordum, ya kamufleja bürünmüş ya da görünmezlik büyüsünü çalıştırmıştı.

"Freyja'yı görüyor musun?" diye fısıldadım. Cevap solumdan bir yerden geldi.

"Neye benzediğini bilmiyorum."

"Buranın en uzununu olmalı."

"Ah, evet, ateşin yakınında ama hemen yanında değil. Birkaç sıra geride, savaş arabasının üzerinde."

Kadını bulana kadar kıyıya göz gezdirdim. "Tamam. Şimdi sessizce yanına gidip onu selamlayalım. Bize ihanet ederse onu rehin alır ve ağaçların yanına gelip başka bir yere geçeriz. Güvende olduğumuzdan emin olana kadar görünmez kal."

"Anladım."

Keşke ayak seslerimizi yok edecek Coyote'nin 'zekice yaklaşma' isimli büyüsünü yapabilseydim ama kum zeminde mümkün olduğunca ses çıkartmadan ilerlemekten başka çaremiz yoktu. Rüzgâr, edilen sohbetler ve zırların takırtıları ayak seslerimizi gizleyebilirdi.

Kara Baltalar etkileyici bir gruptu, demek istediğim kolları devasaydı. Omuzları ve pazıları birçok vücut geliştiriciden daha kalındı, kollarında Perun'un saygısını kazanmalarını sağlayacak kadar kıl vardı. Göğüs zırları geniş altın bir parçadan oluşuyor, bir şeye saldırdıklarında hareket yeteneklerini sınırla-

mıyordu. Kara Baltalar'ın kalkanları değil rünlü zırhları vardı, göğüslerine ve miğferlerine kazınmış rünler sayesinde muhtemelen kurşun geçirmiyorlardı. Kalkan yerine sol ellerinde vuruşları karşılamaya uygun birer balta taşıyorlardı. Baltaların en tepesinde küçük bir kancaya benzer bir bıçak vardı ve parmakları korumak için geniş bir korkuluk da vardı. Sağ ellerinde ise uzun ve orağa benzer bir bıçağı olan silahları vardı, bıçak kısmı üzerindeki rünleri uzaktan görebiliyordum. Bence bu rünler zırh parçalayan cinstendi. Bir Fragarachlar ordusu gibiydiler.

Rünlü altın göğüs zırhları ve miğferleri dışında Kara Baltalar'ın vücutlarının geri kalanı siyah yapraksı bir zırhla kaplıydı. Sanki silahlarınızı ve mermilerinizi parlak kısımlarımıza atın diyorlardı. Zaten geriye kalanları simsiyah olduğu için uzaktan görünmüyordu. Geceleri koşturmak için tasarlanmış ağır silahlı mobil piyade birliğiydiler.

Kara Baltalar'ın bir kısmının miğferleri altından çıkan sakalı göğüs zırhlarına kadar uzanıyordu ama büyük bir çoğunluğun sakalı kısaydı. Demek ki bunları örmüşlerdi, Fjalar diyarlarına Loki'yi benim gönderdiğimi söylediyse hiçbiri benden hoşlanmazdı.

Granuaile ile birlikte hemen hemen hiç fark edilmeden Freyja'ya yaklaştık. Çıkarttığımız sesler yüzünden bulunduğu yere doğru dönen miğferler oldu ama kimse bizi göremedi ve sesleri cücelerden birinin sandı.

Kara Baltalar, Freyja ve savaş arabasının etrafında sıkı bir koruma çemberi oluşturmuştu. Bize ihanet ettiyse kadını re-

hin almak zor olacaktı. Başka seçeneğim olmadığı için tanrı-
çayı selamladım. Başlar sesime doğru döndü ve eller baltaları
sıkıca kavradı.

Tanrıça, “Neredesin?” diye sordu. Ateş beline kadar inen
uzun sarı saçlarını aydınlatıyordu. Çok güzeldi ama çenesi
biraz erkeksiydi. Gururluydu ve buna hakkı vardı. Asgard’a
saldırdığımız gün Æsir’deki herkesten çok buz devi öldür-
müştü.

“Önce, bize zarar vermeyeceğine dair onurun üzerine ye-
min eder misin?” dedim. “Frigg bana garanti verdi ama bunu
senden duymak istiyorum.”

Freyja, “Onurum üzerine yemin ederim, sana zarar vermek
gibi bir niyetim yok,” dedi. “Ama bunu arzulamak başka bir
şey.”

“Pekâlâ,” dedim. Kamuflajımı kapattım. “Benim de sana
zarar vermek gibi bir niyetim yok.”

Freyja beni görünce arkama baktı. “Yanında bir Druid
daha getirmeyecek miydin?”

“Burada. Güvende olduğumuzdan emin olunca ortaya çı-
kacak.”

“Siz ikiniz savaş arabama bineceksiniz. Kara Baltalar peşi-
mizden gelecek. Hazır mısınız?”

“Evet.”

Freyja bakışlarını savaş arabasının yanındaki devasa cüceye
odakladı. “Baltaustası, Hvargelmir Pınarı’nın yanında görü-
şürüz.”

“Tamam, leydim.” Cüce emirleri verdi, cüceler emirleri bağırarak tekrarladı. Kara Baltalar ormana doğru yürüdü, taşıtları orada hazır bekliyordu. Freyja’nın etrafı açılınca Granuaile ortaya çıktı, başıyla onayladı.

“Leydi Freyja, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Adım Granuaile.”

Freyja memnun olduğunu söylemedi ama başıyla onayladı. “Bana katılın. Yggdrasil’in köklerini takip edip Hvergelmir Pınarı’na gideceğiz. Oradan Hel’in duvarlarına ve kapısına ulaşacağız. Kara Baltalar’ın bir kısmı duvara saldırıp ilgiyi üzerlerine çekerken geriye kalanlar duvarı aşır kısmen savunmasız durumda olan Fenris’i bulacak.”

Savaş arabasına bindik, bu arabayı atların veya öküzlerin veya diğer yük hayvanlarının değil de gri evcil kedilerin çektiğini hatırlayınca başım döndü. Freyja garip bir miyavlamaya benzer bir ses çıkarttı ve araba öne atıldı, önce sallandı ama yerden havalandığımız anda pürüzsüz bir biçimde ilerlemeye başladı. Yükselip suyun üzerinden geçtik, sonra karşı kıyıdan geri dönüp ormana doğru uçtuk. Baca temizleyiciler gibi ağaçların üstünden geçtik, ardından bir su havuzuna doğru inişe geçtik. Ben ne olacağını biliyordum ama Granuaile bilmiyordu. Parmaklarıyla arabanın kenarlarını tuttu. “Eh,” dedi ve başka da ses çıkartmadı.

Gördüğümüz su aslında çok da ıslak değildi. Norse boyutuna bir kapıydı. Bunu fark etmemi sağlayan kökleri havuzun içine giren büyük bir incir ağacıydı, tıpkı Rusya’daki

Jötünheim'a gitmeyi sağlayan pınar gibiydi. Suya dalıp çıkmadık, hava basıncı değişti, kulaklarımız tılandı ve şimdi Dünya Ağacı Yggdrasil'in kökünü takip ederek Niflheim'a iniyorduk. Bir süre ortalık berraktı sonra boyuta ismini veren sisler açığa çıktı.

Seyahat sırasında Ratatosk'u özledim. Oberon benimle aynı fikirde olmasa da -doğası gereği sincaplardan nefret ediyordu- ben Ratatosk'un harika bir yaratık olduğunu ve Norrların elinden ölmeyi hak etmediğini düşünüyordum. Ölümü, tabii ki, benim hatam olabilirdi. Artık on iki sene önce bozduğum dengeleri bir daha yerine getiremeyeceğime inanıyordum.

Yggdrasil'in kökleri karanlık ve baloncuklar çıkartan bir suyun içinde kayboldu. Suyun etrafı epik taş bir duvarla çevriliydi, içeriye giriş için on bir farklı kemer vardı ve kemerlerin altından on bir nehir akıyordu. Bir tanesi olan Gjöll kıvrılarak Hel'in kapısına doğru akıyordu ve geçilmesi gerekti. Ama artık cüceler uçan taşıtlar yaptığı için köprünün koruyucusuyla pazarlık yapmaya gerek yoktu. Devasa duvar bile bir engel değildi ama Freyja kurguya sadık kalmak istiyordu. Cücelerın gemisi Gjöll kıyısına inince yarısı Hel'in duvarlarına saldırıma başladı. Amaçları içerideki savaşçıların ilgisini çekmek ve esas amacımızı gizlemektı.

Freyja'nın savaş arabasıyla uçarken bana çok yabancı bir yer olan Niflheim'a göz gezdirdim. Keşke Freyja'da dijital bir kamera olsaydı da Granuaile ile birlikte taştan duvarın tepesinde

bir poz verebilseydik. Gülümseyerek doğuyu işaret ederdik ve resmin altına, *Nidhogg şurada!* yazardık.

Niflheim'da, sislerin içinden süzülen zayıf ışığın buzdan yansıması sonucu, mavilikler ve yumuşak pembelikler vardı. Daha parlak bir dünyanın yansımasına ve rahatına işaret ediyor gibiydiler. Tam tersi olan Muspellheim'daki öfkeli alevleri fısıldıyorlardı. Işığın belirli bir açısı ve biraz hayal gücüyle, buzdan kayalıkları beyaz kamyonların arkasında satılan kırmızı-beyaz-ve-mavi dondurmalara benzetmek mümkündü.

Biz havada bir daire çizip Hel'e doğru giderken, sislerin üzerine çıkınca ufuktaki mor tepeleri gördüm. Üzerlerinde yer yer siyah lekeler vardı, soğuk rüzgârlara maruz kalan ağaçlar yalnızlıklarına ağlıyordu. Yine de, kayalıkların buzlu kasvetine rağmen, fırl fırl dönen sis farklı renkler ve ümitler vaat ediyor gibiydi, sanki sisin içindekiler çok soğuk olmayabilirdi. Bütün bunlar Hel'in duvarını geçtiğimiz anda geride kaldı.

Hel'de maviler veya burada bir güneş olduğunu gösteren başka renkler yoktu. Renk paleti Gustave Doré'nin eserleri gibiydi, siyahlar ve griler hakimdi, bunların farklı tonları sinir bozucu bir biçimde çapraz hatlara sahipti. Aralardaki boşluklar mevcut renkleri daha da açığa çıkartıyordu. Yukarıdan bakıldığında derinin üzerinde oluşan renksiz lekeler gibiydiler, sanki boşlukların amacı ölüleri gerçek ışığın olduğu dünyaya ait anılarla lanetlemektir. Berrak havada bulaşık suyu ve küf kokusu vardı, nemin açığa çıkarttığı bir sis tabakası dikkat çe-

kiyordu. Sanki sönmüş hayaller ve ümitsiz çılgınlık ciğerlerde krema gibi birikerek dışarıya sis olarak çıkmıştı.

Freyja sisin içinden geçerek belirli bir yere doğru gitti ama ben sisin içinde belirgin bir yer görmekte zorluk çektim. Benim için örümcek ağları ve sümüklerin içinde rahatsız edici bir uçuş gibiydi.

Arkamızdan siyah cüce gemisi geliyordu ve motorları çok sessizdi. Herhâlde bastırılmış öfke veya daha yaratıcı bir yakıt ile çalışıyordu.

Granuaile benden bir saniye önce öksürmeye başladı. Sis burunlarımızdan içeriye girip ciğerlerimize doğru uzandı, nefes borumuzun üzerine ıslak kar gibi çöktü. İkimiz de Freyja'ya baktık ama tanrıça rahattı –ama aynı zamanda nefesini tutuyor gibiydi. Sanırım bize nefeslerimizi tutmamızı söylemeyi unutmuştu. Arkamı döndüm ve sırtımı sise karşı duvar yaptım, birkaç kez temiz havayı ciğerlerime çekebildim ve sonrasında nefesimi tuttum. Granuaile de aynısını yaptı.

Kazayla Freyja'yı dürtüp sisi içine çekmesine sebep olmayı çok isterdim ama bana zaten yeterince kızgın olduğuna karar verdim. Sonuçta, ikiz kardeşini öldürmüştüm ve şimdi bana yaşattıkları, hak ettiğimin çok daha azıydı.

Hel'in buzlu kayaları üzerine inene kadar sis dağılmadı. Tepemizden hiç eksik olmuyor, ufku boğuyor ve akıntıya kapılmış ölü yapraklar gibi dönüyordu. İndiğimiz yerde kimseler yoktu. Arkamızda cüce gemileri tek sıra hâlinde yere indi, bu şekilde bir de duvar oluşturdu. Silahları bize doğru döndü.

Granuaile, “Bu silahları Fenris üzerinde kullanmak işe yaramaz, değil mi?” diye sordu.

Freyja, “Hel kardeşini çok seviyor,” diye hırladı. Savaş arabasındaki mızrağını eline aldı. “Uzun zaman önce üzerine kinetik bir bariyer yaptı. Artık oklar veya mermiler veya Odin’in mızrağı ona ulaşamıyor. Onu yakından öldürmek zorundayız.”

Granuaile bana anlamlı bir bakış attı. Sırıttı ve elini havaya kaldırdı. Ben de çaktım.

“Fenris nerede?” diye sordum.

Freyja mızrağıyla ileriye işaret etti. “Şu tarafta. Çok uzakta değil.”

“Neden bir şey göremiyoruz?”

“Sis böyledir. Ufku görebildiğini düşünürsün ama göremezsin. Yirmi metreden daha öteyi algılayamazsınız.”

“Harika. Bizi duyup kokumuzu alabilir mi?”

“Büyük ihtimalle.”

“Bir planın var mı?”

“Evet. Gidin ve onu öldürün.”

Sabırla detayları bekledim.

“Tercihen,” dedi. “Hel bizim içeriye girdiğimizi öğrenmeden ve elindeki her şeyle Kara Baltalar’a saldırmadan. Onlar ateşe başlayınca içeridekiler dışarıya çıkacak. Bir kısmı mermileri aşip gemilere ulaşacak ama bizim beş bin kişilik ordumuzun, içerideki yüz binlere karşı çok fazla şansı yok.”

Freyja'nın cümlesi titrek bir tıslamayla vurgulandı, gemi duvarı boyunca aynı ses tekrarlandı.

Granuaile, "Gemilerin silahları neye benziyor?" diye sordu.

Freyja, "Dairesel-testere fırlatıcılar," dedi. Bir süre sırtıttı. "Boyunu hedef alırsın ama kolları ve bacakları da kopartırlar. Cüceler harika, değil mi?"

Granuaile, "Evet, etkileyici olduklarını söyleyebilirim," dedi.

Freyja, "Haydi gidelim," dedi. "Zaman önemli. Ben Fenris'in karşısına dikilip onunla konuşacağım. Siz yanlarına saldırın. Dikkat edin: Çok hızlıdır ve boyutunu değiştirebilir."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Şekil-Değiştiren Loki'nin oğlu. Hel ve Jörmungandr gibi arzu ettiği kadar küçülüp büyüyebiliyor."

"Harika. Öyleyse, bir kurt yavrusu görürsek inanmayalım."

"Kesinlikle."

Üzerime kamuflej büyüü yaptım ve Fragarach'ı çektim, ayrıca sağ baldırımdaki bıçağı da elime aldım. Bıçağı sol elime aldım çünkü kullandıktan sonra sol tarafımda beni bekleyen bir bıçak daha vardı. Granuaile asasını sol eline aldı ve görünmezlik sözcüklerini söyleyip sağ eline büyük bir bıçak aldı. Ortadan kayboldu.

"Ben solu alacağım ve Granuaile de sağı alacak," dedim.

Freyja, "O zaman başlayalım," dedi.

Çıplak kayaların üzerinden sisin içine girdim ve toprakla bağlantımı kontrol ettim. Asgard'da büyü gücü vardı ama

dizginleniyordu ve zayıftı, cep telefonunda çok az sinyal almak gibiydi. Aniden güç çekmem gerekirse ayı tılsımına güvenmek zorundaydım. Yürürken hızımı ve gücümü artırdım, Fenris gibi bir yaratığa karşı ikisine de ihtiyacım olacağını biliyordum.

Arkamızdan gemilerin silah sesleri gelmeye başladı, ağır ateş başlamıştı. Bir sürü *draugar* bizim bulunduğumuz yöne geliyor olmalıydı. Hel bir strateji uzmanı değildi ama elinde bu kadar çok asker varken buna gerek yoktu. Ordunuz bitmek tükenmek bilmiyorsa, askerlerin sevdiklerine gönderecekleri mektuplar yoksa, hiç para ödemiyorsanız ve lojistik sorunuz da ortadan kalktıysa, savaşta zeki olmaya gerek yoktu. Sadece düşmanın karşısına çıkmanız yeterliydi. Freyja haklıydı, kaybedecek zamanımız yoktu. Buradan çıkmak istiyorsak bu işi hemen halletmeliydik.

Yirmi metre sonra hâlâ Fenris'i görmedim. Bir yirmi metre daha gittim ama yine karşıma bir şey çıkmadı. Ama sonra sağımdan bir yerden Freyja'nın sesini duydum, hemen arkasından kükreyen bir ses cevap verdi. Arkamı döndüm ama lanet olasıca sis yüzünden bir şey göremiyordum. Yine de sese doğru ilerledim.

“Freyja, değil mi? Kardeşimden senin kardeşini kaybettiğini duydum. Çok yazık. Başsağlığı dilemeyi unuttum, değil mi? Lütfen şimdi kabul et.”

Freyja, Fenris'e başsağlığı dileklerini ne yapabileceğini söylüyordu. Tepemden bir kıkırdama geldi. Kafamı kaldırdım ve

sağıma tekrar baktım, sesi takip ettim ve sisin içinde iki devasa bacak gördüm. Ortalarında bir burun ve ağız da açığa çıktı. Bizi ekonomik boyutu ile karşılamaya karar vermiş olmalıydı. Omuzları iki metre genişliğinde olan Garm'dan daha büyüktü, sanırım iki katı veya daha fazlaydı. Bu büyüklükte bir çeneyle biz Fenris için lezzetli kemikler gibiydik. Sessizce ve çabucak adımlarımı hızlandırıp sol arka bacağını aradım. Freyja konuşarak dikkatini çekmeye çalışıyor, harika bir iş çıkartıyordu. Ama bizi yine de fark etti.

“Yanında kimleri getirdin? Başkalarını hissediyorum.”

Tanrıça, “Arkamızda *draugar* ile dövüşen cüceler var,” diye cevap verdi. “Sanırım hepsini öldürüyorlar.”

Fenris birkaç kez havayı kokladıktan sonra, “Hiç sanmam,” dedi. “Ama bu koku cücelere ait değil. Başka bir şey. İnsanlar. Canlılar. Neredeler?”

Granuaile benden önce arka bacağa ulaşmıştı, Fenris ciyakladı ve sol tarafından gelen acıyı ısırmak için başını yana çevirince sislerin içindeki çene ortadan kayboldu. Sağ bacağını dengesini sağlamak için öne attı ve tam önüme koydu. Bacağına kırmızı bir kurdele bağlıydı. Bu, meşhur Gleipnir olmalıydı. Fragarach'ı var gücümle savurdum ve yarattığın dikkatini bulunduğum tarafa çekmek istedim. İşe yaradı! Hemen hemen.

Fragarach bacağın tamamını kesti ve tek vuruşta uzvu koparttı ama Fenris artık serbest kalmıştı. Artık ağırlığını veremeyeceği sağa dönmek yerine sola dönmeye devam etti. Devasa

kuyruğu bana çarptı ve beni geriye savurdu. Fragarach'ı ve bıçağı düşürdüm, başımı kayalara çarpmamak için ellerimi geriye attım. Kafam bir yere çarpmadı ama mutlu bir iniş de olmadı. Sol elim darbenin büyük bir kısmını aldı ve bileğimi burktum. Ayrıca dirseğimi taşlara vurunca bir çığlık attım, Granuaile'in asasını yiyen Bacchus de benzer şeyler hissetmiş olmalıydı. Sol kolum yakın gelecekte çok işe yaramazdı, bu gibi yaralar büyü olsa bile birkaç saniyede iyileşmezdi. Kuyruk kemiğim de bir süre ağrıyacaktı ama şimdilik adrenalin sayesinde donuk bir acıdan başka bir şey hissetmiyordum.

Kulaklarımda top ateşlerinin gürültüsü ve devasa kurdun kükremesi yankılandı. Granuaile'in sesini duymak için can atıyordum, hayatta olduğunu bilmeliydim. Harekete geçtiğimizden beri sesini duymamıştım.

Ayağa kalktım ve Fragarach'ı yerinden aldım, sonra Freyja'nın çok daha küçük bir kurda saldırdığını gördüm. Kurt saat yönünün tersinde dönmeye ve görünmez bir şeyi ısırmaya çalışmaya devam ediyordu. Granuaile yaşıyordu! Saldırıya geçtim, gerçi sol kolum işe yaramadığı için çok etkili olamayacaktım.

Granuaile'in aksine Freyja görünüyor ve çok ses çıkartıyordu. Kurdun ilgisini üzerine çekmek istediği belliydi ve bunu da kısmen başarıyordu ama arzu ettiği gibi değildi. Ben saldırırken Freyja elinde mızrakla kurdun üzerine atladı. Kurt bir saniyeliğine Granuaile'i bırakıp üzerine gelen Freyja'ya döndü. Mızrağı görünce boyutunu küçülttü ve başını yana

çevirdi, mızrak hedefin üzerinden geçip sadece Fenris'in yanağını sıyırdı. Fenris, Freyja'nın bacaklarını dişleri arasına aldı ve Freyja bir çılgık attı. Ardından ilgisini sol tarafındaki görünmez şeytana odaklayabilmek için Freyja'yı sisin içine fırlattı. Granuaile muhtemelen bıçaklarını kurdun kaburgalarına fırlatıyor ve hayvanı sinir ediyordu. Fenris sola atıldı ve göremediğim bir şeyi ısırды ama neyse ki dişleri birbirine çarptı. Ben de Fenris'in üzerine atladım –benim geldiğimi görmedi ama Granuaile'i yakalayabilmek için daha hızlı dönmesi gerekiyor ve bunun için boyutunu küçültmeye devam ediyordu. Düşündüğümden daha hızlı küçüldü. Çok güçlü bir sıçrayışla üzerine atılmıştım ve şimdi tepesinden geçip gidecektim. Kılıcımı başına doğru savurdum ve kulaklarının ortasını sıyırdım, kalıcı bir hasar değildi, ancak zehir işe yarayabilirdi. Gerçi şimdiye kadar zehirli bıçaklardan aldığı darbelerin işe yaradığına dair bir şey görmemiştik.

Fakat benim kafasını çizmem ilgisini çekti. Çenesini havaya kaldırdı ve dişlerinin takırtısını duydum, bir saniye önce durduğum yeri ısırды. Güvenli ama dengesiz bir biçimde diğer yanına indim, konuşmadan önce hayal kırıklığıyla havladı.

“Kim saldırıyor? Kim korkak gibi saklanıyor? Çık ortaya!”

Evet, tabii. Dövüşürken Granuaile'i düşünmemek zorundaydım. Hayatınız söz konusuysa asla adil olmanız gerekmezdi. Onur ve sportmenlik spor müsabakalarında işe yarayabilirdi ama gerçek savaşlarda ölenler onurlu adamlardı. Granuaile'e bir defasında, “İşin içine kan girince,” demiştim.

“Dökülen senin kanın olmasın düşmanların kanı olsun diye her tür avantajı kullanabilirsin. Daha sonrasında adil olmayan bir biçimde kendine avantaj sağladığın için pişman olacaksan ol. Pişman ol ama hayatta kal.”

Bu durumda kendimi göstermem Granuaile’in güvende olmasını sağlayabilirdi. Granuaile’e bir vuruş şansı verebilirdim. Kesilen bacağından hâlâ kan akıyordu ve kanayan derisinin üzerinde birkaç bıçak olduğunu görebiliyordum, ayrıca sol bacağına daha büyük bir bıçak vardı. Böyle bir yara ve kayıp sağ bacağıyla bana doğru olağanüstü bir hamle yapamazdı. İşe yarayabilirdim.

Kamufajımı kapattım ve bir ısıklık çaldım. “Hey, çocuk. Güzel köpek.”

Bakışlarını bana odakladı ve dudakları ince bir çizgiye dönmüştü.

“Sen kimsin?” diye kükredi. “Yeni bir tanrı mı?”

Eski Norse dilinde cevap verdim. “Pek sayılmaz. Ben, beni kızdırdıklarında tanrıları öldüren adamım. Mesela, Freyr gibi.”

Fenris yüzüne bir tokat yemiş gibi irkildi.

“Freyr’i sen mi öldürdün? Ve buraya Freyja ile mi geldin?”

“Kan bedeli sensin. Bu arada bacağın nasıl?”

“Sanırım Freyja’nınki gibi.” Sadece ön bacaklarını kullanarak üzerime atılmaya çalıştı ama beceriksizce bir hareketti ve hızdan yoksundu. Granuaile ikinci büyük bacağına kullanarak kurdun ivmesinden de faydalanarak yanında derin bir yara açtı. Fenris ciyakladı ve sağa dönmeye çalıştı ama bunu yapın-

ca ağırlık kesilen bacağına bindi, daha yüksek sesle böğürdü ve dengesini kaybedip yere akan bağırsaklarının üzerine bastı.

Üzerime tekrar kamuflej yaptım ve Morrigan’a, Granuaile’in kurdun altında kalmamış olması için dua ettim. Fenris küçülmüş olsa da hâlâ Garm’dan daha büyüktü. Granuaile, başı bu kadar ağırlık altında kalırsa nefes alamazdı.

Fenris kalkmak istedi ama çırpınmaları işe yaramadı. Arka bacağı olmadan doğrulması imkânsızdı ve yaraları etkisini göstermeye başladı. Gözleri beni ararken dövüşün bittiğini anladı.

Dişlerini sıkarak, “Lanetim üzerine olsun, tanrıöldüren,” dedi. “Sen ve senin—”

Ensesine bir darbe indirdim ve omurgasını parçaladım. “Kes sesini.”

Fragarach’ı kurdun tüylerine silip Granuaile’e seslendim. Kurdun boynunun diğer tarafında ortaya çıkıp sıırttı. Sol kolu kanlanmıştı.

“Tedirgin oldun, değil mi?”

Omuzlarım rahatlayınca çöktü. “Biraz, evet.”

“Güzel bir son vuruştı.”

“Teşekkürler. O nedir?” Kolunu işaret ettim.

“Bir ara birkaç dişini koluma geçirdi. Sorun değil. Ölümcül değil.”

Cüce gemilerinin bulunduğu taraftan gelen patlama sesi bize gitmemiz gerektiğini hatırlattı.

“Freyja’nın nereye konduğunu gördün mü?”

“Hayır, canımı kurtarmakla meşguldüm.”

“Bence şu tarafa uçtu,” dedim. Arkamı işaret ettim.

Birlikte işaret ettiğim yöne gittik, aramızda on metre mesafe bıraktık. Freyja ölecek olursa Hel'den nasıl çıkacağımızı düşününce paniğe kapıldım. Yggdrasil'in köklerini kullanarak İsveç'teki güzel gölün kıyısına gidebileceğimi düşünüyordum ama Hel'in duvarları ve kapısını aşmak başka bir meseleydi. Cücelerin, favori tanrıçaları öldüyse, bizi duvarın ötesine götüreceğini sanmıyordum. Savaş arabasının kedileri de herhâlde Freyja'dan başkasını dinlemezdi.

Kadını bulan Granuaile oldu.

“Atticus, burada! Ama kötü durumda.”

Freyja'nın mızrağı biraz ötedeydi. Bacakları garip bir açıyla bükülmüştü ve kanıyordu.

“Tamam, sen deriyi onarmaya başla, beni duydun mu? Adrenalin verme. Kanamayı ben durdururum.”

Hemen işe koyulduk. Biraz daha geç gelsek Fenris'in açtığı yaraların sebep olduğu kan kaybından ölebilirdi. Zaten kendinde değildi ve beyni de yakında tamamen oksijensiz kalacaktı. Kan nakline ihtiyacı vardı ama onu burada alamazdı.

Granuaile, “Tanrım, ne çok kan var,” dedi. “Keşke bir kısmını içeriye koyabilsek.”

“Bütün askeri doktorların söylediğini söyledin.”

Freyja'nın sol ve sağ bacağına kırıklar vardı, muhtemelen düşerken olmuştu. Beyin sarsıntısı da geçiriyor olmalıydı ama

neyse ki başının altında kan yoktu. Kemikleri burada düzeltmezdim.

“Onu savaş arabasına taşımamız lazım,” dedim. “Sence bunu görünmez olarak yapabilir miyiz?”

Granuaile başıyla onayladı. “Büyüyü yapınca asaya temas ihtiyaç duyulan tek şey. Asayı kollarının altından geçirip iki ucundan tutarsak onu görünmez olarak sürükleyerek buradan çıkartabiliriz.”

“Yapalım.”

“Tamam, Kaptan.”

Freyja’nın kan dolaşımını sabitlemek için birkaç saniye daha bekledim, sonra planladığımız gibi kadını taşımaya başladık. Üç adım attıktan sonra Fenris’in bulunduğu taraftan acı dolu bir çığlık geldi. Sesin kaynağını hemen tanıdık ve adımlarımızı hızlandırdık: Hel geri dönmüştü. Kara Baltalar’ı geçtiyse bizi nasıl bir karşılaşmanın beklediğini bilemezdik.

Biz Freyja’yı dövüş seslerinin geldiği tarafa götürürken Hel’in çığlıkları şiddetini artırdı. Hel’in çığlığını duyup irkilmemek mümkün değildi. Gırtlığının yarısı ölüydü ve çürüyordu, bu yüzden normal insanlar gibi çığlık atması mümkün değildi. Gözyaşı, salya ve duygular da işin içine eklenince hayvani bir ses çıkartıyordu.

Üzüntü seviyelerini düşününce Odin’in Fenris ölünce Hel’in ne durumda olacağını düşünüp düşünmediğini merak ettim. Ragnarok’u tetikleyen bu olabilir miydi? Ya da Loki uykusundan uyanana kadar bekleyecek miydi?

Hel ile Hel'in ordusu arasında kaldığımı bildiğim için her bir adım sonsuza kadar sürüyormuş gibi geldi. Savaş arabasına binip uçmak istiyordum –ama Freyja'nın kedilerinin hayatta olduğu nereden belliydi?

Sis bize savaşın seslerinden başka bir şey getirmiyordu, hem *draugar* hem de cüceler aynı anda ölüyordu. Figürler açığa çıkınca hiçbir zaman Kara Baltalar'dan biriyle savaşmak istemediğime karar verdim.

Hel *draugardan* oluşan durdurulamaz bir dalga ile aralarından geçmiş olmalıydı ama şimdi bunların büyük bir kısmı kayaların üzerinde yatıyordu. Geriye kalan birkaç tanesi cücelerle dövüşmeye çalışıyordu. Baltalı cüceler aradaki mesafeyi her savuruşta biraz daha kapatıyor, kafalar ve gövdeler havada uçuşuyordu. Kaslarının gücü inanılmazdı. Daha önce silahlarının zırhları parçalama özelliği olduğunu düşünüyordum ve bu şüphem şimdi doğrulanıyordu, bir cücenin baltasının ölü askerlerden birinin miğferini tereyağıymış gibi ikiye ayırdığını gördüm.

Benim dikkatimi çeken bir cüce grubuydu, Freyja'nın savaş arabasını koruyorlardı.

Granuaile'e, "İşte eve geri dönüş biletimiz," dedim. "Görüyor musun?"

"Evet." Savaş arabasıyla aramızda hiç *draugar* yoktu, en azından olanlar da tek parça değildi.

"Ortalarında birden belirirsek hiç düşünmeden bizi de keserler. Büyünüş şimdi kapat ve onları selamlayalım."

“Tamam.”

Eski Norse dilinde bağırdım ve Hel’in, savaşın sesleriyle kendi böğürmeleri arasında beni duymamasını ümit ettim. “Kara Baltalar! Buraya! Freyja’ya! Tanrıçayı koruyun!” Bir düzine savaşçı etrafımızı kuşattı ve savaş arabasına kadar bize eşlik etti.

Boğuk bir ses, “Yaşıyor mu?” diye sordu.

“Evet, ama durumu ağır. Kurt öldü.”

“Yaşasaydı Hel o sesleri çıkartmazdı.”

“Haklısın. Şimdi gitme zamanı.”

Cüce, “Baltaustası’na söylerim,” dedi. Savaş arabasına kadar bize eşlik etti. “Bizi beklemeyin. Gidin!”

Çok basitmiş gibi söyledi. Ama arabaya bakınca kedilerin bana odaklandığını ama gitmek için hevesli olmadığını gördüm.

“Hey, kediler,” dedim. “Gidelim. Haydi. Şimdi.” Sisleri işaret etti. “Duvarın üzerinden, hemen gitmemiz gerek.” Bana baktılar, biri yalanmaya başladı. “Kendinize gelin!” diye haykırdım. “Heeey! Şşş! Kime diyorum?” Dik dik baktılar ve yalandılar ama bir şey söylemediler. “Lanet olsun, gidelim!”

Granuaile, “Bu, işe yaramıyor,” dedi.

“Evet? İstersen sen dene.”

Granuaile kedilerin görmesi için Freyja’nın yüzünü öne çevirdi. “Bakın,” dedi. “Freyja yaralandı.” Kediler birden ilgilendi. Daha önce kayıtsız olan gözleri Granuaile

ve Freyja'ya odaklandı. “Efendinizin yardıma ihtiyacı var. Hemen gitmemiz gerek. Duvarı aşıp geldiğimiz yoldan geri döneceğiz. Bizi Frigg’e götürün. Bizi Frigg’e götürürseniz size tuna veririm.”

Sanırım *tuna* demişti çünkü Hel’in kükremesiyle son kısmını tam olarak duyamadım.

Yarı çürümüş yarı ateşli formuyla karşımıza dikildi ve bir açıklama talep etti, saçları sislere değiyordu. Yirmi metre ötede olmasına rağmen kokusunu alıyorduk. “Onu kim öldürdü?” diye sordu. İskeletimsi elinde Kıtık olarak bilinen bıçağı vardı. “Freyja mıydı?”

Savaş arabası öne atıldı ve yerden kalktı, Freyja’nın kedileri birden kaçmaya heveslendi.

“Hayır, bendim!” diye bağırdım.

Hel gözlerini üzerime odakladı ve beni tanıyınca gözleri kısıldı. “Sen! Senin ölmüş olman gerekiyordu!”

“Æsir’in hatalarından ders alman gerek,” dedim. “Asla bir Druid’e bulaşma.”

Bunu söylememem gerekirdi.

Biz sislere doğru yükselir, savaşın öfkeli sesleri geride kalırken, Hel’in devasa sağ eli bizi takip etti ve savaş arabasına doğru uzandı. Arabayı arkasından yakalayınca ilerleyişimiz yarıda kesildi. Granuaile ile bir çığlık attık, kediler isyan edercesine sesler çıkarttı.

Freyja’nın kedileri güçlüydü ve neyse ki Hel bizi yere çekemedi ama biz de kaçamadık. Hel’in sağ eli ateşli tarafındaydı,

bu yüzden çok güzel görünüyor ve korkunç bir şeye aitmiş gibi durmuyordu. Granuaile elini bacaklarına götürdü ve bir bıçak aradı ama hepsini Fenris'e fırlatmış veya kurda saplamıştı. Ona benimkini verdim.

Bıçağı aldı, elini önce geriye atıp sonra ileriye götürerek devasa elin üzerine fırlattı –eli savaş arabasına mıhlıyacak kadar sert bir atış değildi ama etine saplanacak kadar sertti. Aşağıdan bir böğürme geldi ve el yok olunca biz gökyüzüne fırladık. Sanırım kedilerin de acelesi vardı çünkü bu sefer hiç vakit kaybetmediler. Freyja sanırım bizi sislerin içinden her zamankinden yavaş geçirmişti.

Granuaile, “O bıçak zehirliydi, değil mi?” diye sordu.

“Evet, ümit edebiliriz ama Hel'in üzerinde işe yarayacağını sanmıyorum.”

Kara Baltalar'ın iyi olacağına dair ümidim daha fazlaydı, gerçi durup ne durumda olduklarına bakamamıştım. Korkarım şimdi Nidavellir'deki cüceler, bir karşı saldırıya maruz kalacaktı. Hel korkup tedbirli olmayı seçerse herkes için daha iyiydi.

“Hey, Granuaile,” dedim. Sislin içinden çıkıp duvara doğru gitmeye başladık. “Kedilere Midgard'a çıkan kapıyı cüceler için açık tutmalarını söyler misin?”

“Tabii ki. Böyle bir şey yapabilirler mi bilmiyorum ama denerim.”

“Teşekkürler. Cücelelel hepsinin Nifflheim'da kalmasını istemem.”

Kırmızı saçları soğuk rüzgârla dalgalanan Granuaile, kedilerden kapıyı cüceler için açık tutmalarını istedi. Kediler miyavlayarak cevap verdi.

“Oberon haklıydı,” dedim. “Sen kedilere daha yakınsın.”

BÖLÜM 28

Duvarı aştığımız anda sesler ve renkler normale döndü. Renkler geri döndü ve duvarın öbür tarafından top sesleri geldi. Bir açığı yakalayınca duvarın çok zarar gördüğünü ve Hel'in karşı ateşle cevap vermediğini gördüm. Savunmasını hiçbir zaman güçlendirmemişti çünkü saldıran Hel olacaktı. Belki de bu sayede bir şeylerle meşgul olurdu.

Biri bizi izliyor olmalıydı, ya da cücelerin kendi aralarında bir telsiz bağlantısı vardı, çünkü saldırı kesildi ve gemiler bizi takip etmek için göğe yükseldi. Kaç kişinin geri döndüğünü bilmiyordum ama cüceler için onur önemliydi ve Hel'in aldığı yenilgiden sonra kendilerini çok daha iyi hissedeceklerdi.

Doksan derecelik bir yükselişe geçtik ama neyse ki savaş arabasının arkasından düşmedik. Yerçekimini hiç umursamıyorduk, sadece biraz midemiz bulandı.

"Bunun gibi kedi arabalarına alışabilirim," dedim.

Su birikintisinin içinden çıktık ve şimdi gece gökyüzü yıldızlarla doluydu -dünyanın yıldızlarıydı- ve karanlıkta inişe geçtik. Yolda Granuaile'in, Ronnie James Dio'yu hiç duymadığını öğrendim. Bu, benim için öyle bir şoktu ki Bifrost'a geçtiğimizi fark etmedim, sonrasında gökkuşağından bir köprüyle Asgard'a girdik. Köprünün koruyucusu kaşlarını çatıp bize baktı -Heimdall değildi çünkü Heimdall ölmüştü- ve dünyada olmadığımızı anladım. Kediler kaşları çatık adama miyavladı ve gökkuşağı başka bir yeri işaret etti; Freyja'nın kedileri Midgard'a doğru yollarına devam etti, ardından Ouray yakınlarındaki dağ kulübesine geri döndük.

Granuaile gözlerine inanamadı. "Sence Frigg burayı hiç terk etmedi mi?"

"Fjalar burayı dekore etmek için bu kadar uğraşıysa, sanmıyorum."

Verandada Freyja'yı Frigg'e emanet ettik ve Fenris'in öldüğünü rapor ettik. Hel'in surları hasarlıydı ve Kara Baltalar'ın en az yarısı Nidavellir'e geri dönüyordu. Frigg başını çatıdaki bir gölgeye doğru çevirdi. "Ona söyleyin." İki kuzgun karanlığa doğru uçtu.

Fjalar bize bir şey söyleyemeden veya meydan okuyamadan Frigg adamdan Freyja için bir çorba yapmasını istedi. Adam bize sert bakışlar attı ama bir şey demedi.

Frigg, "Teşekkürler Druidler," dedi. "Hel'in planlarına çok ciddi bir darbe indirdiniz. Sizi gelişmelerden haberdar edeceğiz."

Başını Freyja'ya eğip bizimle işinin bittiğini belli etti ve biz de kadınla vedalaştık.

Sessizce Oberon'un bizi beklediği kulübeye yürüdük, içerisi öldürdüğü hayvanlarla doluydu, bizim ne yaptığımızla ilgilenmeyip kendi keyfine bakmıştı.

Esneyerek *ah, insanlar geri dönüyor*, dedi. İsteksizce kuyruğunu salladı. *Biliyorsunuz, yaz bitmek üzere ve bu dağlar bu mevsimde çok soğuk. Gelin insanlar, evrim amacınızı yerine getirin ve köpeğe bir ateş yakın.*

İkimiz de kakhaha attık ve ben ateş yakarken Granuaile de tüylerini okşadı. Oberon'un keyfi yerine gelince sıcak çikolata yaptım. Granuaile de kanlı kıyafetlerini değiştirdi. Mutfakta kupalarımızı birbirine vurup öpüştük.

Granuaile, “Şimdi ne yapacağız?” diye sordu.

“Belki de Tír na nÓg'da bizi kimin öldürmeye çalıştığını bulmaya çalışırız,” dedim. “Ya da demir tılsımını aurana bağlayabiliriz. Belki dünyanın şeytani palyaçolarının hepsinin kara elf olup olmadığını da araştırırız.”

Granuaile göğsüme parmağını bastırdı. “Benim daha iyi bir fikrim var. Beni elementallerle tek tek tanıştırmaya ne dersin? Şimdiye kadar birkaçıyla tanıştım.”

“Bir nevi Druid dünya turu mu? Arkasında elementallerin isimlerinin yazdığı tişörtler de yaptırabiliriz.”

“Evet ama her şeyden önce kocaman yataklı güzel bir oteli olan, ismini telaffuz bile edemeyeceğim bir yere gitmeye ne dersin?”

“Tanrılar adına, çok iyi fikir.”

Oberon yemek odasında gezinmeye başladı. *Ah, hayır! Bir saniye! Beni yemeğin bol olduğu bir yere bırakın!*

SONSÖZ

Meksika, Tlalpujahua'da bulduğumuz otel işimizi görürdü. Oberon'u Vermont'ta bir köpek bakım merkezine emanet ettik ve Granuaile ile Druid Dünya Turu'na çıktık. Granuaile'e içinden insanların da geçebildiği Tír na nÓg'a bağlı Eski Dünya kapılarını gösterdim. İnsanlar bazen bunları yanlışlıkla buluyor ve Tír na nÓg'a gidiyor, ancak şansları yaver giderse geri dönüş yolunu bulabiliyorlardı.

Eski kapıları bilmek önemliydi çünkü sayıları az da olsa, ağaçlar olmasa bile işe yarıyorlardı. Mağaralara yapılmışlardı, ağaçların maruz kaldığı şeyler bu kapıları etkilememişti.

Mağaraları gezmek havalıydı çünkü mağaralar güzel yerlerdi ama aslında bir planım daha vardı: Granuaile'i yakalamanın imkânsız olmasını istiyordum. Stratejik olarak, Granuaile'e âşık olmam büyük bir hataydı, her şeyden kendine fayda sağlamayı seven tipler -vampirler, kara elfler- bunu bana karşı kullanabilirdi. Granuaile kendi başının çaresine

bakabilirdi ve bazı konularda benden bile yetenekliydi ama Meksika'da birbirimize iyice alıştıktan sonra artık onu daha ileriye götürmem mümkün değildi. Hiçbir zaman güçlerinin keyfini tamamen çıkartamayacak ve dünyayla tam bir uyum içerisinde olamayacaktı. Aklıma İsa ile yaptığım sohbet geldi, yumuşak başlı olsaydım dünyaya sahip olabileceğimi söylemişti. Ama artık beni tek bir tanrının öldürmek istediği dönemlere geri dönüş yoktu. Şimdi sadece yumuşak başlı birinin görevi bizden devralması için toprağa yakın olmak istiyordum. Ayrıca iki Druid'in birlikte olmasının en iyisi olduğunu düşünüyordum. Granuaile'e bakmaya henüz doyamamıştım.

Romanya'da Apuseni Dağları'nda bir mağaraya çıktık -Karpatlar'ın batısında bir yerdi, eskiden Transilvanya denilen yerdeydi- ve buranın içi irili ufaklı bir sürü bölmeyle doluydu. Mağaranın ağzından baktığımız manzara vampirik değil pastoralı. Çayırlarda koyunlar ve inekler otliyordu, biraz uzakta dostça bir orman bize göz kırpyordu ve ufukta sinir bozucu taştan yapılar da yoktu.

Oberon, *sen burası Transilvanya mı dedin*, diye sordu.

“Evet, öyle dedim.”

Ben Vlad'ın şatosuna kadar yol boyunca kazıklara oturtulmuş insanlar görmeyi bekliyordum. Ve tabii ki dumanlar. Çünkü kötü biriysen komşularının topraklarını yakıp geçmen gerekir.

“Vampirler bugünlerde bu gibi konularda daha dikkatli, Oberon.”

Belki başka birinin acısına yüksek sesle uygunsuz bir biçimde gülen birini buluruz, tercihen reklam arasından önce ve ürkütücü bir arka plan müziğiyle birlikte. Hey, sen de bunu hissettin mi?

“Neyi?”

Ben soruyu sorar sormaz toprak titredi –titreşimler her geçen saniye arttı. Apuseni elementaline merhaba dedim. *Merhaba. Soru: Deprem mi?*

Merhaba. Druidler hoş geldiniz. Tavsiye: Kaçın. Deprem değil. Tanrısal bir şey.

“Buradan gitmemiz gerek,” dedim. Ayaklarımızın altındaki toprak sarsıldı. Arkamızdaki taşların kırıldığını çatırtılardan anladık. Az önce içinden çıktığımız yüzlerce yıllık mağaranın girişi şimdi ufanıyordu. Tepeden aşağıya indik, taşların üzerinde hoplayıp zıplayarak ormana ulaşmaya çalıştık. Arkamızdan ufak bir toprak kayması geliyordu.

Granuaile, “Biri peşimizde,” dedi. Muhtemelen Apuseni ile sohbetimi duymamıştı. “Buna bir elemental değil bir tanrı sebep oluyor olmalı. Colorado’ya gidelim.”

“Tamam,” dedim.

Tepeden gördüğümüz güzel ormana ulaştığımızda ellerimizi bağlı bir ağaca koyduk ama cevap vermedi, Tír na nÓg ile bağlar kesilmişti.

Arkamızdan bir ses, “Pandemonium,” diye gakladı. Dönüp sesin kaynağını aradık. Kırmızı gözlü bir karga bize bakıyordu. Morrigan’dı.

“Bu kıtada boyut değiştirmenize izin verecek bir yer bulamazsınız,” dedi. Ürperdim. Karganın İngilizce konuştuğunu duymak sinir bozucuydu. “Sizi buraya hapsedtiler. Bu depremi Neptün yapıyor ve Faunus da bağ kurmanıza engel oluyor. Eski kapılar ya yıkıldı ya da korunuyor. Britanya Adaları’na gitmen gerek, Siodhachan –hem de oraya kadar koşarak. Bundan ancak orada kurtulabilirsiniz.”

“Bundan derken?”

“Göreceksiniz. Bilekleri kanatlı olanlar size haberi vermeye geliyor.” Karga gagasıyla arkamızda bir yeri işaret etti. Dönüp kafalarımızı havaya kaldırdık.

Hermes ve Merkür gökten indi, soluk vahşi güzellik ile altın kendini beğenmişlik yan yanaydı. Romalı olan Bacchus’e ne yaptığını sordu.

“Kâhinlere sorun,” dedim.

Gökyüzünden düşen bir yıldırım Oberon’un sırtında patladı. Ciyaklayan köpeğim gökyüzüne havladı.

Hey! Bunu kim yaptı? Hangi korkak tavuk?

Oberon zarar görmemişti çünkü boynunda Perun’un fulguriti vardı ama Olimpos gökyüzü tanrılarından biri köpeğimi öldürmeye çalışmıştı. Bana yerimi bildirmek için bir mesajdı, beni habercilere itaat etmeye zorlayacaktı.

Kafamı kaldırdım ve yüksek sesle bağırdım. “Bu çok kaba bir hareketti, Jüpiter. Olimpos’tan bana en son kabalık yapan Bacchus’tü.”

Merkür, “O nerede?” diye sordu.

“Kim bilmek istiyor? Romalıların şarap mahzenleri mi boşaldı?”

“Onu bize geri vereceksin yoksa sonuçlarına katlanırsın.”

Bakışlarımı Hermes’e çevirdim. “Yunanların bununla ilgisi nedir?”

Hermes melodik ama gergin bir ses tonuyla cevap verdi. “Resmi Olimpos dayanışması. Ama aslında Artemis, dryadların kaçırılmasına çok kızgındı. Diana da. Ormanın bütün yaratıkları onlar için kutsaldır. Bu Bacchus olayı sayesinde seni affetmek yerine senden intikam alabilecekler.”

Granuaile’in, “Dryadlara dokunmaman gerekirdi,” dediğini duyar gibi oldum. Yüzünde bu ifadeyi görmemek için bakışlarımı Olimposluların üzerinden ayırmadım.

“Bunun sorumlusu Bacchus ve Faunus, ben değilim. Beni bunu yapmaya zorladılar, ayrıca dryadları zarar görmeden geri getirdim.”

Merkür, “Olimpos, Norse’a yaptığının aynısını kendilerine yapmana asla izin vermez, Druid. Bacchus’ü ver veya öl.”

“Onu vereyim ya da öleyim mi? Bu nasıl bir seçim? Bacchus geri dönerse beni zaten öldürecek.”

Haberci tanrılar omuzlarını bile silkmedi. Sadece kaşlarını havaya kaldırdı. “Pekâlâ?”

“Siz hiç film izlemez misiniz? Bana da bir kemik atın. Her hâlükârda öleceksem Bacchus’ü neden geri vereyim?”

Sorumu umursamadılar. Merkür, “Seçimini yap, ölümlü. Bacchus’ü geri veriyor musun, vermiyor musun?” dedi.

Canları cehenneme. “Hayır,” dedim. “O tam bir piç.”

“Öyle olsun.” Göğe yükseldiler ve arkalarındaki iki savaş arabasını gördük. Tepenin üzerinde bekliyorlardı. Elllerinde yaylar olan iki miğferli figür bize odaklandı. Artemis ve Diana’ydı. Hayır diyeceğimi biliyorlardı. Bunu planlamışlardı.

Morrigan önümüzde insan formuna geçti. Üzerinde zırhı vardı ve devasa kalkaniyle okları karşıladı. Daha önce hiç zırh giydiğini görmemiştim.

“Ben buraya yeminime sadık kalmaya geldim, Siodhachan Ó Suileabháin. Şimdi koşun,” dedi. “İngiltere’ye gidin. Peşinizde ölümsüz iki avcı tanrıça var. Ben elimden geldiğince onları oyalarım ama bunu sonsuza kadar yapamam.” Belinden kılıcını da çekti.

“Morrigan?”

Artemis ve Diana savaş arabalarını üzerimize sürdü. Morrigan durdu ve batıyı işaret etti, gözleri abanoz miğferin içinde parıldadı. “Git, Siodhachan! Geliyorlar!”

Granuaile’i kolundan tutup koşmaya başladım. Oberon da yanıımızdaydı. Tepenin üzerinden gözümüze çok güzel gözüken orman şimdi kasvetli bir havaya bürünmüştü.

TEŞEKKÜR

Her zamanki gibi aileme, arkadaşlarıma ve harika okuyucularıma: size sevgilerimi gönderiyor ve kadehimi sizin için kaldırıyorum. Tabii ki alfa okuyucum Alan O'Bryan kitabın yazım sürecinde bana inanılmaz destek olduğu için övgüyü hak ediyor. Beni Magic: The Gathering kart oyununa tekrar bulaştırdı ve Boneyard Wurm kartıyla canıma okudu. Arkadaşlar böyle şeyler içindir.

Hem ortalığı velveleye veren hem de harika işler çıkartan -çoğu zaman ikisini birden yapan- Del Rey'deki editörlerime çok teşekkür ederim. Dünyayı oluşturma aşamasında bana destek veren Tricia Narwani ve Mike Braff'a teşekkür ederim.

Yakın zamanda temsilcim Evan Goldfried'ın bira hakkında benden daha çok şey bildiğini keşfettim. Bu yüzden benim gözümde Her şey Hakkında Otorite'dir. Yeteneklerine saygı duyuyorum. Amalia Dillin (@AmaliaTD) İskandinav mitolojisi hakkında birçok insandan daha fazla şey biliyor. Onunla soh-

bet etmek, fikir alışverişi yapmak ve ara sıra da ondan yardım istemek çok keyifliydi. İskandinav mitolojisiyle ilgili iğrenç bir hatam varsa lütfen onu suçlamayın; iğrenç şeyleri yazan benim.

İlgilenenler için, Poetic Edda'nın tamamını internet üzerinde para vermeden bulabilirsiniz. Cücelerin isimlerinin neler olduğunu, Loki'nin hangi koşullar altında tutsak edildiğini ve çok daha fazlasını bulabilirsiniz. İskandinav mitolojisiyle ilgili farklı kaynaklar okursanız aralarında belirgin farklar olduğunu görürsünüz (utanç verici bir şey değil, hemen hemen bütün inanç sistemlerinin vazgeçilmez bir özelliğidir). Karışıklıklardan biri de Yggdrasil'in dokuz diyarına verilen isimler ve haritada nerede olduklarıdır. Kitaba koyduğum harita (Priscilla Spencer tarafından çizildi) farklı kaynaklar kullanılarak ve benim İskandinav mitolojisi hakkındaki inançlarıma uygun olarak organize edildi. Konuyla ilgili inançlarım: (1) üç büyümlü bir sayıdır ve üç katta üç ayrı diyar vardır, (2) cüceler ve elfler aynı şey değildir. Evet, kesinlikle aynı şey değiller ve aynı olduklarını söyleyen kaynakları kara elflerin yönlendirdiğini düşünüyorum, (3) 2 numaraya sadık kalacak olursak, cüceler Nidavellir'de kara elfler ise Svartálfheim'de yaşar, bu ikisi aynı yer değildir.

Kitabımı okuduğunuz için tekrar teşekkürler. Merhaba demek isterseniz Twitter'da @kevinhearne olarak kayıtlıyım. Veya Facebook'ta beni bulabilirsiniz.

"Atticus, yirmi birinci yüzyılda hayatta kalabilecek zekâya sahip, güçlü ve çağdaş bir kahraman. DEMİR DRUID GÜNLÜKLERİ ise enerjisi yüksek ve bilgilendirici bir fantastik macera..." - *Library Journal*

Atticus O'Sullivan, on iki yıl süren gizli eğitiminden sonra niyayet yardımcısı Granuaile ile birlikte girişeceği, dünyadaki Druidler'in sayısını ikiye katlama görevi için hazır. Oysa tam da işe koyulacakken, Atticus'un öldüğünü düşünen tanrılar sağ olduğunu öğreniyor ve Atticus'u aslında hiç girmedığı o mezara sokmaya karar veriyor.

Başka şansı kalmayan Atticus kaçmak zorunda. Elbette Granuaile ve Oberon da onu yalnız bırakmayacak. İstikamet Olimpös Dağı. Kötü haber şu ki, Roma Tanrısı Bacchus intikamını almak için orada. Ancak öfkeli tanrının sırasını beklemesi gerekecek. Zira bir kara elf grubu, kadim bir vampir ve eski bir kötülük tanrısı da Atticus'un yolunu gözliyor. Üstelik hepsinin yapılacaklar listesinin en başında aynı madde var: "DRUID'İ ÖLDÜR!"

"Süper! Elinizden bırakamayacaksınız. Bolca mizah ve kavgâ dövüş de cabası!" - *Publishers Weekly*

KEVIN HEARNE tam bir Arizonalı ve klimayı icat eden kişiye minnettar. Lisede İngilizce öğretmeni olarak çalışıyor. Sınav kâğıdı okumadığı ya da roman yazmadığı zamanlarda fesleğenleriyle ilgileniyor ve kızıyla doğa resimleri yapıyor. Yürümekten ve çizgi romanlardan hoşlanan Hearne, eşi ve kızıyla birlikte küçücük, sıcak bir evde yaşıyor.

facebook.com/ArtemisSeverier
twitter.com/artemiskitap
instagram.com/artemisayinlari
artemisayinlari.tumblr.com
youtube.com/artemis_yayinlari
pinterest.com/artemisayinlari

Original Kapak Görseli: © GENE MOLLICA